

Μελετίου Υερομονάχου

Ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα
καί
ἡ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Κρήτης

Λάρισα 2016

*εἰς μνήμην γέροντος
Καλλινίκου Ἱερομονάχου,
Ἄγιορείτου*

Περιεχόμενα

	σελίδα
Είσαγωγή	7
Ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα	9
Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Ἰουδαῖοι	28
Βαρθολομαῖος Κωνλεως	31
Μεγάλη Σύνοδος (Μ.Σ.)	39
Ἡ ἀρχή τοῦ κακοῦ (Ἡμερολογιακή Μεταρρύθμισις 1924)	42
Πῶς φθάσαμε ἕως ἐδῶ	45
Ἐκκλησις πρὸς ἐγρήγορσιν	57
Σημειώσεις	62

Εἰσαγωγή

«Ἀληθινά πολλοί καί φοβεροί οἱ ἐχθροί τοῦ Σταυροῦ, ἀλλά μεγαλύτερος ὢλων ὁ Σιωνισμός, ὁ τρόπον τινά “φυσικός” ἀντίπαλος τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ὁποῖος νά σημειωθεῖ, διευθύνει ὅλας τὰς σκοτεινάς καί Ἀντιχρίστους δυνάμεις τῆς σήμερον, καί ὁ ὁποῖος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ, ἐξάπελυσε τήν μεγαλυτέραν κατά τοῦ Ἀρνίου ἐπίθεσιν.»¹

Αὐτές οἱ ἀντίθεες δυνάμεις «ἀνέβησαν ἐπὶ τό πλάτος τῆς γῆς, καί ἐκύκλευσαν τήν παρεμβολήν τῶν ἀγίων καί τήν πόλιν τήν ἡγαπημένην» (Ἄποκ. κ', 6), δηλαδή τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Πλατύνουν παντοῦ τόν ἀριθμό τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, προετοιμάζουν δηλαδή τό ἔδαφός του, ὥστε εὐκόλως νά δεχθῶν τό χάραγμά του οἱ χριστιανοί.

Ἐκτός ἀπό τοὺς ἔξω ἐχθρούς, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σήμερα πολεμεῖται σέ μεγάλο βαθμό ἀπό τέκνα της, καί κυρίως ἐπισκόπους της, πού ὀρθόδοξοι μὲν ἐπαγγέλονται, στήν πραγματικότητα δέ εἶναι αἰρετικώτατοι καί πάντων τῶν ἀσεβῶν ἀσυγκρίτως ἀσεβέστεροι, διότι ὑπηρετοῦν τήν φοβερωτάτην αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος προσβάλλει καί ἀκυρώνει τό θεμελιῶδες καί κορυφαῖο δόγμα τῆς μόνον διὰ τοῦ Χριστοῦ σωτηρίας καί ἀπολυτρώσεως, τήν ἀποκλειστικότητα τῆς διὰ Χριστόν σωτηρίας. Ὁ κατακλυσμός αὐτῆς τῆς αἵρέσεως, ἀπειλεῖ παγκοσμίως τήν Ὁρθοδοξία.

Καί ἐνῶ συμβαίνουν «τέρατα καί σημεῖα» σήμερα, ἐν τούτοις, οὐδεὶς σχεδόν ἐκ τῶν ἐπισκόπων καί τῶν πατριαρχῶν κάνει γρῦ ..ἀλλά «ἀγαλλομένῳ ποδί» τρέχουν νά ἐκτελέσουν ὅσα ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπαιτεῖ! Ἡ ἐκκωφαντικὴ αὐτῶν σιγή εἶναι ἡχηρή, κάνει πάταγο!

Ὅντως σήμερα ἡ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασι εἶναι ἀθλιωτάτη ὅπως καί ἡ πολιτικὴ! Οἱ ἐπίσημες ἀρχές τῆς Ὁρθοδοξίας κρατοῦνται δέσμιες εἰς τοὺς ἰστούς τῆς **δηλητηριώδους ἀράχνης** τοῦ Π.Σ.Ε. Τὰ Ὁρθόδοξα «Ἅγια τῶν Ἀγίων» μολυνθέντα ἤδη διὰ τῆς κατακρίτου αὐτομολήσεως τῶν ἀρχῶν αὐτῶν, πρὸς τόν ὄργανισμόν αὐτόν, ἀσφυκτιοῦν θανασίμως!

Ἡ Ἐκκλησία διὰ νά προστατέψῃ τὰ παιδιά της ἀπὸ τόν μολυσμό τῶν αἵρέσεων πού συνεπάγεται τήν κόλασιν, ἔθεσε κανόνες καί νόμους στὶς σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῶν αἰρετικῶν. Παρομοίως κάνουν στό νοσοκομεῖο καί οἱ ἱατροί, λαμβάνουν αὐστηρά μέτρα διὰ νά μὴν

μολυνθεί από τυχόν μικρόβια ὁ ἀσθενής πού ὑποβλήθηκε σέ χειρουργική ἐπέμβαση, φοροῦν μάσκες, γάντια ἀποστειρωμένα κ.λ.π..

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἐρμηνεύοντας τό ἀποστολικόν «καί χαίρειν αὐτῷ μή λέγετε. Ὁ γάρ λέγων αὐτῷ χαίρειν, κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Β' Ἰω. 10-11), γράφει· «Διδασκόμεθα λοιπόν ἀπό ὅλα τά λόγια ταῦτα, ὅτι πρέπει νά ἀποστρεφόμεθα τούς κακοδόξους αἰρετικούς, καί καμμίαν κοινωνίαν καί ἔνωσιν νά μὴν ἔχωμεν μέ αὐτούς, οὐδέ τό χαῖρε νά προσφωνοῦμεν εἰς αὐτούς, ἀλλά νά τούς ἔχωμεν μισητούς καί σιχαμερούς.»

Καί διά νά μᾶς δείξει τόν τρόπο συμπεριφορᾶς μας ἀπέναντι τῶν αἰρετικῶν παραθέτει δύο παραδείγματα· τό πρῶτο μέ τόν Ἰωάννη τόν Θεολόγο, τόν μαθητή τῆς ἀγάπης, ὁ ὁποῖος πληροφορούμενος ὅτι στό λουτρό πού πήγε ἦταν μέσα ὁ αἰρετικός Κήρινθος, εἶπε «φεύγωμεν, μήπως πέσει τό λουτρό ἐπάνω μας, ἐπειδή καί εἶναι μέσα Κήρινθος, ὁ τῆς ἀληθείας ἐχθρός».

Τό δεύτερον μέ τά παιδιά τῶν Σαμοσατέων χριστιανῶν πού, ὅταν ἤ μπάλλα πού ἔπαιζαν αὐτά, πέρασε ἀνάμεσα ἀπό τά πόδια ἐνός μουλαριοῦ, τό ὁποῖο ἔφερε ἐπάνω του τόν Ἀρειανό ἐπίσκοπο Δούκιο, τήν πέρασαν μέσα ἀπό τήν φωτιά γιά νά τήν ξεμολύνουν!

Ὅντως ἔτσι φέρεται ὁ λαός μας ἀπέναντι στούς ψευδομάρτυρας τοῦ Γιαχωβά, καί ἔτσι πρέπει νά φέρνονται καί οἱ ἐπίσκοποι ἀπέναντι στούς αἰρετικούς. Ἡ συμπεριφορά ὅμως αὐτή γιά τούς Οἰκουμενιστάς, εἶναι ἀσυγχώρητη καί τούς σηκώνεται ἡ τρίχα ἀκούγωντάς την! Αὐτά δι' αὐτούς ἐκφράζουν τόν φανατισμόν καί τήν μισαλλοδοξίαν τοῦ παρελθόντος!

Ἐλεγεν ὁ Μακρυγιάννης· «Καί βγήκαν τώρα κάτι δικοί μας κυβερνήτες, Ἑλληγες, **σπορά τῆς ἐβραιουργιᾶς**, πού εἶπαν νά μᾶς σβήσουν τήν Ἁγία Ὁρθοδοξία, διότι ἡ Φραγκιά δέν μᾶς θέλει μέ τέτοιο **ντύμα Ὁρθόδοξον**.»² Δυστυχῶς στήν ἐποχή μας, σ' αὐτήν τήν «ἐβραιουργιά» πού δέν μᾶς θέλει μέ «ντύμα Ὁρθόδοξον» προστέθηκαν καί οἱ ἐπίσκοποι μέ τούς Ἀκαδημαϊκοῦς Θεολόγους!

Ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα

Στήν πτωχή ἀπό πνευματικῆς ἀπόψεως ἐποχή μας, ἐπίσκοποι μέ ἀντιλατινικόν πνεῦμα καί παλμόν σχεδόν ἐξέλιπον. Φρίττει κανεῖς ὅταν ἀναλογίζεται πῶς ἐπίστευον καί ἀπεκάλουν τόν παπισμόν οἱ ἅγιοι πατέρες ἡμῶν-καί μάλιστα προτοῦ φθάσει εἰς τόν σημερινόν κολοφώνα τῆς κακίας καί αἰρέσεως του-καί πῶς οἱ σημερινοί διάδοχοί των· πῶς ὀμιλοῦσαν ἐκεῖνοι πρὸς τόν Πάπα καί πῶς ἐτούτοι.

Ἐκεῖνοι τόν ἀπεκάλουν «ἀντίχριστο» (ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός) καί ἔλεγον πρὸς αὐτόν ὅτι· «Τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν πού ἔχεις πρὸς τοὺς ὑπηκόους σου, τὴν ὁμολογοῦμεν· τὴν μεγάλην σου ἀλαζονεῖα νά ὑποφέρουμε δέν μπορούμε· νά χορτάσουμε τὴν φιλαργυρία σου δέν εἴμαστε ἱκανοί· ὁ διάβολος εἶναι μαζί σου, διότι ὁ Κύριος εἶναι μαζί μας.»³

Ἐτούτοι τόν ἀποκαλοῦν «ἐν Χριστῷ ἀδελφό» καί λέγουν· «Ἀγιώτατε Πάπα Ρώμης, καλῶς ἤλθατε!» (Ἀθηνῶν, Χριστόδουλος)

Σήμερα οἱ «βέβηλες κενοφωνίες καί ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως» κηρύττονται θρασεύς, διὰ στόματος καί τῆς γραφίδος Ὁρθοδόξων(;) Ἱεραρχῶν καί Ἀκαδημαϊκῶν Θεολόγων, οἱ ὁποῖοι πῆραν ὡς ἐργολαβίαν τὴν διαστροφή τῆς ἀληθείας, μέ σκοπὸ τὴν καταστροφή τῆς Ὁρθοδοξίας! Ἡ Ἀκαδημαϊκὴ Θεολογία δούλη γενόμενη τῆς αἰρετικῆς βιβλιογραφίας, ἔπαψε πλέον νά ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Ἄντορθόδοξες διδαχές, ἐκπτώσεις σέ θέματα πίστεως, δόγματος, ἠθους, βλασφημίες κ.λ.π., ἔχουν κατακλύσει τὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας, τό Σῶμα τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἐγνώρισε παρόμοια ἀποστασία ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων. Ἀληθῶς ἐκπληρώνεται τό· «καί ἔβαλεν ὁ ὄφεις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὀπίσω τῆς γυναικὸς ὕδωρ ὡς ποταμόν, ἵνα αὐτὴν ποταμοφόρητον ποιήσῃ.» (Ἄποκ. ιβ' 15)

Οἱ πιστοὶ αἰσθάνονται ἔντονα τὸν πνέοντα δαιμονικόν ἄνεμον, τῆς συγχρόνου ἀντιπατερικῆς θεολογίας, πού σκοπὸ ἔχει νά ἀφανίσει τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Οἱ μετέχοντες στίς οἰκουμενιστικὲς ἐπαφές Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, ἔχουν χάσει ἐκ τοῦ ὀπτικοῦ των πεδίων τό γεγονός ὅτι, αὐτὴ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ· κηρύττουν ἄλλο εὐαγγέλιο λέγοντας ὅτι **στίς αἰρέσεις, στόν Ἰουδαϊσμό, στό Ἰσλάμ καί στίς ἄλλες θρησκείες σώζονται οἱ ἄνθρωποι!** Τό εὐαγγέλιον αὐτό καί

τό κήρυγμα τῶν πλάνων καί ἀπατεῶνων Οἰκουμενιστῶν, εἶναι ἐναντίον καί διαφορετικόν, ἀπό τό Εὐαγγέλιον τῶν Ἀποστόλων.

Ποιός ὅμως θά ἐλέγξει καί θά ἀφορίσει ἢ θά καθαιρέσει ὅλους αὐτούς, τοὺς ξεπεσμένους θεολόγους καί ρασοφόρους πού «**λαλοῦν μεγάλα καί βλασφημίαν**» (Ἄποκ. ιγ' 5) καί πλέκουν ἐγκώμια στίς αἱρέσεις καί τοὺς αἰρετικούς, ἀφοῦ ὅλες τίς Ἐκκλησιαστικές ἀρχές τίς πλάκωσε ἢ σκλαβιά τοῦ οἰκουμενισμοῦ;

Καμμία ἀρχή δέν τολμάει νά τό κάνει αὐτό, οὔτε βέβαια τό Φανάρι, διότι λάμπει ἀπό κακοδοξία καί ὄχι ἀπό Ὁρθοδοξία! Αὐτό, «ἄλλοῦ σημειώνει συνεχῶς ρεκόρς· στίς συμπροσευχές μέ τόν αἰρεσιάρχη τῆς Δύσεως πάπα καί στίς διώξεις τῶν Ζηλωτῶν Ἁγιορειτῶν πατέρων! Κατά τά ἄλλα, ὅποιος θέλει καί ὅ,τι θέλει τό βλασφημᾷ ἐλευθέρως καί πολλάκις μάλιστα μετά τιμητικῶν προαγωγῶν!»⁴

Θυγάτηρ Βαβυλῶνος-αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ταλαίπωρος, τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, πού καταδυναστεύει τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία! Μακάριος ὁ Ἐπίσκοπος ὁ ὁποῖος θά συντρίψει τά τέκνα σου ἤτοι τά **φαῦλα δόγματα σου**, μέ τόν λόγο τῆς ἀληθείας, ἐπάνω εἰς τήν πέτραν τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας!

Ἡ ἔλλειψις σοβαρᾶς ἀντιδράσεως καί μάλιστα ἀπό τοὺς Προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, κατά ὅλων αὐτῶν τῶν ὑπονομευτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, μᾶς φέρουν στό νοῦ τό τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ὅτι ὁ Ἀντίχριστος θά καθίσει «**καί εἰς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας**».⁵

Δέν γράφουμε ταῦτα διά νά μεταπείσωμεν ἐμεῖς τοὺς ἀποστάτας οἰκουμενιστάς ἐπισκόπους, ἀλλά διά νά στηρίξουμε τοὺς ἀσθενεστέρους καί τρόπον τινά νά τοὺς ἐμφυχώσουμε γιά νά μείνουν σταθεροί στήν Ὁρθόδοξη πίστη, καί νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τοὺς ψευδεπισκόπους αὐτούς καί ὅσους ἀκολουθοῦν αὐτούς, πού μέ θρασύτητα παρρησιάζονται καί κηρύττουν τήν παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

«Νά ξυπνήσουμε ὠρισμένας ἐκλεκτάς κατά τά ἄλλα ψυχάς, αἱ ὁποῖαι καλῇ τῇ πίστει παραμένουν ἀκόμη ἐν κοινωνία μετά τῆς αἱρέσεως, ὥστε καί τήν ἐνδεκάτην ἀποτειχίζουσαι ἑαυτάς τῆς πρὸς τόν καλούμενον «ἐπίσκοπον» κοινωνίας, ἀξιωθοῦν «τῆς πρεπούσης τοῖς ὀρθοδόξοις τιμῆς», παρά τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Ἀμήν.»⁶

Ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ Ἄρνιου, μέσω τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μᾶς ἀνάγκασε νά κάνουμε αὐστηράν μὲν ἀλλ' ὀρθήν κριτικήν, ὅπως θέλουμε νά πιστεύουμε. Ἡ γλῶσσα μας εἶναι προσαρμοσμένη στήν φθοροποιό αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί στοὺς αἰρετικούς οἰκουμενιστάς, οἱ ὁποῖοι εἶναι **ἐμπρησταί τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ**.

Παρακαλοῦμε τοὺς Ρωμιούς ὅπως μετά προσοχῆς καί ἀγάπης Εὐαγγελικῆς, ἀφουγκραστοῦν τὴν ἀσθενή φωνή, μιᾶς ὀρθοδόξου συνειδήσεως, τὴν σχέσιν ἔχουσαν μέ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Σατανᾶ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· «Καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα» (Πραξ. κ'30). Αὐτό ἐκπληρώνεται σέ μέγιστο βαθμό σήμερα, ὅπως θά διαπιστώσει ὁ ἀναγνώστης τῶν κατωτέρων βλασφημῶν καί κακοδόξων σταχυολογημάτων, πού ἐξῆλθον ἐξ «Ὁρθοδόξων» Ἀρχιερατικῶν, Πανεπιστημιακῶν καί ἄλλων χειλέων.

Εἰς αὐτά τά σταχυολογήματα, ἕνας ἐδῶ ἐπιτίθεται στήν πίστη, ἄλλος ἐκεῖ στό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἄλλος πῖο ἐκεῖ στήν παράδοση, ἄλλος παραπέρα στήν ἠθική, ἄλλος στοῦ ἀγίου κ.λ.π.! **Ὁλομέτωπος ἢ ἐπίθεσις! Πνευματική ἐπιδρομή τέκνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐναντίον τῆς Μητρός των**, διότι αὐτά «ἠγάπησαν τόν νῦν αἰῶνα». Ἄς τά δοῦμε.

Τιμόθεος Ματθαϊάκης, Μητρ. Νέας Ἰωνίας

Εἰς Ἐγκόλπιον Εὐχολόγιον πού φέρει τό ὄνομα τοῦ ἀνωτέρου ἐπισκόπου ὑπάρχει μία **νέα εὐχή** (σ.309), «Εἰς ὀνοματοθεσίαν νέαν **ἐπί ἀλλαγῇ φύλου**». Ἀπολαύστε ἕνα τμῆμα της!

«Αὐτός Δέσποτα,.. Καί κατάπεμψον αὐτῷ (αὐτῇ) τὴν χάριν Σου τὴν ἐπουράνιον, ἐπί τῇ ἐπελθούσῃ ὀργανικῇ μεταλλαγῇ τοῦ φύλλου, ὅτι ἢ τῆς φύσεως βιολογική ἀλλοίωσις ἔργον θαυμαστόν ἐστὶ τῆς πανσθενοῦς δεξιᾶς Σου καί τῆς ἀνεξιχνιάστου βουλής Σου, ἡμεῖς δέ, τό καινόν τοῦτο καί παράδοξον ἐκπληττόμενοι, ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, κηρύττομεν τόν ἔλεον καί, τά μεγαλεῖά Σου διηγούμενοι, τὴν Σὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν δοξάζομεν.

Χαρίτωσον τόν δοῦλον Σου (δεῖνα, ἢ τὴν δούλην Σου ..) ἐν τῷ Σῶ ἀγιασμῷ καί ἀξιώσον αὐτόν (αὐτήν) τηρεῖν τό ἴδιο σκεῦος ἄσπιλον καί ἄμωμον καί φυλάττειν τόν ἀρραβῶνα τοῦ βαπτίσματος ἄσυλον καί ἀμόλυντον, ὅπως προκόπτῃ ὡς τέκνον φωτός..»!!!

Βασιλική Γκολομάζου, Θεολόγος

Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία μᾶς λέγει ὅτι μετά τήν ἔξωσιν ἐκ τοῦ Παραδείσου, «Ἀδάμ ἔγνω τήν γυναίκα αὐτοῦ», αὐτή βλασφημεῖ τονίζοντας πῶς ὁ ἀπηγορευμένος καρπός ἦταν τό sex. Ἰδού τί γράφει στό «Καθ' Ὁδόν», μέ λογοτεχνική ἐπένδυση: «Τό φεγγάρι τοῦ Μάρτη πού ἦρθε πίο κοντά μου.. Ἄρχισε νά μοῦ λείι γιά τόν Παράδεισο γιά τούς Πρωτοπλάστους.. «Σέ πρόλαβαν οἱ ἄνθρωποι χαχάνισα ἐγώ. Καί γι' αὐτό ἔχουν γράψει. Ὅτι δηλαδή τό προπατορικό ἀμάρτημα ἔχει νά κάνει μέ τό sex” .. “Μά νομίζω πῶς ἔγιναν μέρα, ἀντιμίλησα ἐγώ. Ἔτσι λένε οἱ γραφές καί τό τροπάριο τῆς Κασσιανῆς.. Ἐκεῖ λείι ἐν τῷ παραδείσῳ Εὔα τό δειλινόν.. Ἄρα ἔγινε ντάλα μεσημέρι τό.. ἀμάρτημα.. Ἔτσι τούς ἔδιωξε ὁ Θεός ἀπό τόν Παράδεισο”..»⁷

Γερόντισα Γαβριηλία

Περί τοῦ διαφημιζομένου βιβλίου της, «Ἡ Ἀσκητική τῆς Ἀγάπης», ἡ I.M. Κηφησίας σέ ἀνακοίνωσί της λέγει τά ἑξῆς: «Ὅλο τό βιβλίο διαπνεέεται ἀπό συγκρητισμό. Ἡ ἴδια γράφει ὅτι πῆγε στήν Ἰνδία παίρνοντας μαζί της τήν Ἁγία Γραφή καί τό βιβλίο τοῦ γκουροῦ Σιβανάτα. Ἔμεινε σέ ἰνδουϊστικά μοναστήρια χωρίς νά ἐκκλησιάζεται οὔτε τίς μεγάλες γιορτές καί συμμετεῖχε στίς τελετές τῶν Ἰνδουϊστῶν. Ἀγκάλιαζε τά δένδρα, γιά νά πάρει ἐνέργεια καί δέν ἔπαιρνε στήν ἀγκαλιά της μικρά παιδιά, γιατί τό μαῦρο χρώμα τοῦ ράσου της θά τά ἔβλαπτε. Θεράπευε μέ τά χέρια της , ὅταν κοκκίνιζαν!»⁸

Γιά νά διαπιστώσει κανείς τόν βαθμό τῆς Ὁρθοδόξου πνευματικότητος τῆς Γαβριηλίας, παραθέτουμε καί τά κατωτέρω: «Λείι ἡ ἴδια: “Μοῦ ἔλεγαν πολλές φορές: Γιατί θεωρεῖς τούς Ἰνδούς σάν δικούς σου; ἢ τούς μουσουλμάνους ἢ τούς Ἑβραίους; Μά γιατί ἐγώ βλέπω τόν ἴδιο Χριστό μέσα τους, πού ἴσως συνειδητά δέν τόν γνώρισαν ἀκόμα. Καί ἔβλεπα πολλούς ἀπό αὐτούς μέ τίς πράξεις τους νά κάνουν αὐτό πού τούς ὀδηγοῦσε νά κάνουν τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ..”. Ἐπίσης γράφοντας στόν Ἰνδουϊστή Ἄμπε, λείι: “Διαβάζοντας χθές τίς πράξεις τῶν Ἀποστόλων στό κεφάλαιο 4, 34 ἔψαξα μέσα στήν καρδιά μου νά βρῶ ἕναν τέτοιο Χριστιανό. Ἐσύ καί ὁ Yehuda (σημ. ἄλλος φίλος της Ἑβραῖος) ἦρθατε στό νοῦ μου! Καί νά σκεφθεῖς ὅτι κανένας ἀπό τούς δυό σας δέν εἶναι Χριστιανός κατ' ὄνομα!”»⁹

Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος Κοτσώνης

Μετέφρασε τό βιβλίον τοῦ αἰρετικοῦ Φοῦλτον, ὅπου ὑπάρχουν πράγματα πού προσβάλλουν τήν Ὁρθόδοξον συνείδησιν, καί ἰδιαιτέρως τό πάνσεπτον πρόσωπον τῆς Θεοτόκου!¹⁰

Μετέφρασε καί τό βιβλίον τοῦ HOLNZER «Παῦλος», γιά τόν ὁποῖον Ἀπόστολο Παῦλο λέει ὅτι εἶναι «ὁ Πρῶτος μετά τόν Ἐνα», δηλαδή πύ πάνω καί ἀπό τήν Θεοτόκο!

Ἰδρυσε τό κίνημα «Διεθνῆς τῆς Ἀγάπης». Γράφει σχετικά ὁ π. Γ. Μεταλληνός: «Ὁργάνωση, πού θύμιζε τό “ὄλα στό ἴδιο Τσουκάλι” τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλά καί τοῦ Τεκτονισμοῦ». .. «ἔρώτησα τόν Μακαριώτατο γιά τή σχέση αὐτῆς τῆς ἰδεατῆς Ἀγάπης μέ τήν συγκεκριμένη Ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλά ἀπέφυγε νά μοῦ ἀπαντήσῃ».¹¹

«Δημιούργησε τήν “Διεθνή τῆς Ἀγάπης” καί τό σύστημα “Ἀγαπισμός”. Σύμφωνα μέ τόν ἐμπνευστή του, ὁ “Ἀγαπισμός .. παρά τό γεγονός ὅτι ὡς σύστημα βασιζέται στήν Ἀγάπη, ἐντούτοις, ἐπειδή καί ἄλλες θρησκείες τήν παραδέχονται, δέν εἶναι καθαρά χριστιανικό σύστημα. Μπορεῖ ὅπως εἶπαμε, ἂν συμφωνεῖ μέ τό σύστημα αὐτό, ἀκόμα καί ἕνας ἄθεος νά συνεργαστῇ γιά τήν ἐπικράτησή του. Ὁ Ἀγαπισμός εἶναι ἀνοικτός γιά κάθε ἄνθρωπο, χωρίς καμμιά διάκρισι θρησκείας φυλῆς .. κ.λ.π. Ὅσο γιά τίς θρησκευτικές ἢ φιλοσοφικές ἢ ἄλλες πεποιθήσεις, πού ἔχει ὁ καθένας, αὐτές γιά τόν Ἀγαπισμό ἔχουν σημασία ἀναλόγως μέ τίς ἐκδηλώσεις, πού ἐμπνέουν στόν καθένα. Κατά τά ἄλλα, αὐτές εἶναι ἀτομική ὑπόθεσις τοῦ καθενός..”»¹²

Ἡ ἀληθινή ἀγάπη ὅμως πρὸς τόν πλησίον τοῦ κ. Ἱερωνύμου.. φαίνεται καί ἀπό τήν Συνοδικήν ἐγκύκλιον ὑπ’ ἀριθ. 1976, 13.1.1971, δι’ ἧς ἀποτρέπονται οἱ πιστοί ἀπό τοῦ νά προσέρχονται εἰς τά προσκυνήματα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, «ζῆθα κατ’ ἐπίφασιν καλλιεργεῖται ἢ εὐσέβεια, κυρίως δ’ ἀσκεῖται ἐμπορία καί πλουτισμός»!¹³

Ἀθηνῶν Χριστόδουλος

Μεγάλος Οἰκουμενιστής. Βλασφήμησε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως μέ τήν παραδοχή δύο Ἐκκλησιῶν.

Στήν συνάντησή του μέ τόν Ἰρανό πρόεδρο εἶπε: «Καί θά πρέπει, ὄλοι ὅσοι πιστεύουμε στό Θεό, ὄλοι ὅσοι θρησκεύουμε .. Πρέπει νά ζητήσουμε ἀπό τούς Ἰσλαμικούς λαούς νά βροῦν μέσα στό Κοράνιο

καί τή λαμπρή σιϋτική διδασκαλία τήν δύναμι νά παλέψουν γιά τήν εἰρήνη».¹⁴

Στήν ὁμιλία του κατά τήν τελετή τῶν Ἑβραίων γιά τό ὀλοκαύτωμα τό 2001 εἶπε μεταξύ ἄλλων καί τά ἐξῆς· «τόσον ἐσεῖς οἱ Ἑβραῖοι, ὅσον καί ἡμεῖς οἱ χριστιανοί, ξεκινᾶμε ἀπό τά βᾶθη τῶν αἰώνων, πιστεύοντες στόν ἕνα ἀληθινό Θεό .. Καί ὅλοι ξέρουμε ὅτι ὁ Θεός σᾶς ἔχει εὐλογήσει, σᾶς ἔδωσε τήν δυνατότητα τώρα, στόν παγκόσμιο Ἑβραϊσμό, νά ἔχει ἕνα κράτος δικό του· καί αὐτό εἶναι μία ἔνδειξις μιᾶς ξεχωριστῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ. .. Τόσον ἐσεῖς οἱ Ἰσραηλίτες τό θρησκευμα, ὅσο καί ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοί, πρέπει νά ἔχουμε καύχημα τήν θρησκεία του ὁ καθένας μας .. Σᾶς εὐχομαι τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.»

Ἀθηναγόρας Πατρ. Κωνλεως

Εἶχε γράψει γι' αὐτόν ὁ π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς· «Τόν τελευταῖον καιρόν ἔχει γίνει πηγή ἀναρχισμοῦ καί μηδενισμοῦ εἰς τόν Ὀρθόδοξον κόσμον. Οἱ Ἀγιορεῖται δικαίως τόν ὀνομάζουν αἰρετικόν καί ἀποστάτην».¹⁵

Μέ τήν ἄρση τοῦ Ἀναθέματος τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κατά τοῦ Παπισμοῦ, πού ἔκανε τό Δεκ. τοῦ 1965, χαρακτήρισε ὡς πεπλανημένη τήν πορεία τῆς πρό αὐτῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀγίων Πατέρων καί ἱερῶν Συνόδων.

Στό μήνυμά του τά Χριστούγεννα τοῦ 1967 μέ θράσος ἐξεστόμισε τά κάτωθι· «Εἰς τήν κίνησιν πρὸς τήν ἔνωσιν, δέν πρόκειται ἡ μία Ἐκκλησία νά βαδίση πρὸς τήν ἄλλην, ἀλλ' ὅλαι ὁμοῦ **ΝΑ ΕΠΑΝΙΔΡΥΣΩΜΕΝ** τήν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν..»¹⁶

Παραλλήλῃσε τόν ἀντίχριστο πάπα Ἰωάννη ΚΓ', μέ τόν «μείζονα ἐν γεννητοῖς γυναικῶν» Ἰωάννην τόν Πρόδρομον, προσαρμόζοντας τά λόγια τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, «ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρά Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης», δι' αὐτόν· καί τόν ἀντίχριστο πάπα Παῦλο ΣΤ' μέ τό «σκεῦος τῆς ἐκλογῆς», τόν ἀπόστολο Παῦλο λέγοντας· «Ὁ Πάπας εἶναι μέγας ἀνὴρ καί μέγας ἠγέτης. Τρέφω σεβασμό στό πρόσωπό του .. Ὁ Πάπας δι' ἐμέ εἶναι ὁ κατ' εὐθείαν διάδοχος τοῦ Παύλου τοῦ Α' τοῦ Ἀποστόλου ..»¹⁷

Μετέδιδε «τά ἅγια τοῖς κυσί», ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογοῦσε· « ..Καί ἐγὼ ἐδῶ, ὅταν ἔρχονται Καθολικοὶ ἢ Προτεστάνται καί ζητοῦν νά μεταλάβουν, τοὺς προσφέρω τό Ἅγιον Ποτήριον!»¹⁸

Ήταν παρών σέ ειδική λειτουργία πού ἔγινε σέ Ἑβραϊκή Συναγωγή τῆς Νέας Ὑόρκης τό 1940, ὅπου εἶπε τά ἑξῆς· «Στήν Κέρκυρα, ὅπου ἔζησα κάποτε, **λειτούργησα ἀρκετές φορές ὡς Ραββίνος** γιά τούς Ἑβραίους φίλους μου.»¹⁹

Δημήτριος Πατρ. Κωνλεως

Μέ τήν ἀνοδό του στόν θρόνο τοῦ πατριαρχείου, στόν ἐνθρονιστήριον λόγον του, ὠμολόγησεν ἀνερευθριάστως ὅτι θά ἀκολουθήσει τήν στραβήν γραμμήν τοῦ προκατόχου του Ἀθηναγόρου, τήν ὁποίαν ὀνόμασεν μεγάλην, ὅπως καί αὐτόν τόν προδότη μέγαλον. Θεωροῦσε τόν παπισμόν ἐκκλησία ὡς τήν Ὁρθόδοξη! Ἴδού τό πιστεύω του· «Ἐκατέρα τῶν Ἐκκλησιῶν (Ὁρθόδοξος καί Παπική) ἔχει παραλάβει καί τελεῖ τά αὐτά ἱερά μυστήρια. Ἀναγνωρίζομεν τόν πάπαν ὡς **διάδοχον τῶν Ἀποστόλων**, ὅπως ἡμεῖς εἴμεθα διάδοχος τῶν Ἀποστόλων».²⁰

Ἰάκωβος Κουκούζης Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς

Ήταν ὑβριστής τοῦ δόγματος τῆς Ἁγίας Τριάδος· «Προφανῶς γι' αὐτό ὡς (φιλο)Μασόνος, δέν εἶχε συνειδησιακό πρόβλημα νά ἀρνηθεῖ ἐπισήμως τό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος σέ συνέντευξή του, σύμφωνα μέ καταγγελία τοῦ ποιμνίου του, ἐκφράζοντας μιά καθαρῶς μασονική θεολογική ἀντίληψη· “Τό νόημα τοῦ Θεοῦ εἶναι **μία ἀφηρημένη ἑλληνική ἰδέα**, τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος τῆς σήμερον καί τῆς αὔριον δέν ἀποδέχεται. Εἰδικῶς δέ ἡ ἀποδοκιμασία αὕτη ἀφορᾶ εἰς τό δόγμα τῆς Τριαδικότητος. Ἐπομένως, **δέον ὅπως ἀπεκδυθῆ ἡ Θεολογία** τῶν ἑλληνικῶν της ἐνδυμάτων, ἐν μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι **τό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος**”»²¹

Διέθεσε τό ποσόν τῶν 500.000 δολλαρίων ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς-ἤτοι ἐξ ἑλληνικῶν χρημάτων-**πρός ἀνέγερσιν πανθειϊστικοῦ ναοῦ**, ὅπου θά λατρεύονται ὅλοι οἱ θεοί, ἀνεξαρτήτως θρησκείας!²² Εἶπε καί τά παρακάτω·

«Προσέτι ἕκαστος ἐξ ἡμῶν (ἤτοι τῶν Χριστιανῶν Ὁρθόδοξων καί τῶν Ἑβραίων, σ.ἡμ.) ἔχομεν ἐπ' αἰῶνας συνηθίσει ἢ τοῦ νά μονοπωλῶμεν Θεόν καί ἀλήθειαν ὡς ἰδιοκτησίαν μας καί μοναδικήν κατοχήν ἢ νά βλέπωμεν ὁ εἰς τόν ἄλλον, ἀκόμη καί εἰς τās κοινάς ἀνθρωπίνους σχέσεις μας, μέ καχυποψίαν καί κατά καιρούς μέ μάτι ἐχθρικόν .. Μόλις κατά τά τέλη τοῦ παρόντος αἰῶνος, καί εἰδικῶς μετά τās μαζικὰς θηριώδεις σφαγὰς τῶν Γερμανοεβραίων ὑπό τοῦ Χιτλερικοῦ καθεστῶτος, ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί τῆς Δύσεως

ἀντελήφθημεν, ὅτι εἴμεθα ἐπιβεβαρυνμένοι μέ μίαν ἀντίστοιχον εὐθύνην, διότι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπεδίδομεν τὴν σταύρωσιν τοῦ Ἰησοῦ εἰς τοὺς Ἑβραίους»!!!²³

«Δέν δυνάμεθα νά ἐμπαίζωμεν πλέον τοὺς ἑαυτοὺς μας καί νά λέγωμεν, ὅτι ὁ Χριστιανισμός, ὅπως ἐμεῖς τόν ἐννοοῦσαμε, εἶναι πράγματι ὁ ἀρμόζων εἰς τόν Λαόν μας. **Ἔχομεν ἀνάγκη ἐνός νέου Χριστιανισμοῦ**, βασιζομένου ἐξ ὀλοκλήρου ἐπὶ νέων ἀντιλήψεων καί ὄρων .. Δέν δυνάμεθα νά διδάξωμεν εἰς τὰς μελλούσας γενεάς τό εἶδος τῆς Θρησκείας, τό ὁποῖον ἡμεῖς εὔρομεν. ...»²⁴

Μελίτων Χαλκηδόνος

Κήρυττε «βεβήλους κενοφωνίας», ὅπως οἱ κάτωθι·

«.. Δέν θά ἐπιζήσουμεν ὡς Χριστιανικαί ἐπὶ μέρους Ἐκκλησῖαι καί Ὁμολογίαι τοῦ κύματος αὐτοῦ τῶν ἐπερχομένων, ἐάν δέν ἐνωθῶμεν ὅλοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ .. Νά τόν προσέξετε ἐφέτος τόν Καρνάβαλο» (Κήρυγμα του στό Μητρ. Ναό Ἀθηνῶν)

«Καλούμεθα αἱ Ἐκκλησῖαι εἰς μετάνοιαν, εἰς αἴτησιν συγγνώμης πρὸς ἀλλήλας.»

«.. Οἱ ἄνθρωποι ὠθοῦνται ὑποσυνειδήτως ἔξω ἀπό τὴν γῆν· πρὸς ἓνα ἄγνωστον οὐρανόν· πρὸς ἓνα Θεόν, τόν ὁποῖον οἱ πνευματικοὶ ποιμένες δέν ἔχουν κηρύξει ἀκόμη.. Τό ἐωσφορικόν πνεῦμα μᾶς ἐξωθεῖ εἰς τό νά πιστεύωμεν ὅτι μόνον ἡμεῖς κατέχουμεν τὴν ὀρθὴν ὁδόν ...»²⁵

Στυλιανός Ἀρχιεπ. Αὐστραλίας

Δήλωσε· «Εἰς τὰς Ρωμαιοκαθολικὰς ἀκολουθίας εἶναι παρών ὁ ἴδιος Κύριος Ἰησοῦς» καί ὅτι «τό πανσθενουργόν Πνεῦμα εἶναι τό τελειοῦν ὅλας τὰς ἱεουργίας καί τὰ μυστήρια ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀμφοτέρων, Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν»²⁶

Ἀθηναγόρας Θυατείρων

Δήλωσε· «Ὁ Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ Μητροπολίτης Ἐφέσου, δέν ὑπεχώρει πρό οὐδενός. Χαρακτήρ ἐπίμονος καί πείσμων, παρά τὴν ἀνεγνωρισμένην ἀγιότητα τοῦ βίου του, ἐπηρεασμένως ἐκ τῆς ἐμφανοῦς τότε εἰς τὴν Δύσιν ὑπερηφάνου καί ἐγωπαθοῦς διαθέσεως μετεποιήθη εἰς ἀμύντορα ἀνυποχώρητον καί εἰς δευτερεύοντα εἰσέτι σημεία»²⁷

Παρθένιος Ἀλεξανδρείας

Εἶπε· «Γιὰ μένα τό θέμα τῆς γνώσεως ἂν τό Ἰσλάμ εἶναι ἢ δέν εἶναι μία ἐμπνευσμένη θρησκεία δέν τίθεται· Εἶναι βεβαίως

ἐμπνευσμένη .. Ὁ Μωάμεθ εἶναι τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τοὺς Ἄραβες τῆς ἐρήμου νά πιστεύουν στό Θεό, ἱκανοὺς νά νηστεύουν, νά προσεύχονται, νά ἀγαποῦν τοὺς γείτονές τους καί νά ἐργάζονται γιά τό καλό». ²⁸ «Τρίς ἐχαρακτήρησε τόν Μωάμεθ ὡς “προφήτη” καί τό Κοράνιο ὡς “ἅγιο”» ²⁹

Χρυσόστομος Ζακύνθου

Ἐκφράστηκε δημοσίως ὑπέρ τῆς πορνείας, ἥτοι τῶν προγαμιαίων σαρκικῶν σχέσεων, ἰδού ἡ δήλωσίς του· «εἶσθε ὑπέρ τοῦ προγαμιαίου σέξ; **ΝΑΙ** γιατί μία τέτοια σχέση θά προετοιμάσει ἕνα γάμο γιά νά ἐπιτύχει!»!

Παραπέμφθηκε σέ δίκη καί ἡ ἀπόφασις ἦταν ἐπιεικής, σχεδόν ἀθωωτική, ὥστε νά γραφοῦν τά κάτωθι· «τό συνοδικό δικαστήριον ξαναέστειλε τόν Μητροπολίτη Ζακύνθου στήν ἐπαρχία του, γιά νά ἐξακολουθήσει νά διδάσκει τήν ἀσέλγεια καί τήν ἐλευθερία τῶν προγαμιαίων σχέσεων» ³⁰

Ἰω. Ζηζιούλας Περγάμου

Πιστός ὑπηρέτης τῆς Βαπτισματικῆς Θεολογίας τῶν Οἰκουμενιστῶν. «Κατ’ αὐτόν· “Τό Βάπτισμα δημιουργεῖ ἕνα ὄριον εἰς τήν Ἐκκλησίαν”. Τό Βάπτισμα, Ὁρθόδοξον ἢ μή, ὀριοθετεῖ τήν “Ἐκκλησίαν”, ἡ ὁποία περιλαμβάνει Ὁρθοδόξους καί ἑτεροδόξους. .. “Ὁ Περγάμου κ. Ἰωάννης Ζηζιούλας ὑπερέβαλε κατά πολύ τοὺς αἰρετικούς Ἀγγλικανούς εἰς τόν δογματικόν συγκρητισμόν καί μνημιαλισμόν..”» ³¹

Ἐγραψαν περί αὐτοῦ «Τήν ἀποβολή τῶν μελετῶν τοῦ μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἰωάννη γιά τήν Ἁγία Τριάδα, ἀπό τίς θεολογικές καί ἐκκλησιαστικές σχολές ζητᾶ ὁ μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος.» ³²

Ὁ Μητρ. Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος κατηγορεῖ γιά αἵρεση τόν Μητρ. Περγάμου κ. Ἰωάννη Ζηζιούλα. .. τό «ἱερόν τέρας» τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὁ Μητρ. Ἰωάννης Ζηζιούλας, προώθησε τόν συγκρητισμό μέσω τῶν θεωριῶν τῶν «δύο πνευμόνων», τῆς «βαπτιστικῆς θεολογίας» καί ἄλλων παρομοίων καινοφανῶν συλλήψεων. ³³

Βλασφημεῖ καί αὐτός στό Σύμβουλον τῆς Πίστεως πού ὁμολογεῖ «ἐν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν», ἐνῶ αὐτός ἐξισώνει μέ αὐτό τά λουτρά τῶν αἰρετικῶν, τέτοια θεωρεῖ ἡ Ἐκκλησία τά «βαπτίσματα» αὐτῶν.

Είναι και **υπέρ της Χειροτονίας τῶν γυναικῶν**. «Άπευθυνόμενος στην αγγλικανική κοινωνία κατά τήν διάρκεια τοῦ τακτικοῦ συνεδρίου της στό Λάμπεθ πρὶν ἀπό ἀρκετά χρόνια, ἐκπροσωπώντας τό Οἰκουμενικό πατριαρχεῖο, ὁ Μητροπολίτης Περγάμου ἐπέστησε τήν προσοχή ὄλων, ὅτι ἡ λύση στό ἀκανθῶδες αὐτό πρόβλημα πού ταλανίζει τόν χριστιανικό κόσμο .. δέν μπορεῖ νά βρεθεῖ οὔτε μέ βάση ἐπιχειρήματα ἀπό τήν κοινωνική ἐξέλιξη .. οὔτε μέ βάση ἐπιχειρήματα ἀπό τήν παράδοση. Αὐτό πού χρειάζεται εἶναι κυρίως θεολογικά ἐπιχειρήματα. Στό θέμα αὐτό ἐπικεντρώνει τήν προσοχή του καί τό μεταπτυχιακό/μεταδιδακτορικό σεμινάριο μέ θέμα “Χειροτονία τῶν γυναικῶν καί Ὁρθόδοξη Θεολογία”»³⁴

Ἔχει πεί ὅτι: «Ἡ Χριστιανική θεολογία θά πρέπει νά δεχθῆ τούς βασικούς ἰσχυρισμούς τῶν **ἐξελικτικῶν ἰδεῶν τῆς βιολογίας**, καί νά κατανοήσῃ τόν Ἄνθρωπο ὡς ὄργανικό μέρος τῆς οἰκογένειας τῶν ζώων»³⁵

Ἑλβετίας Δαμασκηνός

Ἐπε: «κατά βάθος μιά Ἐκκλησία ἢ ἓνα τέμενος .. ἀποβλέπουν στην ἴδια πνευματική καταξίωση τοῦ ἀνθρώπου»³⁶

π. Ἰωάννης Ρωμανίδης

Περιβόητος! Ἦταν τέρας μορφώσεως. Ἄν καί κήρυκας ἀληθινός τοῦ πατερικοῦ, «Κάθαρσις, Φωτισμός καί Θέωσις», ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι οὔτε τό πρῶτο στάδιο τῆς καθάρσεως δέν ξεπέρασε, ἀφοῦ ὑποστήριξε ὅτι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι εἶναι Ὁρθόδοξοι! Μεγάλη ἡ πτώσις του αὐτή. Δικαίως καί ὀρθά ὁ π. Γεώργιος Καψάνης τοῦ ἀνταπάντησε λέγοντας ὅτι αὐτοί δέν ἦσαν καί δέν εἶναι Ὁρθόδοξοι.³⁷ Διά τοῦτο δέν εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων, ὅσο σφόδρα ἀντιπαπικός καί ἄν ἦτο.

Κατά τόν π. Εἰρ. Δεληδήμο ἦταν ὁπαδός τῆς θεϊστικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ πύθηκο. Στό διαδίκτυο βρίσκομαι ὅτι δήλωσε: «**ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἐξελίχθηκε ἀπό πύθηκο, ἔ, τότε, ἐξελίχθηκε ἀπό πύθηκο!** Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν ἐξελίχθηκε ἀπό πύθηκο, ἔ, τότε, δέν ἐξελίχθηκε ἀπό πύθηκο!»..

Νά σημειώσουμε ἐδῶ ἀκόμη ὅτι ὁ ἀνωτέρω καθηγητής καίτοι ἱερεὺς οὔτε τήν ἀξία τοῦ τιμημένου ράσου δέν μπόρεσε νά καταλάβει, γι' αὐτό κυκλοφοροῦσε μέ κουστόμυ!

π. Εἰρηναῖος Δεληδήμος

Ἵπέρμαχος τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ πιθήκου! Ἔτσι διδάσκει ὅτι δῆθεν «μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζουν ἔτσι τὰ πράγματα καί πού ἔρχονται σέ πλήρη συμφωνία μέ τήν ἐξέλιξη. Στήν Ὁρθόδοξη Ἀνατολή δέν ὑπάρχει ἀντίθεση μεταξύ τῆς διδασκαλίας γιά τήν δημιουργία καί τῆς ἐξέλιξης». (Μαΐος 2014)

π. Ἀνανίας Κουστένης

«Καί ὅλα αὐτά τὰ τρία θρησκευματα (Χριστιανισμός, Ἰουδαϊσμός, Μουσουλμανισμός), χωρίς νά θέλω νά τό πάω ἀλλοῦ, **ἔχουν κοινό Θεό**, τό Θεό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τό Θεό τῶν Πατέρων μας. Αὐτό εἶναι πού μᾶς ἐνώνει. Ἔχουμε μεγάλες διαφορές, σίγουρα, ἀλλά αὐτό εἶναι πού μᾶς ἐνώνει. Καί γιατί, ἀδελφοί μου, νά μήν ξεκινᾶω ἀπ' αὐτό πού μᾶς ἐνώνει, ἀλλά ἀπ' αὐτά πού μᾶς διαιροῦν; ὅπως ἔλεγε κι ὁ γέροντας (π.Πορφύριος), τί κάνουμε βρέ τόσους αἰῶνες πού γινόταν διάλογος μέ τούς δυτικούς; Τίποτα δέν κάναμε! Γιατί ἀρχίζουμε πάντα ἀπ' αὐτά πού μᾶς διαιροῦν!»

«Ἐφυγε αὐτές τίς μέρες ..μία ἄλλη κολόνα τῆς πατρίδος μας· Ὁ Κωνσταντῖνος Καραμαλνῆς. Τόν ὁποῖο κάποιοι κάποτε κατηγοροῦσαν στό **γέροντα Πορφύριο**. Καί ἐκεῖνος ἀπήνητησε: “Ἦταν νοικοκύρης. Φρόντιζε..”»³⁸

π. Δημήτριος Μπαθρέλος

«Οἱ κανόνες στή μή ὀργανωμένη μορφή πού τοὺς συναντᾶμε σέ συλλογές ὅπως τό Πηδάλιο, δέν μποροῦν νά προσφέρουν ἐπαρκῶς στήν Ἐκκλησία μας τίς ὑπηρεσίες πού ἀπαιτεῖ ἡ εὐρυθμη λειτουργία της».³⁹

Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς

Μέγας Οἰκουμενιστής καί αὐτός. Γράφει: «Ἱστορική ἀναδίφησης τῶν πράγματι **ἀσημάντων δογματικῶν διαφορῶν**, πού προκάλεσαν τό **σχίσμα** .. μόνον ἀναμόχλευσιν ἐπώδυνον τῶν παλαιῶν πληγῶν δύναται νά ἐπιφέρη».⁴⁰

«Ἡ ἐκ μέρους τοῦ Φωτίου μεγαλοποίησης τοῦ **ἀληθῶς μηδαμινοῦ ζητήματος τοῦ Filioque**- ἐξηγουμένη ἐκ τῆς τότε κρατούσης καταστάσεως-ἀποτελεῖ λάθος».⁴¹

Ἐπίσης γράφει: «Ἡ ἀποφασισθεῖσα νά συνέλθῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος .. δέν θά εἶναι Οἰκουμενική, διότι δέν θά συμμετέχουν εἰσέτι καί αἱ λοιπαί Ἐκκλησίαι».

«Ἡ θεωρία ὅμως τοῦ Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, κατά τήν ὁποίαν μία Πανορθόδοξος Σύνοδος δέν δύναται νά ἀναγνωρισθῆ ὡς Οἰκουμενική πρό τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι ἀπαράδεκτος ἀπό Ὁρθόδοξον πλευράς, διότι, ἐν τιαυτῇ περιπτώσει ἀγώμεθα εἰς τό πεπλανημένο συμπέρασμα, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολική Ἐκκλησία δέν εἶναι ἡ “Μία, Ἀγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία”, ἡ ὀργανική καί ἀδιάσπαστος συνέχεια τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας, τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἑπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἡ ἀπουσία τῆς αἰρετικῆς παπικῆς Ἐκκλησίας καί τῶν προτεσταντικῶν παραφυάδων οὐδόλως ἐμποδίζει τήν ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τήν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικήν, νά συγκαλῆ καί οἰκουμενικάς Συνόδους. Ὁρθῶς ἐν προκειμένῳ παρατηρεῖ ὁ Γεννάδιος Σχολάριος: “Ἡ ἀπουσία τοῦ σχισματικοῦ οὐχ ὑφαίρει τό οἰκουμενικόν”».⁴²

«Στίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '60 εἶχε προτείνει τήν ἀπάλευση τῶν ἀντι-ἰουδαϊκῶν ὕμνων τῆς Μ. Ἑβδομάδας ...».⁴³

Ἀπόστολος Νικολαΐδης Θεολόγος

Παρά τό πλῆθος τῶν γνωμῶν ἀγίων Πατέρων καί Ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, πού δέχονται τόν προφήτη Ἡλία ὡς πρόδρομον τῆς Δευτέρας τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας, ὡς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας, ὁ κ. Νικολαΐδης τονίζει ὅτι δέν πρόκειται νά ἔλθῃ πρό τῆς Δευτέρας Παρουσίας νά κηρύξῃ!⁴⁴

Ἀστέριος Ἀργυρίου Καθηγητής Πανεπ. (Στρασβούργο)

«Οἱ ἰσλαμολόγοι ἀνεγνώρισαν στό Ἰσλάμ “τή θρησκεία πού δοξολογεῖ τόν ἴδιο μέ μᾶς Θεό, τό Θεό τοῦ Ἀβραάμ, τόν κοινό Πατέρα ὅλων τῶν πιστῶν”. .. “Τί λοιπόν θά ἐμπόδιζε τή σύγχρονη θεολογία νά ἀναγνωρίσει στό πρόσωπο τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ μίαν «ὁδόν πρός σωτηρίαν» τῶν ἀνθρώπων;” .. Πῶς μπορούμε λοιπόν νά ἰσχυριστοῦμε ὅτι ἡ ἐμφάνισις καί ἡ δράση τοῦ μωαμεθανισμοῦ στόν κόσμο εἶναι ἔργο τοῦ Διαβόλου καί ὄχι τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἀντιχριστοῦ καί ὄχι τοῦ Χριστοῦ;»⁴⁵

Γεώργιος Πατρῶνος Καθηγητής Θεολογικῆς Ἀθηνῶν

Τοῦ κάθεται κάρφος στόν ὀφθαλμό του τό λεγόμενον ὑπό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «καλόν ἀνθρώπῳ γυναικός μή ἅπτεσθαι», ὄχι λέγει, δέν τό λέγει αὐτός, αὐτό τό λένε οἱ Κορίνθιοι! Καί ἐπειδή καί ὁ ἅγιος Νικοδήμος δέν συμφωνεῖ στό θέμα αὐτό μ' αὐτόν, τόν κατηγορεῖ λέγοντας: «μέ σχόλια καί σημειώματα τοῦ ἰδίου ἀγίου Νικοδήμου, πού .. ἀπομακρύνονται ἀπό τό πνεῦμα τῶν μεγάλων

ἐρμηνευτῶν πατέρων.. **Ἡ μοναχική του ὅμως ἰδιότητα παρεμποδίζει τόν ἅγιο Νικόδημο νά ἀποδεχθεῖ τό συμπέρασμα αὐτό.»!**

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος γράφει· «Περί δέ ὧν ἐγράψατέ μοι. Ἐγραψαν γάρ αὐτῷ, εἰ δεῖ ἀπέχεσθαι γυναικός, ἢ μή. Καί πρός ταῦτα ἀντιγράφων καί περί τοῦ γάμου νομοθετῶν, εἰσάγει καί τόν περί παρθενίας λόγον».⁴⁶

Στηριζόμενος δέ ὁ κ. Πατρῶνος σ' αὐτά τοῦ Χρυσοστόμου, λέγει γι' αὐτόν· «δέχεται ἀνεπιφύλακτα πῶς τό “καλόν ἀνθρώπῳ γυναικός μή ἄπτεσθαι” εἶναι θέση τῶν Κοριθίων καί ὄχι τοῦ Παύλου»,⁴⁷ καί πανηγυρίζει! Εἶναι φανερόν ὅτι δέν «**γινώσκει ἄ ἀναγινώκει!**»!

Δημήτριος Μπαλάνος Καθηγητής

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας ἀπένειμε εἰς τόν ἅγιον Συμεών (τόν Νέο Θεολόγο) τόν τίτλο τοῦ Θεολόγου μετά τόν Εὐαγγελιστήν Ἰωάννην καί τόν Γρηγόριον τόν Ναζιανζηνόν, ὁ δέ Μπαλάνος γράφει περί αὐτοῦ·

«Ὁ Συμεών ἐπεζήτη νά ἐξεύρη βαθυτέραν συμβολικήν σημασίαν εἰς τās κατά τās ἱεροτελεστίας τελούμενα. Τοιουτρόπως δέ, προικισμένος μέ ἰσχυράν δόσιν φαντασίας, **ἐγένετο μέ τόν νοσηρόν μυστικισμόν του**, ὅστις ἄλλως ἦτο τοῦ συρμοῦ κατά τούς χρόνους ἐκείνους, **πρόδρομος τῶν Ἑσχασιῶν** τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος.»⁴⁸

Ἰωάννης Καραβιδόπουλος Ὁμότης. Καθηγ. Θεολογικῆς ΑΠΘ

Γράφει· «Στήν ἀντι-ιουδαϊκή πολεμική τῶν χριστιανῶν ἐντάσσουν οἱ Ἰουδαῖοι .. τούς Ὁρθοδόξους ὕμνους τῆς **Μ. Ἑβδομάδας** μέ ἀντι-ιουδαϊκό περιεχόμενο. Οἱ Ὁρθόδοξοι ἐξήγησαν.. ὅτι .. καί (δ) **μία ἐνδεχόμενη λειτουργική ἀλλαγὴ εἶναι θέμα Πανορθόδοξου Συνόδου** .. τίς δύο θρησκείες πού στηρίζονται ἐν πολλοῖς στίς ἴδιες βιβλικές πηγές.. ὡς ἀπόρροια τῆς πίστεως στόν ἴδιο Θεό.»⁴⁹

Ἰωάννης Καρμίρης Καθηγητής Θεολογικῆς

Ὁπαδός τῆς κακοδόξου θεωρίας τῶν κλάδων, ἰδού τί γράφει·

«Ὅπως λοιπόν ὑπάρχει εἰς Θεός-Πατήρ καί εἰς Χριστός καί ἐν Πνεῦμα Ἅγιον, τοιουτοτρόπως δυνάμει τῆς ἐνότητος ταύτης, καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καί μοναδική καί ἡνωμένη ἐνώπιον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἰς τό ὄνομα τοῦ ὁποῖου βαπτίζονται πάντα τά μέλη αὐτῆς, ἀποκτῶντα οὕτω τήν δικαίωσιν ἑαυτῶν, **ἀνεξαρτήτως εἰς ποίαν ὁμολογίαν ἀνήκουσιν**, ἐνούμενα μετά τοῦ Χριστοῦ καί μετ'

ἀλλήλων εἰς ἓν σῶμα, τό ὁποῖον δέν δύναται νά μερίζεται εἰς πλείονα σώματα». ⁵⁰

«Διότι κατά τήν ἡμετέραν ταπεινήν γνώμην, διαρκούντως τοῦ μεταξὺ Ἀνατολῆς καί Δύσεως ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος, ὡς καί τῶν μετέπειτα ἀπό τοῦ ΙΣΤ΄ αἰῶνος νεωτέρων ἐκκλησιαστικῶν σχισμάτων, δέν δύναται νά συγκροτήσωσι γνησίαν Οἰκουμενικήν Σύνοδον μονομερῶς αἱ νῦν διηρημέναι Ἐκκλησίαι». ⁵¹

Μετά ταῦτα (1980) εἰς ὁμιλίαν του εἰς τήν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν «Περί τῆς παγκοσμιότητος τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας» καταξιώνει πλήρως τόν Οἰκουμενισμόν τῶν ἡμερῶν μας, ἰσχυριζόμενος μεταξὺ ἄλλων ἀντορθοδόξων θέσεων του καί τά ἐξῆς· «Πολλῶ δέ μᾶλλον παρέχει τήν σωτηρίαν ὁ πανάγαθος Θεός εἰς τοὺς βαπτισθέντας εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἑτεροδόξους καί αἰρετικούς» ⁵²

«.. εἶναι προφανές, ὅτι καί οἱ ἑτερόδοξοι ἀνήκουσιν εἰς τήν μίαν ἡνωμένην οὐσιωδῶς Ἐκκλησίαν του, ἐν ἣ δύναται νά τύχῃ τῆς σωτηρίας». (Πρακτικά Ἀκαδ. Ἀθηνῶν. Λόγοι, 1981, σ. 404-5) ⁵³

Μιλτιάδης Κωνσταντίνου Καθηγητής Θεολ. Σχολῆς ΑΠΘ

Ἐπιτίθεται στήν Παλαιά Διαθήκη, ἰδιαίτερος στήν Γένεση.

«Ἡ Παλαιά Διαθήκη, ..δέν εἶναι ἓνα διδακτικό ἠθικοπλαστικό βιβλίον .. Κατέστη στό μεταξύ σαφές ὅτι δέν εἶναι δυνατό νά ἀρνηθεῖ κανείς μέ σοβαρά ἐπιχειρήματα τήν ὑπαρξή μυθολογικοῦ ὑλικοῦ στή Βίβλο. ..

Ἀναζητώντας οἱ ἱεροί συγγραφεῖς τρόπους γιά νά κάνουν προσιτή στοὺς ἀναγνώστες τους τήν ἀλήθεια, δέν θά ἦταν δυνατό νά ἀγνοήσουν τοὺς εὐρύτατα διαδεδομένους στήν περιοχή μύθους..

Ἡ ἀναφορά στόν ἀπογευματινὸν περίπατο τοῦ Θεοῦ στόν κῆπο τῆς Ἐδέμ, γιά παράδειγμα προέρχεται ἀπό μυθικές παραστάσεις. .. Προσλαμβάνοντες, λοιπόν, οἱ βιβλικοί συγγραφεῖς ἓνα γνωστό μυθολογικό θέμα, τό μετασχηματίζουν.. Ἡ πρόσληψη μυθολογικῶν στοιχείων.. δέν σημαίνει καί πρόσληψη τῆς μυθολογικῆς σκέψης.. Συχνά ἡ βιβλική γλῶσσα εἶναι ἔντονα ἐπηρεασμένη ἀπό τοὺς μύθους τῆς περιοχῆς, ἐφ' ὅσον οἱ βιβλικοί συγγραφεῖς ἀντλοῦν ὑλικό ἀπό τίς ἀφηγήσεις τοῦ πνευματικοῦ τους περιβάλλοντος, ἰδιαίτερα ὅταν οἱ ἀφηγήσεις αὐτές ἀναφέρονται σέ θέματα, ὅπως ἡ δημιουργία, ..

Κοινὸ θέμα ὄλων τῶν ἀφηγήσεων πού περιέχονται στά ἔνδεκα πρῶτα κεφάλαια τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ

άνθρώπου νά ἐξισωθεῖ μέ τόν Θεό. Ἡ ἐνσωμάτωση τῶν ἀφηγήσεων αὐτῶν, πού ἀρχικά ἦταν ἀνεξάρτητες..

Κάθε φορά πού ὁ ἄνθρωπος ἐπιχειρεῖ νά ἐξισωθεῖ μέ τόν Θεό, .. εἶτε μέ τή βιολογική βελτίωση τοῦ εἶδους του (**γάμος ὑπερφυσικῶν ὄντων μέ θνητές γυναῖκες, Γεν. 6,1 ἐξ.**) εἶτε..»⁵⁴

«Τόν ἐκ Δυσμῶν κίνδυνο .. Ἄλλωστε, ὁ κίνδυνος πού κάποτε ἐκπροσωποῦσε ὁ Καρλομάγνος καί ἡ πολιτική του γιά τούς ὀρθοδόξους λαούς τῆς Βαλκανικῆς σήμερα ὄχι μόνο δέν ὑφίσταται ἀλλά οἱ ἴδιοι λαοί ἀντιμετωπίζουν πλέον **ὡς εὐλογία τήν ἔνταξή τους** σ'αὐτό πού τότε ἀποτελοῦσε τήν καρολίνα Ἁγία Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία καί σήμερα μετεξελίχτηκε σέ Εὐρωπαϊκή Ἑνωση»⁵⁵

Νικόλαος Νησιώτης Καθηγητής

Μεγάλος Οἰκουμενιστής καί αὐτός. «Δέχεται “.. ὅτι τά μυστήρια τοῦ βαπτίσματος τοῦ γάμου καί τοῦ χρίσματος δύνανται νά τελῶνται ἀπό κοινού ὑπό κληρικῶν πασῶν τῶν ὁμολογιῶν.” Προτείνει ἐπίσης καί “**ἀμοιβαίαν συμμετοχήν** εἰς τās λειτουργίας, εἰς τās ὁποίας οἱ μὲν θά λαμβάνουν μέρος παρά τοῖς δέ καί διὰ τῆς παραχωρήσεως τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἰσέτι”..»⁵⁶

Παναγιώτης Μπούμης Ὁμοτ. Καθηγητής Πανεπ. Ἀθηνῶν

Ὁ κ. Μπούμης ἀρέσκειται νά δίδει νέες ἐρμηνείες σέ χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐπειδή αὐτό τό ζητᾶ ἡ ἐξέλιξις τῆς ἐπιστήμης καί ἡ πρόοδος τῆς κοινωνίας!

Τό 2012 κυκλοφόρησε τό βιβλίο, «Ἀναψηλάφηση τῆς δίκης τοῦ Ἰησοῦ καί τῆς (αὐτο)καταδίκης τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ», γεμάτο μαργαριτάρια! Ἄς ἐπιθεωρήσωμε μερικά:

α) Διερευνώντας τό εἶδος τοῦ ὄνειρου τῆς γυναικός τοῦ Πιλάτου, καταλήγει στό συμπέρασμα, ὅτι ἦταν μήνυμα τοῦ Πιλάτου πού τό μεταβίβασε στήν γυναῖκα του! Δηλαδή **πιστεύει στήν τηλεπάθεια!** Ἰδού τί γράφει: «ὁ Πιλάτος .. τό μήνυμα πού ἤθελε νά τῆς στείλει, τό ἔστειλε μέ ἄλλον τρόπο. Μέ τόν ψυχικό-πνευματικό του κόσμου. Θά λέγαμε ὅτι **ἔχουμε μία μεταβίβαση σκέψεως** ἢ μᾶλλον ψυχικῆς καταστάσεως. Ὅτι ἔχουμε **ἓνα εἶδος τηλεπάθειας**».

Καί γιά τόν ἱερό Θεοφύλακτο Βουλγαρίας, πού λέγει: “Προνοίας δέ ἔργον τό ὄναρ, .. ἵνα σωθῆ ἡ γυνή”, γράφει: «Ὁ Θεοφύλακτος δέν **μποροῦσε νά πιστέψει στήν ψυχοπνευματική τηλεπάθεια ἢ ἦταν ἄγνωστη (σ' αὐτόν)** τότε, ὅταν ἔγραφε. Γι' αὐτό καί ἀπέδωσε τό ὄνειρο σέ θεία ἐπέμβαση.»! Ἐπίσης γράφει: «ὑπάρχει τό ἐδεχόμενο

μετά τό έφιαλτικό όνειρο, πού έβλεπε ή γυναίκα του Πιλάτου **κατ' έπίδραση τής άγωνίας του συζύγου της**, και τή σχετική μέ αυτό προετοιμασία της, νά έγινε δεκτική σέ θεία φώτιση.»(σ.58-59, 62)

β) Θέλει και αυτός ν' απαλειφθούν οι ύμνοι τής Μ. Έβδομάδος, οι αναφερόμενοι στον λαό των Ιουδαίων διότι, αυτά οι ύμνογράφοι τά έγραψαν “**ποιητική άδεία**”! Γράφει: «υπάρχει ή δυνατότητα ή τό ένδεχόμενο νά εκφράζουν και πιο προσωπικές-«υποκειμενικές ή και **συναισθηματικές άπόψεις μέ κάποια φόρτιση**, ίσως και μέ κάποια, “**ποιητική άδεία**”, υπερβολή.» Έπίσης μάς λέγει ότι οι ύμνογράφοι μπορεί νά παρασύρθηκαν κατά του Ιουδαϊκού λαού, όπως μπορεί νά παρασύρθηκαν και οι Ισραηλίτες κατά του Χριστού!(σ.100) Γι' αυτό επιφυλάσσεται για τή θεοπνευστία των ύμνων και τό άλάθητο αυτών, άφού δέν επικυρώθηκαν από μία Οικουμενική Σύνοδο!(σ.101).

Διερωτάται: «γιατί **οι ύμνοι τής Έκκλησίας έν αντιθέσει** μάλιστα και προς τά Εύαγγέλια, στά όποία και στηρίζονται, επιτίθενται και **κακοχαρακτηρίζουν τον έβραϊκό λαό;**» (σ. 100) Ψεύδεται τόσο από τό στόμα του Προδρόμου, όσο αυτό του Κυρίου, όπως θά δούμε πιο κάτω στά περί Ιουδαίων. Εύχόμεθα νά μήν επαναλάβει και δι' αυτόν ό άπόστολος Παύλος τά λόγια του: «**ώ πλήρης παντός δόλου και πάσης ραδιουργίας, υιέ διαβόλου, έχθρέ πάσης δικαιοσύνης**, ου παύση διαστρέφων τάς όδούς Κυρίου τάς εύθείας;» (Πραξ. ιγ' 10)

Η διαστρέβλωση των ύμνων από τον κ. Μπούμη, δέν έχει όρια. Για τό αναστάσιμο τροπάριο «**Άρον κύκλω .. και έώας τά τέκνα σου, έν σοί εύλογοϋντα Χριστόν εις τούς αιώνας**» μάς λέγει πώς μέ τήν λέξη «τέκνα», «ίσως νά μιλάει και για τούς Ιουδαίους»!(σ.105)

γ) Έγινε συνήγορος των άμετανοήτων Ιουδαίων και θέλει νά τούς άπενοχοποιήσει για τήν Σταύρωση! Από τή μιά μεριά μάς λέγει ότι, ό λαός των Ιουδαίων **για τήν Σταύρωση** του Κυρίου μας δέν είναι ένοχος αλλά άθώος, διότι παρασύρθηκε κατά του Χριστού, και από τήν άλλη βγάξει ένόχους και όλους τούς Χριστιανούς, δηλαδή **άκόμη και ή Κυρία Θεοτόκος είναι ένοχη για τήν Σταύρωση του Υιού της!!!**

Γράφει: «**Άλλωστε για τή σταύρωση του Ί. Χριστού δέν ήταν ένοχο μόνο ένα “άθροισμα” των Ιουδαίων, αλλά ένοχοι ήταν και είναι και όλοι οι Ιουδαίοι, και όλοι οι Χριστιανοί.**» (σ.103)

Φαίνεται ότι ο κ. Μπούμης κοιμάται Βαρουχείως μή γνωρίζων τίποτε περί Σιωνισμού, ή εκτός και εάν από αγάπη .. συγχωρεί και τον Σιωνισμό, όπως έλεγε ο Κόντογλου⁵⁷.

Η υπερήφανος διάνοια του, θεωρεί τό Σύμβολο της Πίστεως έλλειπές και θέλει νά προστεθεί και άλλο άρθρο σ' αυτό! Αυτόν τήν έλλειψη πήγαν λείει νά καλύψουν οι Παπικοί μέ τήν προσθήκη του Filioque. Ίδού τί γράφει: «8) Γι' αυτό μιλήσαμε παραπάνω για τήν κάλυψη μιās “έλλείψεως”, ή όποία έγινε όμως μέ μία **ανεπιτυχή έρμηνεία** του εκπορευόμενου και μέ μία βεβιασμένη προσθήκη του Filioque στο 8^ο άρθρο του Συμβόλου.». «Ίσως προτείνει κάποιος: **Μήπως** .. θά μπορούσε νά προστεθεί έπιγραμματικώς (και) στο **Σύμβολο της Πίστεως** διά μιās Οικουμενικής Συνόδου **ένα νέο άρθρο; Μήπως** δηλ. **θά μπορούσε νά προστεθεί** στο “έκ του Πατρός εκπορευόμενον.. τό λαλήσαν διά τών προφητών” τό “**και μετά ταυτα έρχόμενον και εκχεόμενον εις τον κόσμον εκ (διά) του Ύιου, ίνα οδηγήση τους Άποστόλους και τήν Έκκλησίαν εις πάσαν τήν αλήθειαν**”;»⁵⁸

Αυτά τά γράφει στή Γνωμοδότηση του μέ τίτλο: «Προτάσεις- Διαδικασία για μία συμφωνία Άνατολής-Δύσεως». Τούς Λατίνους οι όποιοι είναι παμπάλαιοι αίρετικοί, τους θεωρεί ως Έκκλησία ο Κανονολόγος κ. Μπούμης! Γι' αυτό έσχάτως έρριξε και άλλη «κανονιά» λέγοντας, ότι ή «έκλεκτή κυρία» -της β' Έπιστολής του Ίωάννου-μετά της «αδελφής» της αντιπροσωπεύουν τίς Έκκλησίες Δύσεως και Άνατολής, **για όλη τήν ιστορική πορεία τους!**⁵⁹

Θέλει νά ένωθούν οι Όρθόδοξοι μέ τους Παπικούς χωρίς οι παπικοί νά μετανοήσουν. Ό δείλαιος είναι και αυτός ένας φανερός δεφένσορας της παπικής αίρέσεως!

Παναγιώτης Τρεμπέλας

Μίλησε και περί Γ' Παρουσίας του Κυρίου, δέχεται δέ τήν πλανεμένη θέση ότι μετά τον Αντίχριστο θά επικρατήσει τό Εύαγγέλιο σ' όλη τήν γη! Αυτά φαίνονται στα παρακάτω:

«Έν τώ κεφαλαίω τούτω περιγράφεται πρώτον, .., μεθ' ό έπακολουθεί ή **ένδοξος παρουσία του Χριστού**, ήτις δέν πρέπει νά συγχέεται προς τήν επί συντελεία των αίωνων και τή παγκοσμίω κρίσει τοιαύτην. Πρόκειται περί άοράτου έπεμβάσεως του Ίησου Χριστού έκτάκτου δραστηκής, διά της όποίας **κατανικάται όριστικώς ή αντίθεος δύναμις του Αντιχρίστου και έξασφαλίζεται ή θριαμβευτική**

ἐπικράτησις τοῦ Εὐαγγελίου καί ὁ πραγματικός ἐκχριστιανισμός τοῦ κόσμου τοῦ καί ὁ **ἐπί μακράν περίοδον ἐτῶν θρίαμβος** τοῦ Χριστοῦ» (Ἡ Καινή διαθήκη μετά συντόμου ἐρμηνείας. Εἰσαγ. εἰς τό 19^{ον} κεφ. τῆς Ἀποκ. σ.1049, 1052)⁶⁰

Ἄν σήμερα ἡ Θεολογική σχολή Θεσσαλονίκης **ἐγκρίνη προγράμματα** Ἰσλαμικῶν σπουδῶν, τό 1950 ἐπί Τρεμπέλα, ἡ Θεολογική Ἀθηνῶν **ἀπέκλειε** ἀπό τίς ἐξετάσεις τούς Ὀρθοδόξους χριστιανούς πού ἀκολουθοῦσαν τό πάτριον ἐορτολόγιο!

Ἴδού ἡ ἀνακοίνωσις· «Φέρεται εἰς γνώσιν τῶν φοιτητῶν τῆς Σχολῆς ὅτι κατ' ἀπόφασιν ὁμόφωνον τῆς Σχολῆς, ληφθεῖσαν κατά τήν Συνεδρίασιν τῆς 10^{ης} Ὀκτωβρίου 1950, δέν θά γίνωνται δεκτοί πρὸς ἐξέτασιν, ὅσοι ἐχόμενοι τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, δέν εὐρίσκονται εἰς κανονικάς σχέσεις πρὸς τὰς νομίμους ἐκκλησιαστικάς ἀρχάς. Οἱ τυχόν μέχρι τοῦδε εἰς κατάστασιν τοιαύτην διατελοῦντες, δέον νά ὑποβάλλουν πρὸς τήν Σχολήν τόν κανονικόν λίβελλον»!

Παναγώτης Σιμωνάς Καθηγ. Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Ἡ ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀρκετά λέγει περί τοῦ προσώπου τοῦ προδότη Ἰούδα, ἀκολουθώντας ὅσα λέγει τό εὐαγγέλιον περί αὐτοῦ, ὅπως τό· «οὐαί δέ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλόν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη». (Μαρκ. ιδ', 21)

Ὁ κ. Σιμωνάς ὁμως κοντεύει νά ἀθωώσει αὐτόν! Ἴδού τί γράφει· «Ἡ ὑμνογραφία τόν θεωρεῖ ὡς τύπον τοῦ κακοῦ· .. Τόν βλέπει δηλ. οὐχί ὡς Ἰουδαῖον οὔτε κἂν ὡς ὠρισμένον πρόσωπον ἀλλ' ὡς τύπον τοῦ κακοῦ, ὡς τύπον τῆς ἐν κόσμῳ κακοποιοῦ δυνάμεως, .. Εἰς τοῦτο ἡ ὑμνογραφία ἀκολουθεῖ τόν εὐαγγελιστήν Λουκᾶν, ὅστις, ὁμιλῶν περί τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα, **ἀποδίδει ταύτην εἰς τόν σατανᾶν**. .. Τό ὄνομα “Ἰούδας” χρησιμοποιεῖται ὡς τύπος μόνον.»⁶¹

Παναγώτης Ὑφαντῆς Ἐπίκουρος Καθηγ. Θεολ. ΑΠΘ

Δεινός ἱεροκατήγορος τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ! Ἀπορρίπτει τό Εὐαγγελικόν, «ἦλθον διχάσαι ἄνθρωπον», ἔτσι γιά τίς κατηγορίες ἔναντι τῶν Ἑβραίων γράφει· «εἶναι βέβαιον ὅτι στό στόμα ἑνός ἱεραποστόλου γεννοῦν εὐλόγα ἐρωτήματα ἐφ' ὅσον **ἐνθαρρύνουν τήν ἀντιπαλότητα καί τήν ἐχθρότητα** τῶν χριστιανῶν ἀπέναντι στήν ἐβραϊκή κοινότητα.» Δι' αὐτόν ἦταν «θεμελιώδη ἔγνοια τοῦ Πατροκοσμᾶ νά καταγράψῃ ἢ νά ἀναμετρηθεῖ μέ τούς θρησκευτικά ἄλλους τῆς ἐποχῆς του»!

Μὰς λέει ὅτι· «Στίς Διδαχές του οἱ ἄλλες ἐκδοχές τοῦ Χριστιανισμοῦ δηλώνονται μέ τόν ὄρο “αἰρετικοί” ἢ καί “ἀσεβεῖς”», ὡσάν νά μήν εἶναι τέτοιοι αὐτοί! Δέν τοῦ ἀρέσουν βέβαια οὔτε οἱ «αἰχμηρότατες ἀπολήξεις τῆς κριτικῆς του ἀπέναντι στήν θρησκευτική ἐτερότητα», οὔτε ἡ κατ’ αὐτόν «ἀσύμμετρη, ὑπερβολική ἢ καί μεροληπτική κριτική πού ἀσκεί ὁ Πατροκοσμᾶς στίς ἄλλες θρησκευτικές ἐτερότητες. Ἄν καί συλλήβδην τίς θεωρεῖ πλανεμένες ἢ καταδικασμένες». Κακῶς δηλαδή γι’ αὐτόν τίς θεωρεῖ ἔτσι! Αὐτό φανερώνει ὅτι εἶναι ὁπαδός τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Κατ’ αὐτόν ὁ ἅγιος ἔχει παρωπίδες διότι· «δέν ὀλιγωρεῖ, .., νά στενέψει τόν οἰκουμενικό καί ἀγαπητικό ὀρίζοντα τοῦ μηνύματος τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας». Ἡ γλῶσσα τῆς ἀλήθειας τοῦ Πατροκοσμᾶ δέν τοῦ ἀρέσει, γι’ αὐτό γράφει πάλι· «ταυτίζει τή μουσουλμανική πίστη, ὅπως καί τήν ἑβραϊκή, μέ τόν “Διάβολον”».

Ἡ ταύτιση τοῦ Πάπα μέ τόν Ἀντίχριστο, εἶναι γι’ αὐτόν “κῆρυγμα μίσους”, δι’ αὐτό, ἀποκλείει νά τό εἶπε αὐτό ὁ ἅγιος! Ἐπειδή ἔχει ὡς ὀδηγόν τήν .. ἀγάπη τῶν Οἰκουμενιστῶν, τόν κατηγορεῖ ἀκόμη γιά «τήν οἰονεῖ παραδοσιακή ἀντιπάθειά του πρός τήν παπική ἐτεροδοξία»!⁶²

Πέτρος Βασιλειάδης Ὁμ. Καθηγητής Θεολογικῆς ΑΠΘ

Εἶναι ὑπέρ τῆς Χειροτονίας τῶν γυναικῶν, καί τήν Πατερική ἐρμηνεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀποκαλεῖ Δαμόκλειο σπάθη, ἰδού·

«Νεότερες ἐρμηνευτικές προσεγγίσεις (τῆς Ἁγίας Γραφῆς) .. σταθερά ἀπομακρύνονται ἀπό τήν δαμόκλεια σπάθη τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος.. Θά παρουσιάσω τρία ἐνδεικτικά παραδείγματα, .. τῆς νέας ἀντίληψης τῆς μαρτυρίας τοῦ εὐαγγελίου, πού ἀρχίζει νά διαμορφώνεται στήν βιβλική καί γενικότερη θεολογική ἐπιστήμη, ..(β) τήν φεμινιστική ἐρμηνευτική προσέγγιση τοῦ εὐαγγελίου, καί γενικά τῆς Ἁγίας Γραφῆς,..

Οἱ παραδοσιακές Ἐκκλησίες, καί κυρίως ἡ Ὁρθόδοξη, γιά ἀρκετές δεκαετίες εἶχαν μία πάγια θεολογική θέση γύρω ἀπό .. τό ζήτημα τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν.

Στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀκόμη καί γιά τό περισσότερο ἀκανθῶδες ζήτημα τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν, τό θέμα τῆς φεμινιστικῆς ἐρμηνευτικῆς μπαίνει δυναμικά πλέον στό προσκήνιο,.. Ἡ δημόσια ἐπαναδιατύπωση τῶν ἀναθεωρημένων ἐπί τοῦ θέματος ἀπόψεων τοῦ Μητροπολίτου Διοκλείας Καλίστου Ware , οἱ μελέτες

τῆς Elizabeth Behr-Sigel. τοῦ ἀειμνήστου Νικολάου Ματσοῦκα, .. φαίνεται νά ἔχουν κλονίσει τίς παραδοσιακές τῆς θέσεις.»⁶³

«Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀντλεῖ τήν ὑπαρξή της .. ἀπό τό παρόν ἢ ἀπό τό παρελθόν (ἀκόμη καί ἀπό τό γεγονός Χριστός), ἢ ἀπό αὐτό πού δόθηκε ὡς θεσμός, ἀλλά ἀπό τό μέλλον, ἀπό τά ἔσχατα».⁶⁴

Σάββας Ἀγουριίδης καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς

Ἦταν στέλεχος τῆς «Ἐνωτικῆς Ἐκκλησίας» τοῦ Κορεάτη ψευδομμεσία Σάν Μυούν Μούν! τά γραπτά του γέμουν ἀγουρίδες πνευματικές! Ἔλεγε ὅτι ἡ Παναγία μας ἐγέννησε καί ἄλλα παιδιά!⁶⁵

Γράφει: «Ὁ Ἰουδαϊσμός καί τό Ἰσλάμ πρέπει νά γίνουν ἀποδεκτοί ἀπό τούς Ὀρθοδόξους ὡς ἴσοι καί ὅμοιοι μέ τήν Ὀρθοδοξία. Καί ὁ Βουδισμός, ὅπως προφανῶς καί ἄλλες θρησκείες, ἀποτελοῦν θρησκευτικά φαινόμενα, ὅπως ἡ Ὀρθοδοξία.»⁶⁶

Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί Ἰουδαῖοι

Ἐπειδή εἶδαμε πῶς μιλοῦν γιά τούς Ἰουδαίους οἱ Οἰκουμενισταί, θά δοῦμε τί λέγει τό Εὐαγγέλιον καί οἱ πατέρες περί αὐτῶν, γιά νά διαπιστωθεῖ ὅτι αὐτοί στήν ἐρώτηση ὑπό τῆς παιδίσκης-Πανθησκείας: «καί σεῖς τά τῆς Ὀρθοδοξίας πρεσβεύετε; ἡ λαλιά σας σᾶς φανερώνει», ἀπαντοῦν: «οὐκ οἶδαμε τί λέγει ἡ Ὀρθοδοξία!» Ἐυχόμεθα σ' αὐτούς νά «κλάψουν» ὡς ὁ Πέτρος πικρῶς!

Ὁ ἀληθινός Θεός, ἡ Ἁγία Τριάς, ὁ Πατήρ ὁ Υἱός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, πού ἐδημιούργησε τόν σύμπαντα κόσμον ἐκ τοῦ μηδενός, π.Χ. ἐπιστεύετο μόνον ἀπό τό ἔθνος τοῦ Ἰσραήλ, ἀπογόνων τοῦ πατριάρχου Ἀβραάμ. Ὅλοι οἱ προφῆται δέ, Μωϋσῆς, Δαυῖδ κ.λ.π. προεφήτεψαν κάτι σχετικό μέ τό μυστήριον τῆς ἐναθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἄλλοι τήν ἐκ παρθένου κυοφορίαν καί γέννησιν, ἄλλοι τήν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα κ.λ.π. Ὅσα ἔπραξε, ὅσα εἶπε καί ἔπαθεν ὁ Θεάνθρωπος, τά προκατήγγειλαν, μέχρι τήν Σταύρωσιν, τήν Ἀνάστασιν καί τήν Ἀνάληψιν του.

Εἶναι φανερόν ἐκ τῶν προφητειῶν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πού σταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, εἶναι ὁ ἀληθινός Μεσσίας.

Ἐνα μέρος ἐκ τῶν Ἰουδαίων πού πλανήθηκαν καί σταύρωσαν τόν Χριστό, δέν μετενόησαν καί ἔπαψαν νά πιστεύουν στόν ἀληθινό Θεό. Ἀπόγονοι αὐτῶν εἶναι οἱ σημερινοί Ἰουδαῖοι, ἐξ αὐτῶν προήλθε καί ὁ Σιωνισμός. Ἀπατηθέντες ἐκ τοῦ διαβόλου περιμένουν ἀκόμη τήν

ἔλευσι τοῦ Μεσσίου, θά ἐκλάβουν δέ ὡς τοιοῦτον τό πιό ἀγαπημένο πρόσωπο τοῦ Σατανᾶ, τόν Ἀντίχριστο.

Ὁ ὑπόλοιπος λαός τῶν Ἰουδαίων μετενόησε μετά τά κηρύγματα τῶν Ἀποστόλων, καί «πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπί τόν Κύριον». (Πραξ. ια' 21) Αὐτός ὁ λαός τῶν Ἰουδαίων πού μετενόησε, βαπτίσθηκε καί συνέχισε νά λατρεύει τόν ἀληθινόν Θεόν, ἔχοντας τώρα ἐκτός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τήν Καινή Διαθήκη τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὁλοκλήρωσις τῆς Παλαιᾶς, προσετέθησαν δέ σ' αὐτόν τόν λαό καί πολλοί ἐθνικοί. Ὅλοι αὐτοί τώρα, Ἰσραηλίτες καί ἐθνικοί γίνονται ἕνα, καί ὀνομάστηκαν Χριστιανοί. Αὐτοί ἀπετέλεσαν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τόν νέον Ἰσραήλ, τόν Ἰσραήλ τῆς χάριτος. **Τήν φυσική συνέχεια δηλαδή τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης**, ἀποτελεῖ ὁ νέος Ἰσραήλ τῆς χάριτος, ἤτοι ὁ λαός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀγαπάει πλήρως ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καί «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι» (Α' Τιμ. β', 4), δέν κάνει διακρίσεις, δι' αὐτήν «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἑλλην.» (Γαλ. γ', 28) Στήν μέριμνά της ὅμως νά διαφυλάξει τοὺς πιστοὺς της, νά μὴν τοὺς κατασπαράξῃ ὁ Σατανᾶς, τοὺς πληροφορεῖ πάντοτε διὰ τοὺς ἐχθροὺς των, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνας εἶναι οἱ ἄπιστοι Ἰουδαῖοι, τῶν ὁποίων ὁ φθόνος ἐναντίων τῶν χριστιανῶν, εἶναι ἀσταμάτητος.

Ὁ ἴδιος ὁ Θεός εἶπε γι' αὐτούς· «ὕμεῖς ποιεῖται τά ἔργα τοῦ πατρός ὑμῶν. .. ὑμεῖς ἐκ τοῦ πατρός τοῦ διαβόλου ἐστέ, καί τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρός ὑμῶν θέλετε ποιεῖν. ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς.» (Ἰω. η' 41,44) Ἐπίσης εἶπεν· «ὁ ἐμέ μισῶν καί τόν πατέρα μου μισεῖ. .. καί ἐωράκασί καί μεμισήκασι καί ἐμέ καί τόν πατέρα μου.. ἐμίσησάν με δωρεάν.» (Ἰω. ιε' 23-26)

Ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης εἶπε τό· «γεννήματα ἐχιδνῶν» (Λουκά γ' 7), ὁ δέ ἀπόστολος Παῦλος λέγει περί αὐτῶν· «καί ἡμᾶς ἐκδιωξάντων, καί Θεῶ μὴ ἀρεσκόντων, καί πᾶσιν ἀνθρώποις ἐναντίων.» (Α' Θεσσ. β' 16) Αὐτά εἶναι ἀληθινὰ χαρακτηριστικά γνωρίσματα τοῦ ἀμετανόητου Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ!

Σήμερα ὅμως, «πολλοί ἀπό τοὺς ἡγέτες τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑποστηρικτῶν τοῦ διαθρησκευτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, προσπαθοῦν νά ἀμνηστεύσουν, νά ἀθωώσουν τοὺς Ἑβραῖους γιὰ τήν Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, νά ἀθωώσουν ἀκόμη καί τόν Ἰούδα»· ἐπίσης θέλουν νά

ἐξαλείψουν ἀπό τήν ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας τίς ἀντιϊουδαϊκές ἀναφορές· «ἔχουν ἐπινοήσει τήν θεωρία γιά τίς ἀβρααμικές θρησκείες, .. πού πιστεύουν δῆθεν στόν ἴδιο Θεό. .. ἐπισκέψεις σέ συναγωγές, συμπροσευχές καί συμπόσια μέ ραββίνους, ἐγκώμια πρός τούς σταυρωτάς τοῦ Χριστοῦ».⁶⁷

Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ἐλέγχει συνεχῶς τήν μανίαν τῶν Ἰουδαίων, ὅπως ἔκανε καί ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος ὀνομάζοντάς τους μάλιστα «σκληροτράχηλους», ἔρχονται αὐτοί νά διαψεύσουν αὐτήν τήν μανία, ἀθωώνοντας τούς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι «**αἰ ἀντιπίπτουν τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ**»! (Πράξ. ζ', 51)

Δι' αὐτό θά παραθέσουμε καί τίς θέσεις μερικῶν ἀγίων πατέρων ἔναντι τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖες ἀκολουθοῦν τίς ἀνωτέρω θέσεις τοῦ Εὐαγγελίου, γιά νά δεῖ ὁ καθένας πόσο πλανεμένες εἶναι οἱ θέσεις τῶν οἰκουμενιστῶν. Βέβαια αὐτοί τίς θεωροῦν περιστασιακά κηρύγματα!

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου: «Ὅντως γάρ ἄθλιοι καί **ταλαίπωροι**, .. ἐκεῖνης τῆς ρίζης τῆς ἀγίας ἦσαν κλάδοι, ἀλλ' ἐξεκλάσθησαν· .. κάκεῖνοι μὲν ἐγένοντο κῦνες, τέκνα δέ ἡμεῖς»⁶⁸. «Μᾶλλον δέ οὐχί **πορνεῖον καί θέατρον** μόνον ἐστίν ἡ συναγωγή, ἀλλά καί σπήλαιον ληστῶν, καί καταγώγιον θηρίων· .. οὐδεῖς Ἰουδαῖος προσκυνεῖ τόν Θεόν, .. τό τῆς συναγωγῆς χωρίον .. **δαιμόνων ἐστὶ καταγώγιον**, μᾶλλον δέ οὐχ αἱ συναγωγαί μόνον, ἀλλά καί αὐταί αἱ **ψυχαί τῶν Ἰουδαίων**».⁶⁹

Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης: «οἱ τῆς χάριτος πολέμιοι, οἱ ἀλλότριοι τῆς πίστεως τῶν πατέρων, οἱ **συνήγοροι τοῦ διαβόλου**, τά γεννήματα τῶν ἐχιδνῶν, .. τό συνέδριον τῶν δαιμόνων».⁷⁰

Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ: «**Τότε τούς κατηράσθη (ὁ Θεός), τούς ἀφώρισε, τούς ὠργίσθη καί ἀφῆκε τόν διάβολον μέσα εἰς τήν καρδίαν των, καθὼς τόν ἔχουν ἔως τήν σήμερον**. .. Ταῦτα διατί σᾶς τά εἶπα χριστιανοί μου; Ὅχι διά νά τούς φονεύετε τούς Ἑβραίους καί νά τούς κατατρέχετε, ἀλλά διά νά τούς κλαίετε, πῶς ἄφησαν τόν Θεόν καί ἐπῆγαν μέ τόν διάβολον».⁷¹

«Τώρα ἔχω μάτια νά βλέπω τό Ἑβραῖον; .. δέν θέλω νά τόν βλέπω καί ἡ εὐγένειά σας πῶς σᾶς βαστάει ἡ καρδιά σας καί κάμνετε πραγματείες καί λισιβερίσια μέ τούς Ἑβραίους; .. Ἐκεῖνος ὅπου συναναστρέφεται μέ τούς Ἑβραίους, ἀγοράζει καί πουλεῖ, τί φανερώνει; .. εἶχε ἕναν Ἑβραῖον βεζίρη καί ἀπό Ἑβραῖος ὅπου ἦτον

ἔγινε καί Τούρκος, ἄφησε τόν ἕναν Διάβολον καί ἐπῆγε μέ τόν ἄλλον».⁷²

Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου «Θηριομαχίαν δέ ὀνομάζει (ὁ ἀπ. Παῦλος) τήν μάχην, ὅπου ἔλαβεν εἰς τήν Ἔφεσον ἀπό τούς Ἑβραίους, καί μέ τόν ἀργυροκόπον Δημήτριον· ἐπειδή αὐτοί, τί διαφοράν εἶχον ἀπό τά θηρία εἰς τήν κακίαν; βεβαίως οὐδεμίαν.»⁷³

Οἱ Ἰουδαῖοι ζητοῦσαν νά ἀποκτείνουν τόν Χριστό καί ἐσήκωσαν «λίθους, ἵνα βάλωσιν ἐπ' αὐτόν». (Ἰω. θ', 59) Τούς λίθους ποῦ ἐσήκωσαν τότε, ποτέ μέσα στήν ἱστορία δέν τούς ἄφησαν, ἀλλά συνεχῶς βάλλουν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὅπως, στό μαρτύριο τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου ὅπου μάζεψαν ξύλα καί φρύγανα προθύμως, «ὡς ἔθος αὐτοῖς, εἰς ταῦτα ὑπουργόντων», στό μαρτύριον τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, μέχρι καί στό μαρτύριο τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Ε'. «Τό μιαιώτατον τοῦτο γένος τῶν μισοχρίστων Ἑβραίων, καθῶς εἰς τούς περασμένους αἰῶνας ἔδειξε πάντοτε ἄκραν κακίαν ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, οὕτω καί τώρα ...».⁷⁴

Οἱ λίθοι μέ τούς ὁποίους λιθάζουν σήμερα τήν Ὁρθοδοξία εἶναι, τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς Πανθησκείας καί τῆς ὑψηλῆς ἠλεκτρονικῆς τεχνολογίας, διά τῆς ὁποίας θέλουν νά πνίξουν τήν ἐλευθερία τῶν τέκνων τῆς, διά νά τά ὑποτάξουν στόν ἐρχόμενο ψευδομεσσία τους.

Βαρθολομαῖος Κωνλεως

Ποίος εἶναι ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος; Εἶναι ὁ ἄριστος ὑπηρέτης τοῦ συνδρόμου τῆς «ἀποστασίας». (Β' Θεσσ. β', 3) Ἔχει ἀνατραφή μέσα στό αἰρετικό περιβάλλον τῆς Δύσεως, μέ τίς σπουδές του στά παπικά Πανεπιστήμια, καί ἔμαθε τά «αἰρετικά γράμματα», ἀφοῦ «μέ ὅποιον δάσκαλον θά κάτσης, τέτοια γράμματα θά μάθης».

Δέν εἶναι μόνον αἰρετικός, ἀλλά καί ὑβριστής τῶν Ἑλλήνων! Διότι εἶπε καί τοῦτο τό ἀπίστευτον «δυστυχῶς οἱ δύο λαοί (Τούρκοι καί Ἕλληνες) διέκοψαν τήν ὑπέροχη συμβίωση τῶν 400 χρόνων (δηλαδή τήν Τουρκική δουλεία τῶν Ἑλλήνων!!) ὅταν ξεσηκώθηκαν κάτι ξεβράκωτοι τό 1821 καί δημιούργησαν τίς γνωστές προστριβές ..» !!! (Αὐριανή, 26.10.91)

Ἔχει ἀναλάβει τό ἀνόσιον ἔργον τῆς ἀπεμπολήσεως καί ὑποδουλώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τόν πάπαν, τόν ὁποῖον ἐγκωμιάζει στίς ἐπανειλημμένες συναντήσεις του μ' αὐτόν. Αὐτόν τόν αἰρεσιάρχη

καί ἀναθεματισμένον, πού πῆγε ἐν ὀνόματι τοῦ διαβόλου στό Φανάρι τό 2006, τόν δέχθηκε «ἐν ὀνόματι Κυρίου», θεωρώντάς τον «Εὐλόγημένον»! Εἶπε γι' αὐτόν ὁ μακαρίτης ὁ Ν. Σωτηρόπουλος ὅτι δέν ἔχει «οὔτε ἤλεκτρόνιο ἀγάπης στό Χριστό».⁷⁵

Ἐμπεποτισμένος μέχρι μυελοῦ ὀστέων μέ τās κακοδοξίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, «σέρνει τόν χορό τῆς οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας, συμπαρασύροντας στήν πτώση τό σύνολο σχεδόν τῶν ὀρθοδόξων.»⁷⁶ Ὡς ἄριστος διάκονος τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δέν διαστρέφει μόνον ἐκ θεμελίων τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν καί πίστιν, ἀλλά καί στηρίζει συγχρόνως ἑκατομμύρια αἰρετικῶν χριστιανῶν εἰς τήν πλάνην των. Χαμένος στόν λαβύρινθο τῆς φιλοδοξίας του δίκην Ἡροστράτου, θέλει νά πυρπολήσει τόν ναό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὁδηγεῖ ὅλη τήν Ὁρθοδοξία εἰς τό χεῖλος τῆς ἀβύσσου, ὡς εἶχε συμβεῖ καί κατά τήν ἐποχὴν τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Φλωρεντίας. Ἡ σπορά τῶν ἀνοιγμάτων πρὸς τοὺς αἰρετικούς, τῶν προκατόχων του Δημητρίου καί Ἀθηναγόρου, φέρνει τόν καρπό της! Τά ἀνοίγματα τῶν ὀδυνηρῶν πληγῶν στό σῶμα τῆς Ὁρθοδοξίας πού προκάλεσαν ἐκεῖνοι, τώρα πλέον **ἀνθρωπίνως δέν ἐπουλώνονται!**

Ὁ Βαρθολομαῖος καί οἱ λοιποὶ ἐπίσκοποί του, τί εἶδους ἐπίσκοποι εἶναι; ὅ,τι εἶδος ἦτο καί ὁ Ἀθηναγόρας καί οἱ ἐπίσκοποί του, γιά τοὺς ὁποίους ἔλεγε ὁ π. Ἰ.Πόποβιτς: «εἶναι ἐπίσκοποι **μὴ ἔχοντες ποῶν νά ἐπισκοποῦν**, ἀλλ' ὅμως ἔχοντες καί ἐν ταύτῳ τήν ἀξίωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νά κρατοῦν εἰς τās χεῖρας των τήν τύχην ὅλης τῆς Ἐκκλησίας!»⁷⁷

«Ἀκολουθεῖ πιστῶς τήν κακόδοξον γραμμὴν τῶν προκατόχων του Ἀθηναγόρου καί Δημητρίου, οἱ ὁποῖοι: α) Διὰ τῆς αἰρετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920 καί τῆς συμμετοχῆς των εἰς τό Π.Σ. τῶν ἐκκλησιῶν ἠρνήθησαν τήν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας! β) Ἐμνημόνευον τοῦ Πάπα ἀπὸ τό 1966 ἐν τοῖς διπτύχοις, ἐνῶ ἐθεώρουν κανονικὰς ἐκκλησίας, ὡς τήν Ὁρθόδοξον, τόν Παπισμὸν, Ἀγγλικανισμὸν καί Μονοφυσιτισμὸν! γ) Συμπροσηύχοντο καί «συνελλειτούργουν» μετὰ τοῦ Πάπα, ὁμολογοῦντες αὐτόν «πρῶτον ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ κατ'αὐτούς ἦτο «ὁμότροπος καί ὁμόζηλος τῶν πρωτοκορυφαίων Πέτρου καί Παύλου»!! δ) Εἰδικώτερον ὁ πατριάρχης Δημήτριος ἀπεδέχθη ὡς Ὁρθοδόξους τοὺς αἰρετικούς Μονοφυσίτας (Σαμπεζύ 1990), τοὺς

οποίους από τόν πέμπτον αιώνα ἔχει καταδικάσει ἡ Ἐκκλησία διὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων!

Κατέχεται ἀπό ἐκκλησιολογική σύγχυση, καί διδάσκει καινοφανῆ καί οἰκουμενιστική Ἐκκλησιολογία, ἡ ὁποία εἶναι ἀλλότρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας. Ἔτσι συνεχίζων τήν προδοτικήν πορείαν τῶν προκατόχων του, ἀνεγνώρισεν ἐπίσης Παπισμόν καί Οὐνίαν εἰς τό Βalamand τοῦ Λιβάνου τό 1993.

Ἐπισκέφθηκε τήν **Ἑβραϊκή Συναγωγή** τῆς Νέας Ὑόρκης Park East στίς 28 Ὀκτ. 2009, ὄχι γιά νά κηρύξει Χριστόν Ἐσταυρωμένον, ἀλλά νά ἀρνηθεῖ αὐτόν. Γι' αὐτό τόν ἀγαποῦν οἱ Ἑβραῖοι, ἐνῶ τόν ἅγιο Κοσμᾶ χίλιοι Ἑβραῖοι τόν μισοῦσαν καί ἕνας τόν ἀγαποῦσε!

Ἐπικροτεῖ τάς διαθρησκειακάς συμπροσευχάς ΟΛΩΝ τῶν θρησκειῶν, ἀρχῆς γενομένης τό 1986 εἰς τήν Ἀσσίζην. Γι' αὐτό ἀκριβῶς ὁ μέγας αὐτός ἀποστάτης τῶν ἐσχάτων χρόνων οὐδέποτε κατηγόρησε αὐτές τίς σατανολατρικές συμπροσευχές τῶν οἰκουμενιστῶν μέ ἀρχηγόν τόν Πάπαν. Σ' αὐτές ἔλαβον μέρος ὄχι μόνον οἱ χριστιανικές αἱρέσεις, ἀλλά καί Ἑβραῖοι, Μουσουλμάνοι, Βουδισταί, εἰδωλολάτραι, μάγοι κ.λ.π.. Δηλαδή ἀκόμη καί τόν Μωαμεθανισμόν καί τάς λοιπᾶς εἰδωλολατρικάς θρησκείας τάς θεωροῦν οἱ σύγκριטיσταί οἰκουμενισταί ὅτι ὁδηγοῦν στόν Θεόν.

Μετέχει δέ ἀμετανοήτως καί αὐτός εἰς αὐτά τά σατανοκρατικά συνέδρια τῶν οἰκουμενιστῶν, ὅπως σ' ἐκεῖνο τῆς Ἀσσίζην τό 2002, καί τό ἄλλο τῆς Καμπέρας Αὐστραλίας τό '91, ὅπου ἔγιναν τέτοια δαιμονικά ξεφαντώματα, ὥστε ἕνας προτεστάντης ἀναγκάστηκε νά γράψῃ: «.. Ἐνα ξένο καί σατανικό πνεῦμα καί πνεύματα, αὐτό εἶναι τό μόνο εἶδος Χριστοῦ πού θά ἡδύνατο νά προσκληθῆ γιά νά ἀκούσει τίς κραυγές τῶν Οἰκουμενιστῶν. .. Ἡ Αὐστραλία ἀπεκάλυψε τό βάθος τῆς ἀποστασίας πού ἐνεργεῖται διὰ μίαν παγκόσμιον Ἐκκλησίαν καί ἡ ὁποία ἔχει περιγραφῆ ὡς «Βαβυλών ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν, ἡ νύμφη τοῦ τελικοῦ ἀντιχρίστου. ..»⁷⁸

Ἐμίλησε ἀπερίφραστα γιά τήν ἱερότητα καί ἰσότητα τῶν «Ἱερῶν Γραφῶν», δηλαδή τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί τοῦ Κορανίου. (Ο.Τ. 15.3.2002) Ἐπανέλαβε δηλαδή .. τά λόγια τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ πού εἶπε ὅτι ὁ νόμος τοῦ Κορανίου, «εἶναι γουρουνίσιος»!⁷⁹ Δι' αὐτό, ἀλλοῦ πρόσφερε τό Κοράνιο ὡς δῶρο!.

Σέ ἐκδήλωση γιά τό περιβάλλον τόν Νοέμβριο τοῦ 2000 στό Κατμαντοῦ τοῦ Νεπάλ, προσέφεραν ἱερά δῶρα στήν Γῆ, οἱ

ἐκπρόσωποι τῶν κυριότερων ὁμολογιῶν, μεταξύ αὐτῶν καί ὁ κ.Βαρθολομαῖος, πού προσέφερε ὡς δῶρο στήν Μητέρα Γῆ μία μοναστηριακή ἔκταση!

Στήν Θρονική ἐορτή τοῦ Φαναρίου (30.11.'98) προσφωνῶν τήν παπική ἀντιπροσωπεία εἶπε μεταξύ ἄλλων «καί κάτι πού οὐδέποτε ἐτόλμησαν νά προφέρουν ὀρθόδοξα χεῖλη καί δὴ ἀρχιερατικά· “οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τήν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν, ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους καί εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπέρ αὐτῶν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τά σφάλματα ἐκείνων”!!! (Ἐκκλ. Ἀλήθεια 16.12.'98)

Συνεπῶς κατ'αὐτόν, ΟΛΟΙ οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ τελικοῦ σχίσματος (1054) μέχρι σήμερα, οἱ ἀγωνισθέντες διά τήν παραμονήν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τήν ἀλήθειαν καί ἀρνησάμενοι τήν ὑποταγήν αὐτῆς στήν παπικήν αἵρεσιν, ΥΠΗΡΞΑΝ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ! Ποῖος ὀρθόδοξος θ' ἀνεχθῆ νά βλασφημοῦνται κατ'αὐτόν τόν τρόπον οἱ ἅγιοι πατέρες τους; Πῶς εἶναι δυνατόν νά παραμένῃ στόν Οἰκουμενικόν Θρόνον ἕνας τέτοιος ἱεράρχης καί νά τιμᾶται;»⁸⁰

Ἐγραψε ὁ τύπος· «Ὑπέρ ὄχι μόνον τῆς τελωνιακῆς σύνδεσης, ἀλλά καί τῆς πλήρους ἔνταξης στήν Εὐρωπαϊκῆ Ἑνωση εἶναι ὁ Οἰκ. πατριάρχης Βαρθολομαῖος» (Ἐλευθεροτυπία Ἰαν. 15, 1996), ἀδιαφορώντας γιά τίς ἀρνητικές ἐπιπτώσεις στόν Ἑλλαδικό χώρο ἀπό τόν βάρβαρο καί ἀντιδημοκρατικόν ἐταῖρον..

Τά ἰσχυρά τείχη τῆς «πόλεως» τῆς Ὀρθοδοξίας, ἤτοι τοὺς Ἱερούς Κανόνας, διά μέσου τῶν ὁποίων προστατεύεται ἐκ τῶν πορθητῶν της, τά γκρέμισε θεωρώντάς τα ὡς «τείχη τοῦ αἵσχους», καί ὅταν αὐτά ἐξέλιπον, διότι ἔτσι τό θέλησε ὁ προϊστάμενος τοῦ Φαναρίου, καί ὁ ἐχθρός εἰσῆλθε ἀνενόχλητος εἰς τήν Πόλιν, ἔσπευσε νά τόν ἐναγκαλισθῆ ὡς «σεβάσμιον ἀδελφόν» συλλειτουργήσας μετ' αὐτοῦ τήν Λειτουργίαν τῆς .. ἀγάπης ἐν Ρώμῃ, κάτω δηλαδή ἀπό τήν καλύπτραν τήν Λατινικήν. Δι'αὐτό ὑπέγραψε κοινήν δήλωσιν κατά τήν ὁποίαν «ἔχουν ἀμφότεροι αἱ Ἐκκλησίαι των, ἱερωσύνην, μυστήρια καί εἶναι ἀδελφαί Ἐκκλησίαι» αἱ ὁποῖαι «ἤδη ἀπό τοῦ νῦν δίδουν κοινήν Μαρτυρίαν πίστεως».⁸¹

Γι'αὐτό ἀκριβῶς ἤδη ἀπό τό 1970 διεκήρυξε ἐγγράφως ὅτι « .. δέν δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν σήμερον καί πρέπει νά τροποποιηθοῦν

αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους. Δέν δύναται ἡ Ἐκκλησία νά ἔχη διατάξεις ἀπαγορευούσας τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἑτεροδόξων καὶ τὴν μετ' αὐτῶν συμπροσευχὴν, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη διὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς προσεύχεται ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν.. Ἐπιβάλλεται τροποποιήσις ὠρισμένων διατάξεων ἐπὶ τὸ φιλανθρωπότερον καὶ ρεαλιστικώτερον. **Ἡ Ἐκκλησία** δέν δύναται καὶ δέν πρέπει νά ζῆ **ἐκτός τόπου καὶ χρόνου** »!⁸²

Αὐτόν πού κατά κόρο μιλά γιὰ τὴν μόλυνση τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, δέν τόν ἐνοχλεῖ ἡ μόλυνση τοῦ πνευματικοῦ περιβάλλοντος. Τηρεῖ σιγὴν ἰχθύος γιὰ τὴν ἔσχατη κατάπτωση τῆς ἀνήθικης Ἑλληνικῆς βουλῆς, πού ψήφισε νόμο ὑπὲρ τοῦ ἀναξιοπρεπούς καὶ βδελυκτοῦ, γιὰ κάθε λογικὸ ἄνθρωπο, Σοδομιτικοῦ ἐκτρόπου τοῦ γάμου, τοῦ δαιμονικοῦ πάθους τῆς ἀρσενικοκοιτίας, ἐπὶ ἐλεεινοῦ, ταλαίπωρου, ἀνόητου καὶ ὀπισθοδρομικοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Τσίπρα, πού εἶναι ἔρμαιος στά χέρια τοῦ Σατανᾶ.

«Τὴν ὅλη πάντως ἀδιαφορία τοῦ πατριάρχου γιὰ τὸ θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας μᾶς ἔδειξε ἐναργῶς ἡ εἰκόνα,.. πού τόν ἔδειχνε σέ λειτουργία στὴ Σμύρνη νά προσφέρει τὴν θεία Κοινωνία ἰδίαις χερσὶ στὸν ἀμετανόητο ὑποστηρικτὴ τοῦ Σοδομιτισμοῦ δήμαρχο Θεσσαλονίκης Γιάννη Μπουτάρη».⁸³ Ἔγινε ἔτσι τὸ κακὸ παράδειγμα καὶ στοὺς ἄλλους.

Γι' αὐτό· «τό εἶδαμε καὶ αὐτό. Τὴ στιγμὴ πού ψήφιζαν οἱ «ἐθνοπατέρες», μέ πρωτοφανῆ σύμπνοια τόν (ὑπο)νόμο, γιὰ τὸ σύμφωνο συμβιώσεως τῶν σοδομιστῶν, βρέθηκαν δυστυχῶς κληρικοί καὶ θεολόγοι, πού τὸ ὑποστήριξαν! Ἴδου ἓνα εὔστοχο σχόλιο τοῦ ἀγωνιστικοῦ περιοδικοῦ “Παρακαταθήκη” (τευχ. 103). “Κληρικοί ἀμνηστεύουν τὴν ὁμοφυλοφιλία! μετὰ μεγάλης μας λύπης βλέπουμε ὅτι κάποιοι κληρικοί καὶ θεολόγοι προσπαθοῦν νά ἐξωραΐσουν καὶ νά «ἀμνηστεύσουν» ἀκόμη καὶ τὸ βδελυρὸ, στά μάτια τοῦ Θεοῦ, πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας, οὕτως ὥστε νά προβάλλεται πλέον αὐτὴ ὄχι ὡς ἁμαρτία, πάθος καὶ ψυχιατρικὸ πρόβλημα ἀλλὰ ὡς τάση, κατάσταση καὶ φυσικὸ ἰδίωμα. Ἡ θλιβερὴ αὐτὴ προσπάθεια τῶν “μοντέρνων” αὐτῶν θεολόγων καὶ κληρικῶν..”⁸⁴

Περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, «εὐχόμεθα νά μὴν εἶναι ἀληθινὰ ὅσα ἐκυκλοφορήθησαν γιὰ προσπάθεια νά ὑποστηριχθεῖ καὶ στά συνοδικὰ

κείμενα ή όμοφυλοφιλία, ώς ανθρώπινο δικαίωμα όσων έχουν «διαφορετικό» σεξουαλικό προσανατολισμό.»⁸⁵

«Άναγνωρίζη μόνον τά μυστήρια τών αίρετικών, όχι όμως και τών κατά πάντα όρθοδόξων Παλαιοημερολογιτών! ..καί μόνον επί τή θέα Παλαιοημερολογιτών πετάει τήν λεοντήν τής Όρθοδοξίας του και άφήνει νά έκδηλωθει όλος ό πλούτος τής έμπαθούς καρδιάς του». Ό δήθεν ύμνητής τής αγάπης, όταν τό Όπουργείο Έξ. αποφάσισε νά άναγνωρίση τά μυστήρια τών Παλαιοημερολογιτών πού τελούνται στό έξωτερικό τό 1996, άπειλήσε τήν πολιτείαν, λέγοντας ότι «θά κηρύξω τήν Έκκλησίαν έν διωγμώ». «Όποία ύποκρισία! Ό άπεμπολών τήν Όρθοδοξίαν νά προσποιήται τόν προστάτην αότης..ήδη από τήν πρώτην ήμέρα πού ανέλαβε ώς πατριάρχης (1991), ΔΙΩΚΕΙ τήν Όρθοδοξίαν και τούς Όρθοδόξους θεωρητικά και πρακτικά.»⁸⁶

Τόν **άληθή έαυτό του** τόν άπεκάλυψε και άλλες πολλές φορές όπως: «**όταν έδίωκε έν συνεργασία μέ τήν Ί. Κοινότητα τούς Ζηλωτάς Πατέρας του Άγίου Όρους: όταν άπειλούσε τόν πατριάρχη Διόδωρον: όταν άφώριζε τόν θεολόγον πού ήλεγξε τόν «έκλεκτόν» του, κακόδοξον δέ άρχιεπίσκοπον Αύστραλίας Στυλιανόν: όταν έξώριζε του Άγίου Όρους τούς ζηλωτάς πατέρας τής Σκήτης του Προφήτου Ηλιού, έπειδή δέν τόν μνημόνευαν: όταν άπειλούσε τούς ύπολοίπους ζηλωτάς πατέρας «νά φύγουν έξ Άγίου Όρους», έπειδή δέν τόν ήκολούθησαν στίς κακοδοξίες του!»⁸⁷ Είπε: «Τούς καλούμεν, .. νά έγκαταλείψουν τό Κελλιον ή τήν Σκήτην ή τήν Μονήν των και νά απέλθουν έκ του Άγίου Όρους, εις σκήνωμα όμοφρόνων των όπου θά αναπαύωνται, διότι τό Άγιον Όρος είναι έδαφος κανονικόν του Οικουμενικου πατριάρχου και δέν έχουν θέσιν εις αυτό οι τάναντία φρονούνες προς αυτόν».⁸⁸**

«Κήρυξε εις τας 17.12.2002 ώς “άμετανοήτους σχισματικούς” τούς Μοναχούς τής **Ί. Μονής Έσφιγμένου**, ακριβώς διότι άρνούνται νά τόν ακολουθήσουν εις τόν αίρετικόν του κατήφορον.»⁸⁹ Κυριολεκτικά **άφρίζει** έναντιόν όσων αντιστέκονται στά άντορθόδοξα σχέδιά του!

Τίς αίρέσεις, Παπισμου, Προτεσταντισμου, Άγγλικανισμου, Μονοφυσιτισμου, τίς όποιες άναγνωρίζει αναιδώς ώς «Έκκλησίες», «περιπτύσσεται νοερώς στά προς αυτούς κείμενά του, και πραγματικώς, κατά τας έπισκέψεις του στα διάφορα εκκλησιαστικά

κέντρα τῆς Δύσεως. Εἶναι οἱ πεφιλημένοι σεβάσμιμοι ἀδελφοί του, ἐνῶ οἱ Παλαιοημερολογίται ἀποτελοῦν τοὺς θανάσιμους ἐχθροὺς του, ἀκριβῶς ὅπως αἰσθάνεται δι' αὐτοὺς καὶ ὁ πάπας. Ὅποια σύμπτωσις!»⁹⁰

Ἀλίμονον ὅμως! Ἄφου, μετὰ ἀπὸ τόσες ἐνέργειες καὶ πράξεις τοῦ κ. Βαρθολομαίου, πού ὀλοφάνερα ἔχουν προδώσει τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καὶ μοναχοί, ἰδίως τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐπὶ δεκαετίες τώρα, δέν τολμοῦν νά ἀναχαιτίσουν τό αἰρετικό του κήρυγμα, γενόμενοι συνυπεύθυνοι γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ λαοῦ, τὸν ἀνέχονται ἀκόμη καὶ τὸν μνημονεύουν καὶ τὸν θωπεύουν μέ τίς δῆθεν διαμαρτυρίες τους, ἐνῶ βλέπουν ὅτι καθημερινῶς θρασύνεται καὶ περισσότερο, ἀπεμπολῶν τὸν «θησαυρόν τῆς ὑγαινουσῆς πίστεως».

Μετὰ ἀπὸ τίς τόσες βλασφημίες του δέν βρέθηκε οὔτε ἓνας Νεοημερολογίτης Ἐπίσκοπος, οὔτε θά βρεθεῖ, νά διακόψει τό μνημόσυνο τοῦ κ. Βαρθολομαίου, τῶν ἄλλων οἰκουμενιστῶν καὶ τῶν κοινωनोंντων μέ αὐτούς· νά τό διακόψουν πατερικῶς καὶ ὄχι ἠχητικῶς. Εἴθε νά διαψευσθῶμεν. Κανείς δέν θά τολμήσει, διότι ἔχει ὑπ' ὄψιν του ὅτι, ἡ Δαμόκλειος σπάθη τοῦ κ. Βαρθολομαίου αἰωρεῖται! Τί κρίμα νά χάνεται μία τέτοια εὐκαιρία μαρτυρίου!

Εἶπαμε γιὰ διακοπή μνημοσύνου Πατερική καὶ ὄχι ἠχητική, ὄχι δηλαδή νά διακόπτω τό μνημόσυνο καὶ νά συλλειτουργῶ μετὰ τῶν διατηρούντων αὐτό. Διακόπτω αὐτό καὶ συγχρόνως σταματῶ νά συλλειτουργῶ μέ ὅσους συνεχίζουν νά κοινωνοῦν λειτουργικῶς μετὰ τῶν μνημονευόντων τοὺς Οἰκουμενιστάς· καὶ αὐτό γιὰ νά μὴν καταντᾶ ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου εἰς νεκρός καὶ ὑποκριτικός τύπος ἄνευ σκοποῦ καὶ περιεχομένου.

«Διατί, τί σημαίνει διακόπτω τό μνημόσυνον ἀλλά συλλειτουργῶ μετὰ τῶν διατηρούντων τοῦτο; Τί σημαίνει ἡ πομπώδης φράσις “ἐγὼ δέν μνημονεύω”, ὅταν οἱ λειτουργικοί καὶ κατὰ συνέπειαν μυστηριακοί δεσμοί μετὰ τῶν συνεργατῶν τῆς Οἰκουμεικῆς αἱρέσεως καὶ τῶν δορυφόρων των, παραμένουν ἰσχυροί καὶ ζῶντες διὰ τῆς μετ' αὐτῶν κοινωνίας;»⁹¹

«Δέν ἀρκεῖ νά μὴν εἶναι κανείς Οἰκουμειστής· πρέπει νά τό ἐννοήσῃ πλέον ὁ καθείς ὅτι ἡ μετ' αὐτῶν ἀσύστολος κοινωμία τὸν ἀπεργάζεται ἰσοστάσιον καὶ ὁμότροπον τῆς κακοδοξίας».⁹²

«Μεσότης εἰς τά θέματα εὐσεβείας καὶ πίστεως δέν ὑπάρχει. Ἡ εἶσαι ἀκόλουθος τῆς ἀσεβείας, ἢ τῆς εὐσεβείας. Ἡ Ὁρθοδοξία δέν

είναι «κόθορνος» τις δυναμένη νά χωρέση άσέβειαν καί εϋσέβειαν. Γι' αυτό καί ο άγ. Μάρκος ο Εϋγενικός θά γράψη: «**Ποτέ διά τής μεσότητος δέν διορθώθηκαν τά έκκλησιαστικά πράγματα. Μεσότης άληθείας καί ψεύδους ποτέ δέν ύπάρχει**» (P.G. 160, 1093 ABC).⁹³

Τά πραχθέντα καί λεχθέντα ύπ' αυτού δημιουργοϋν στην όρθόδοξη ψυχή, άπορία έκπληξη, θλίψη, συνοχή καρδιάς καί ιερά άγανάκτηση. Ως άλλος Ιούδας όμοϋ μετά των συνοδοιπόρων του, ως σπείρα ληστρική καί έναγής καταληστεϋουν τόν πνευματικόν πλούτον τής Όρθοδοξίας.

Έχει παραιτηθεί από τήν ύποχρέωση του νά οδηγήσει έτεροδόξους καί έτεροθρήσκους στην άλήθεια του Εϋαγγελίου λέγοντας: «**Η Όρθόδοξος Έκκλησία δέν έπιδιώκει νά πείση τούς άλλους περί συγκεκριμένης τινος άντιλήψεως τής άληθείας ή τής άποκαλύψεως, οϋτε έπιδιώκει νά τούς μεταστρέψει εις συγκεκριμένον τινά τρόπον σκέψεως**».⁹⁴

«**Ο σατανοκίνητος καί δαιμονικός Οικουμενισμός, όργανο στά χέρια τής Μασονίας καί του διεθνούς Σιωνισμού, .. έχει διαβρώσει σχεδόν τούς πάντες καί τά πάντα. ...**» (Θεοδρομία, ΙΖ' τ. 3^ο, 2015, σ.388). **Όντως σαρώνει κυριολεκτικά καί έχει αίχμαλωτίσει στά δίκτυα του τίς έκκλησιαστικές ήγεσίες. Η λαίλαπα τής Είκονομαχίας ώχριά μπροστά του!**

Άριστος ύπηρέτης αυτού του τέρατος του Οικουμενισμού έχει άποδειχθεί ο Οίκ. πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος, τό έξυμνεί καί έκβράζει συνεχώς τερατώδεις βλασφημίες. Έπιμένει σατανικώς σ' αυτό τό κοσμοείδωλό του, μή ακολουθώντας τήν Πατερική όδό. Αϋτά έβλεπε ο άγιος Κοσμᾶς ο Αίτωλός καί είπε: «**οί κληρικοί θά γίνουν οί χειρότεροι καί οί άσεβέστεροι των όλων**». Μέ τό διορατικό του βλέμμα **ζωγράφιζε** τούς σημερινούς Οικουμενιστάς μέ πρώτον καί καλύτερον **τόν άσεβέστατο Βαρθολομαίο!**

Αϋτός ο αρχιτέκτων, ο ύπερασπιστής καί διάκονος πολλών κακοδοξιών, «**πρό πολλοϋ θά είχε έκπέσει του θρόνου του επί αίρέσει καί κακοδοξία, εάν οί λιβανίζοντες αϋτόν τόν άπεδοκίμαζαν, ως είχαν καί έχουν ύποχρέωσιν συμφώνως προς τούς ιερούς Κανόνας. Γι' αυτό ακριβώς καί «έχουσι μείζονα άμαρτίαν» τούτου.**»⁹⁵

Δικαίωμα του νά ιδρύσει μία έκκλησία όπως αϋτός τήν φαντάζεται καί όχι νά μεταβάλλει τήν Όρθόδοξον σε τέτοια. **Νά εγκαταλείψει τό Οίκ. πατριαρχείον καί νά απέλθει έξ αυτού, εις τό**

σκήνωμα τοῦ ὁμοφρόνου του Πάπα, στό Βατικανό, ὅπου καί θά ἀναπαύεται, διότι αὐτό ἀνήκει εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί δέν ἔχει θέσι σ' αὐτό ὁ τά ἐναντία φρονῶν πρός αὐτήν.

Πῶς εἶναι δυνατόν μετά ἀπό μία τέτοια εἰκόνα τοῦ κ.Βαρθολομαίου, νά ὑπάρχει Ὁρθόδοξος κληρικός καί μάλιστα Ἁγιορείτης, πού νά μνημονεύει τοῦτον μετά πάσης εἰρήνης καί .. μακαριότητος, δίχως νά ἀντιλαμβάνεται ὅτι **χάνεται ἡ ψυχή του;**

Τόν ἅγιον Μᾶρκο τόν Εὐγενικό, μᾶς λέγει ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, «ἡ πρός τόν ἀντίχριστον Πάπαν ἐναντιότης, τόν ὕψωνεν εἰς ἄκραν οἰκειότητα καί φιλίαν τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ», τόν κ. Βαρθολομαῖο ὅμως, ἡ φιλία καί οἰκειότητα του πρός τόν αὐτόν ἀντίχριστον, τόν κατέβασεν **εἰς ἄκραν ἐναντιότητα τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ!** Δι' αὐτό λοιπόν καί ἀρμόζει μ' ὄλον τό δίκιον νά τοῦ ποῦμε τά λόγια τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Ἀθανασίου· «Οὐαί σοι παπολάτρα ταλαίπωρε, λοῖδορε τῶν ἁγίων, ἐχθρέ τῆς ἀληθείας καί σκευος ἐπιτήδειον τοῦ Σατανᾶ».⁹⁶

Μεγάλη Σύνοδος (Μ.Σ.)

Περί συνόδου μᾶς λέγει τά ἐξῆς ὁ ἅγιος Ἀθαν. ὁ Πάριος·

«Ὁρθόδοξος σύνοδος ἐστὶ καί ὀνομάζεται, ἡ φυλάττουσα ἀπαρασαλεύτως τά δόγματα καί τὰς παραδόσεις καί τούς Κανόνας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. **Κακόδοξος δέ καί αἰρετική ἐστὶ ἐκ του ἐναντίου, ἡ μὴ φυλάττουσα αὐτά,** ἀλλά τινός ἐνός φρονήματος ἀκολουθοῦσα, ἥτις διὰ ταῦτα καί ὑπὸ τῆς ἁγίας οἰκουμενικῆς συνόδου ἀναθέματι ὑποβάλλεται.

Λοιπόν δέν εἶναι πάντοτε σεπτὸν καί τίμιον τό τῆς Συνόδου ὄνομα. Ἄλλ' ἐκείνη μὲν εἶναι σεπτὴ καί τιμία καί ἁγία σύνοδος, ἡ στιχοῦσα τοῖς τε ἐγγράφοις καί ἀγράφοις παραδεδομένοις, «ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καί τῆς τοιαύτης συνόδου κατὰ χρέος τὰς ἀποφάσεις δεχόμεθα καί φυλάττομεν, τῶν δέ ἄλλοτρίων τὴν φωνήν, οὔτε γινώσκομεν οὔτε πειθόμεθα αὐτῇ».⁹⁷

Μετά ἀπό 100 χρόνια προετοιμασίας διὰ νά γίνῃ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐν τέλει τόν Ἰούνιο τοῦ 2016 ἔγινε ἡ λεγομένη Μεγάλη Σύνοδος τῆς Κρήτης, στήν ὁποία ἀπό τίς ἑκατοντάδες τῶν ἐπισκόπων ἀνά τὴν οἰκουμένην, **ψήφισαν ἐξ αὐτῶν μόνον δέκα ἐπίσκοποι-Προκαθήμενοι** δέκα Ἐκκλησιῶν, μέ βάση τὴν πλειοψηφία τῶν ἐκεῖ 24 συμμετεχόντων ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας των!

Ἡ Σύνοδος αὐτή ἦταν ἡ κορύφωσις τῆς ἀποστασίας καί τό ἐπιστέγασμα ὄλων τῶν βλασφημιῶν πού ἐπί δεκαετίες τώρα ἐξέρχονται ἀπό τά χεῖλη τῶν Οἰκουμενιστῶν. **Τό Ἅγιον Πνεῦμα ἀπουσίαζε ἐξ αὐτῆς**, δι' αὐτό ἀναγνώρισε τίς αἱρέσεις ὡς Ἐκκλησίες, ἐβλασφήμησε δηλαδή στό Σύμβολον τῆς Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως. Ὡς εἶχε προβλεφθεῖ ἠλλοίωσε, «ἐν ἐπισήμῳ λόγῳ καί τελετῇ τά “ὄρια τῶν πατέρων”»⁹⁸

Οἱ Φαναριώτες ἀνίκανοι νά αισθανθοῦν καί νά κατανοήσουν, τί σημαίνει μία ἀληθινή Σύνοδος, θά προσπαθήσουν νά ἐπιβάλλουν στούς πιστούς αὐτήν τήν δική τους «Σύνοδο».

Αὐτός πού συγκάλεσε τήν Μ. Σ. εἶναι ὁ πρύτανις τοῦ οἰκουμενισμοῦ κ. Βαρθολομαῖος, ἀνὴρ λαλῶν διεστραμμένα, λύκος βαρὺς μὴ φειδόμενος τοῦ ποιμνίου, τήν ἀγάπη του γιά τήν Ὁρθοδοξία τήν γνωρίσαμε μέ ὅσα πῖο πάνω εἶπαμε. Εἶναι ψευδεπίσκοπος καί ἔχει ἐπικρατήσει ὡς «Οἰκουμενικός» τύρρανος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ Μ.Σ. στό ἔργον της εἶχε ὡς ὀδηγόν τίς φωνές αὐτῶν πού ξεφουρνίζουν συνεχῶς μοντέρνες ἀντορθόδοξες θεολογίες, τῶν ἀνδρῶν πού μιλοῦν διεστραμμένα, καί αὐταπατῶνται ὅτι ἔχουν τό δικαίωμα νά προσαρμόσουν τήν Ὁρθοδοξία στίς ἀπαιτήσεις τοῦ συγχρόνου κοσμικοῦ πνεύματος, τῆς σατανικῆς παγκοσμιοποιήσεως.

Ἐπόμενον ἦταν, ἡ Μ.Σ. ἡ ἀποτελουμένη ἐξ ἀνδρῶν λαλούντων διεστραμμένα καί ἐξ ἀνδρῶν ἀφώνων μπροστά σ' αὐτά τά λαλούμενα, νά λαλήσει καί αὐτή διεστραμμένα! Ἀποκήρυξε τήν ἱστορία τῆς Ὁρθοδοξίας. «Αὐτή ἡ σύνοδος τελεσίδικα πλέον κατόπιν αὐτῶν εἶναι ληστρική καί ὡς κηρύττουσα αἰρετικά δόγματα συνακολούθως **ΑΙΡΕΤΙΚΗ**»⁹⁹ Ἀμαρτάνουν θανασίμως ὅσοι προτρέπουν τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς νά δεχθοῦν τίς κακόδοξες ἀποφάσεις της ὡς Ὁρθόδοξες, τοὺς σκανδαλίζουν καί τοὺς ὀδηγοῦν εἰς παγίδα.

Ὁ διάβολος πέτυχε τόν σκοπὸν του, τήν κατοχύρωση καί νομιμοποίηση τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπισήμως πλέον, ἀπὸ τήν Μ.Σ. τῶν Οἰκουμενιστῶν τῆς Κρήτης. Ἡ θριαμβευτική αὐτή ἐπιτυχία τῶν Οἰκουμενιστῶν, εἶναι πορεία κατὰ κρημνῶν, τόσο τῶν ἰδίων αὐτῶν, ὅσο καί ἐκείνων πού τοὺς ἀκολουθοῦν! **Ἡ βάρκα τῶν Οἰκουμενιστῶν διέρχεται πλέον τίς πύλες τῆς κολάσεως!** Ὅσοι Ρωμιοί, ὅσοι πιστοί στήν Ὁρθοδοξία, ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς «ἵνα μὴ

συγκοινωνήσητε ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῆς, καί ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μή λάβητε.» (Ἀποκ. ιη΄, 4)

Μία πράγματι ἁγία Σύνοδος, τρία θέματα θά τήν ἀπασχολοῦσαν·
α) ὁ Σύγχρονος Σιωνισμός καί ἡ ἐπίθεσις αὐτοῦ, ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, μέσω τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί τοῦ ἠλεκτρονικοῦ κλοιοῦ β) Ἡ σατανική Παγκοσμιοποίησις καί ἡ περιφρούρησις τῶν χριστιανῶν καί γ) Καταδίκη τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως.

Ἡ κακόδοξος Σύνοδος τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἀσχολήθηκε καί μέ τά θέματα τῆς νηστείας καί τοῦ γάμου.

Τό θέμα τῆς νηστείας

Οἱ Οἰκουμενισταί ἐπίσκοποι, «ὧν ὁ Θεός ἡ κοιλία» (Φιλιπ.γ΄19), τήν στενή καί τεθλιμμένη πύλη, θέλουν νά τήν κάνουν πλατεῖα! Μιμούμενοι τούς Εἰκονομάχους, ἀφοῦ ἔχουν σκοπό νά ἀποσκορακίσουν πλήρως τό ἱερό Πηδάλιον καί τίς παραδόσεις, ἔκαναν ἐπίθεση καί στό θέμα τῆς νηστείας, αὐτό τό μέγα ὄπλο κατά τοῦ διαβόλου! Θέλουν νά τήν καταργήσουν! Ἔτσι στήν Α΄ Διορθόδοξο Προπαρασκευαστική Ἐπιτροπή (Γενεύη 1971), οἱ τρισάθλιοι εἶχαν προτείνει·

α) **Νά τρῶνε οἱ χριστιανοί ψάρι ὄλες τίς Τετάρτες καί Παρασκευές, μέ ἐξαιρέσι αὐτές τῶν νηστειῶν, καί τῶν τεσσάρων ἑορτῶν, Τιμίου Σταυροῦ, Ἀποτομῆς Προδρόμου, καί παραμονές Χριστουγέννων καί Θεοφανείων.** β) **Τό Δεκαπενταῦγουστο νά τρῶνε ὄλες τίς ἡμέρες ψάρι, ἐκτός Τετάρτης καί Παρασκευῆς.** γ) **Ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων νά περιορισθεῖ σέ 20 ἡμέρες καί νά τρώγεται τό ψάρι στίς 15 ἀπό αὐτές!** δ) **Ἡ νηστεία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων νά περιοριστεῖ σέ 8 ἡμέρες, καί νά τρώγεται τό ψάρι ὄλες τίς ἡμέρες.** Σημειωτέον ὅτι αὐτήν τήν νηστείαν ὅταν τό Πάσχα πίπτει ἀργά τήν ἔχουν ἤδη καταργήσει παντελῶς, μέ τήν ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου πού ἔκαναν τό 1924 ε) **Στίς 5 ἐβδομάδες ἀπό τίς 7 τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς νά τρώγεται τό ψάρι ὄλες τίς ἡμέρες, ἐκτός Τετάρτης καί Παρασκευῆς.**¹⁰⁰

Δηλαδή, ἀναπροσαρμογή τῶν νηστειῶν σύμφωνα μέ τίς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου ἐποχῆς τῆς ἀποστασίας! Ἐπειδή ἴσως νά συνειδητοποίησαν ὅτι ὁ πιστός λαός θά τοὺς ἔφτυνε στήν κυριολεξία, ἐάν υἱοθετοῦσαν τά ἀνωτέρω, τώρα φαίνεται ὅτι δῆθεν ἀναδιπλώθηκαν κάπως.

Στήν λιλλιπούττειο Σύνοδο τῆς Κρήτης λοιπόν, εἰς τό θέμα τῆς νηστείας, ἀφοῦ πρώτα ἔπλεξαν τό ἐγκώμιόν της, (ἐνώπιον τῶν προτεσταντῶν τό ἔπλεξαν ποτέ;) ἐπιτέθηκαν στήν μίαν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας περί αὐτῆς, τήν ἐπικρατοῦσαν εἰς πᾶσαν τήν οἰκουμένην (κανῶν ΝΣΤ' τῆς ΣΤ' Οἴκουμ.), λέγοντας· «Ὅθεν διά τούς ἔχοντας δυσκολίαν εἰς τήν τήρησιν τῶν ἰσχυουσῶν περί νηστείας διατάξεων .. ἐπαφίεται εἰς τήν διάκρισιν τῶν κατά τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νά καθορίσουν τήν φιλόανθρωπον οἰκονομίαν καί ἐπιείκειαν.»

Δηλαδή στό ἐξῆς, ἄλλα θά καθορίζουν περί νηστείας, κατά «τήν φιλόανθρωπον οἰκονομίαν» τους, οἱ ἐπίσκοποι μιᾶς Ἐκκλησίας καί ἄλλα οἱ ἐπίσκοποι μιᾶς ἄλλης Ἐκκλησίας! Φαντασθεῖτε τί θά γίνει!

Τό θέμα τοῦ γάμου

Στίς ἀποφάσεις τῆς Μ.Σ. σχετικά μέ τό γάμο γράφουν καί τά ἐξῆς· «5.Περί μικτῶν γάμων .. ii. Ἡ δυνατότης ἐφαρμογῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας ὡς πρός τά κωλύματα γάμου δέον ὅπως νά ἀντιμετωπίζεται ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκάστης αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ..». Δηλαδή ἡ Σύνοδος κάθε αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας κατ' οἰκονομίαν θά ἐπιτρέπει τούς μικτούς γάμους!

Εἶναι θλιβερή ἡ διαπίστωσις ὅτι, οὐδεῖς ἐπίσκοπος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας δέν ἀποκήρυξε πάραυτα τήν Μ.Σ., δέν σάλπισε τό, «στῶμεν καλῶς», ἀλλά καί οὐδεῖς θά τολμήσει νά τό κάνει! Εἴθε νά διαψευσθῶμεν!

Κύριε φώτισε τούς καλοπροαιρέτους πιστούς ν' ἀντιληφθοῦν τίς συνέπειες τῶν ἀποφάσεων τῆς πονηρᾶς Συνόδου, νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τούς Νεοσημερολογίτας οἰκουμενιστάς ψευδοποιμένας καί παιδαγῶγησε, ὅπως Σύ γνωρίζεις, τούς ρασοφόρους πού κρατοῦν τόν λαό σου στό σκοτάδι τῆς ἄγνοιας καί τῆς κακοδοξίας.

Ἡ ἀρχή τοῦ κακοῦ (Ἡμερολογιακή Μεταρρύθμισις 1924)

«Ἀπό τό 1920 τό πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἀντί νά φρυκτωρῆ τό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καί νά εἶναι ἀληθινό Φανάρι γιά τούς ἐν τῷ σκότει τῆς αἰρέσεως εὐρισκομένους, αὐτό ἀντιθέτως θαυμάζει τήν .. παπικήν αἵρεσιν, τήν ἐγκωμιάζει καί τέλος γίνεται ἕνα μέ αὐτήν!»¹⁰¹

Ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου τό 1924 ἀποτελοῦσε τήν ἀρχή τοῦ κατεστρωμένου κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ σχεδίου τῶν Οἰκουμενιστῶν. Τότε ἄρχισε νά ἐκδηλώνει τό ἔργον της ἐμπράκτως ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Αὐτός δειλά-δειλά μετά τό πρῶτο αὐτό βήμα, ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου τῆς συμπεριλήψεως τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀντιχρίστου πάπα ἐν τοῖς διπτύχοις τῆς Κωνλεως καί τῆς ἀναγνωρίσεως αὐτοῦ ὡς «ὀμοζήλου καί ὀμοτρόπου τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων».

Ἡ ἡμερολογιακή καινοτομία ἀποτέλεσε πραγματική τορπίλλη στά θεμέλια τῆς πανορθοδόξου ἐνότητος καί ἀποτελεῖ **τά προπύλαια τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμενισμοῦ**. Ἡ ἐφαρμογή της ἐπέφερε τό πρῶτον καίριον πλήγμα εἰς τό Μυστικόν Σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τό ὁποῖον ἔκτοτε, ἐπί ἑκατό σχεδόν χρόνια τώρα, σπαράσσει καί ζητᾶ τήν παλαιά του ἀρμονίαν καί ἐνότητα. Ποικίλα τρωκτικά λυμαίνονται αὐτό τό Σῶμα, ἀρχῆς γενομένης διά τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἐορτολογίου, καί συνεχιζομένης ἀπό τήν «οἰκουμενικήν» ὑστερίαν τῆς σήμερον.

Πρωταίτιος αὐτῆς τῆς εἰσαγωγῆς ἦταν ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, τόν ὁποῖον ὁ π. Ἰουστῖνος Πόποβιτς ὀνόμασε καί σχισματοποιό· «γνωστοῦ ὡς ὑψηλόφρονος “μοντερνιστοῦ” καί μεταρρυθμιστοῦ, ἐξ οὗ καί **σχισματοποιοῦ ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ.**»¹⁰² Αὐτοί πού ἀκολούθησαν τήν πορεία πού χάραξε αὐτός ὁ σχισματοποιός ὀνομάσθησαν Νεοημερολογῖται καί **ἔχουν τά ἀναθέματα τῶν ἱερῶν Κανόνων ἐπάνω τους** κατά τόν π. Φιλόθεο Ζερβάκο.

Ὁ Μεταξάκης στήν ἀλλαγὴ αὐτή, εἶχε σύμμαχό του τόν Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο· καί οἱ δύο εἶχαν κακόν τέλος. Γράφει γιά τόν πρῶτο ὁ αὐτός π. Φιλόθεος· εἰς τās τελευταίας στιγμᾶς τοῦ θανάτου του εἶπεν «**Βασανίζομαι διότι ἔσχισα τήν Ἐκκλησίαν**», γιά δέ τόν δεύτερο· «**ἐκτύπα τήν κεφαλὴν του καί ἔλεγε· νά μὴν τό ἔσωνα, νά μὴν τό ἔσωνα. Αὐτός ὁ διεστραμμένος Μεταξάκης μέ πήρε στό λαιμό του.**»¹⁰³

Τό «Πανορθόδοξον» ἀποκληθέν Συνέδριον τοῦ 1923, στήν οὐσία ὅμως κακόδοξον καί «ληστρικό», συγκληθέντος ὑπό τοῦ ἀποστάτου πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, ἦτο ἀρκετόν ὥστε νά διχάσει ἀνεπανορθώτως μέχρι τώρα, τήν λειτουργικὴν ἐνότητα συμπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας

Μετά τήν πραγματοποίησιν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ πρώτου στόχου τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, οἱ Οἰκουμενιστές ἔκρουσαν πρῦμα λόγῳ τῆς σφοδρῆς ἀντιδράσεως τοῦ μεγαλύτερου μέρους τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, πού προχώρησε μέ παρρησία σέ ἀποτείχιση ἀπό τοὺς καινοτόμους Ψευδεπισκόπους, πράξις Κανονικῶς θεμελιωμένη.

Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ἐν Ἑλλάδι, πηγὴν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, εἶχεν ἀπὸ τοῦ 1924 ἐπιτυχῶς ἀντιδράσει καὶ καταδικάσει ταύτην, συνεχίζον μέχρι σήμερον τὴν ἀποχὴν του ἐκ τῆς εὐχαριστιακῆς Τραπέζης τῶν Νεοημερολογιτῶν καὶ παντός τύπου οἰκουμενιστῶν καὶ λατινοφρόνων. Διακήρυξε τό ὄχι μετὰ παρρησίας πρὸς τοὺς πνευματικούς ἐπιδρομείς καὶ ὑπονομευτάς τῆς πατρώας εὐσεβείας.

Οἱ Παλαιοημερολογίται δὲν ἤκουσαν τὴν δαιμονικὴν τῶν Οἰκουμενιστῶν χορωδίαν “σύριγγός τε καὶ κιθάρας σαμβύκης τε καὶ ψαλτηρίου”, νέοι γενόμενοι “Βαβυλώνιοι παῖδες” καὶ εὐτολμοὶ Δαυὶδ κατὰ τοῦ Γολιάθ τῆς αἰρέσεως! Οὐδόλως ἐδειλίωσεν διὰ τὸ ὀλιγάριθμον τῆς παρατάξεως, τῶν ἁγίων Πατέρων αἱ φωναὶ τοὺς ἐπαρηγόρουν καὶ ἐνίσχουν καθημερινῶς, εἰς τὸν σφοδρὸν πόλεμον πού κινήθηκε ἐναντίον τους.

Διωγμοὶ καὶ ἐξορίες ἤρχισαν ἐναντίον τους, ὑπὸ τῆς πονηρᾶς συμμαχίας Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, βίαιοι ἀποσχηματισμοὶ εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ξύρισμα γενείων καὶ κούρεμα μαλλιῶν τῶν ἱερέων, σφράγισμα τῶν Ναῶν τους, καὶ ἀνατροπὴς Ἐπιταφίων τῆς Μ. Παρασκευῆς! Δηλαδή «ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν.» (Ἐβρ. ια' 36)

Ὁ ἅγιος Μάρκος ἀπεκλήθη ὑπὸ τοῦ ἐξωμότου Βησσαρίωνος, «ἄνθρωπος δαιμονάριος καὶ μαινόμενος»· οἱ ἅγιοι Νικόδημος Ἀγιορείτης, Μακάριος ὁ Κορίνθου καὶ Ἀθανάσιος ὁ Πάριος ἀπεκλήθησαν εἰρηνικῶς Κολλυβάδες, ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τους· παρομοίως καὶ τώρα οἱ ὑπερμαχοῦντες τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντι τῆς δεινῆς ἀπειλῆς τοῦ παπισμοῦ, ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ ἐντεῦθεν, ἀπεκλήθησαν ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστάς σκωπτικῶς «Παλαιοημερολογίται»! Θεωρήθηκαν δὲ «ὑπερσυντηρητικοί», «μισαλλόδοξοι», καὶ «ἀντιδραστικοί», ὡς θεωροῦνται παρομοίως καὶ οἱ τῆς σήμερον «ἀνθενωτικοί» Νεοημερολογίται. Βλέπεις ἔχουν ὅλη τὴν τέχνη αὐτοὶ νὰ παρουσιάζουν κάθε ἕναν πού ἀντιδρᾷ στὰ ἀντικανονικά του ἔργα, ὡς «σχισματικό», «ἀντάρτη» κ.λ.π ὥστε νὰ καλύπτουν τὴν ἐνοχὴν των!

«Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς καταδαφίσεως τῶν τειχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, μιᾶς καταδαφίσεως πού προετοιμαζόνταν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδου. Ἄν οἱ ἀγωνισταί

ἀπεκλήθησαν Παλαιοημερολογίτες, αυτό ὀφείλεται στό γεγονός, ὅτι οἱ ἐχθροί τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεφάσισαν νά ἀρχίσουν τήν ἀνατροπή τῆς μέ τήν εἰσαγωγή τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου. Ἄν εἶχαν ἀρχίσει ἀπ' ἄλλοῦ, ἄλλη θά ἦταν τώρα ἡ μορφή τοῦ ἀγῶνος καί ἄλλο τό ὄνομα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας».¹⁰⁴

Μή πλανώμεθα ἐκ τῆς δῆθεν εὐγενείας καί τῶν συνθημάτων τῆς ἀγάπης τῶν Οἰκουμενιστῶν. Ὅποιος δοκιμάζει ν' ἀντισταθεῖ εἰς τάς βουλὰς τῶν πιστοποιεῖ «οἰκουμενικῆς ἀγάπης» μῖσος καί ἰόν (δηλητήριον)! Ἡ Ἱστορία αὐτό μαρτυρεῖ ἀπό τό 1924, μέχρι καί τόν βάρβαρον διωγμόν ὑπό τοῦ Ὑδρας Ἱεροθέου τό 1984, ἐναντίον τῶν Μοναζουσῶν τῆς Μονῆς Ἁγίων Πάντων Σπετσῶν καί τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν π. Χρυσοστόμου.

Ἀκόμα καί φίλοι τῶν, μόλις ὑψώσουν ὀρθόν λόγο πάραυτα ἀπειλοῦνται! Ἔτσι ὅταν ὁ μακαρίτης π. Ἰω. Ρωμανίδης, ἐκλεκτός τοῦ κ. Βαρθολομαίου, σέ μελέτη του πού ἀφοροῦσε τήν πορεία τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί Ρωμαιοκαθολικῆς, ἐπέκρινε τίς ἐκκλησιαστικές αὐτές δραστηριότητες, τότε ὁ κ. Βαρθολομαῖος σέ ἐπιστολή του πρὸς αὐτόν, τήν κα' Φεβρουαρίου τοῦ 1997, τόν ἀπέιλησε ὅτι θά τοῦ ἀφερέσει τό ὀφθίκιον τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου πού τοῦ εἶχε ἀπονέμει, καί ἐάν δέν συμμορφωθεῖ θά τοῦ ἐπιβάλλει αὐστηρότερες ἐκκλησιαστικές κυρώσεις!¹⁰⁵

«ἀπό τό 1924, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πρακτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ διά τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας οὐδεὶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων ἀντέστη, οἱ δέ ὀλίγιστοι οἵτινες ἐτόλμησαν νά ὑψώσουν φωνήν διαμαρτυρίας πάραυτα καθηρέθησαν.. Καί τότε μὲν ἐδικαιολογοῦντο .. ὀπισθεν τῆς φράσεως: “ἡ μεταρρυθμίσεις τοῦ ἡμερολογίου οὐδέν δόγμα προσέβαλεν”. Σήμερα ὅμως ποίας δοκησιόφους δικαιολογίας θά εὔρουν οἱ αὐτουργοί καί ὑπασπισταί τῆς “παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ”;»¹⁰⁶

Πῶς φθάσαμε ἕως ἐδῶ

«Κανείς αἵρετικός δέν θά μπορούσε νά εὐδοκιμήσει, ἂν δέν εἶχε αὐτούς πού θά ἐπικροτοῦσαν, ἢ τουλάχιστον θά ἀνέχονταν σιωπηρῶς τήν αἵρεσίν του, θά κοινωνοῦσαν μαζί του καί θά τόν ἀκολουθοῦσαν. Καί γιά νά γίνουμε πῶς συγκεκριμένοι. Ἀπό θεολόγους καί κληρικούς ὄλων τῶν μετώπων ἔχει χαρακτηρησθῆ ὁ Οἰκουμενισμός ὡς

παναίρεσις. Ἐνῶ ξεκίνησε μέ τό σύνθημα τῆς ἀγάπης, κατέληξε σήμερα νά διακηρύσση «γυμνή τῇ κεφαλῇ» ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία **δέν εἶναι ἡ Ἐκκλησία,** ἀλλά μαζί μέ τίς λοιπές αἱρέσεις παπισμοῦ καί προτεσταντισμοῦ, **συναποτελοῦν τήν Ἐκκλησίαν!** Καί τό κατώρθωσαν αὐτό οἱ οἰκουμενισταί πατριάρχαι, διότι εἶχαν βοηθούς καί συναντιλήπτορας στήν ἀνιέρη προσπάθειά τους ἑκατοντάδας ἐπισκόπων καί χιλιάδας ἱερέων καί μοναχῶν, πού εἴτε ἐπικροτοῦσαν, εἴτε σιωποῦσαν διά τήν προδοσίαν!

Ἔτσι ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει δύο χαρακτηριστικά πού δέν εἶχαν οἱ παλαιές αἱρέσεις· πρῶτον τήν **καθολικήν κατά τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπίθεσιν** καί ὄχι μόνον ἐναντίον ἐνός δόγματος καί δεύτερον τήν **καθολικήν σχεδόν ἀποδοχήν τῆς αἱρέσεως** ἀπό τούς κορυφαίους κληρικούς καί θεολόγους τῆς Ὁρθοδοξίας, μέ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις στό χῶρο τῶν ἱερέων καί μοναχῶν. Σημειωτέον ὅτι οἱ ἐξαιρέσεις αὐτές ἀναφέρονται μόνο στό θεωρητικό πεδῖον, δηλαδή τά λόγια καί τήν πέννα, χωρίς οὔδεμίαν πρακτικήν ἔκφρασιν ἀντιστάσεως, ὅπως εἶναι ἡ διακοπή κοινωνίας μέ τήν αἵρεσιν κ.λ.π.

Τό θλιβερότερον ὅμως ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ δικαιολογία πού προβάλλουν αὐτοί οἱ ρασοφόροι παντός βαθμοῦ προκειμένου νά ὑποστηρίξουν τήν θέσιν τους. Λέγουν χαρακτηριστικῶς ὅτι ἐνεργοῦν ἔτσι, διότι ἐπιθυμοῦν νά εὐρίσκονται **ἐντός Ἐκκλησίας,** ἀφοῦ ὅπως ἰσχυρίζονται, μόλις διακόψουν κοινωνίαν μέ τούς αἰρετικούς προῖσταμένους των ἢ τούς κοινωνοῦντας μέ αὐτούς, θά εὐρεθοῦν ἀμέσως **ἐκτός Ἐκκλησίας.** Ὅποια διαστροφή τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας!

Ἐνῶ οἱ ἱεροί Κανόνες καί ὁ σύνολος χορός τῶν ὁμολογητῶν Πατέρων χαρακτηρίζουν ὡς **σωτηριώδη ἀντίδρασιν καί προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας** τήν διακοπήν τῆς κοινωνίας μέ τούς αἰρετικά κηρύσσοντας, αὐτοί ἰσχυρίζονται τά ἀκριβῶς ἀντίθετα! Ἔτσι ὄχι μόνον συμμαχοῦν πρός τήν αἵρεσιν καί τήν ἐνισχύουν διατηροῦντες τό ποιμνιόν τους ἀνύποπτο στό πλευρό τῶν κακοδόξων, ἀλλά καί ὑβρίζουν ὅλους τούς ὁμολογητάς πατέρας τοῦ παρελθόντος, χαρακτηρίζοντας αὐτούς **ὡς ἐκτός Ἐκκλησίας ἀγωνισθέντας,** ἀφοῦ ὡς γνωστόν, ἔπραξαν **τά ἀκριβῶς ἀντίθετα** ἀπ' ὅτι πράττουν αὐτοί σήμερα. *..Ἡ ἀλήθεια ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι ἡ στάσις τους αὐτή τούς τοποθετεῖ ἐκτός ἀγωνιζομένης κατά τῆς αἱρέσεως Ἐκκλησίας καί συνεπῶς μετά τῆς μερίδος τῶν αἰρετικῶν πού κοινωνοῦν.»*¹⁰⁷

Σήμερα ολοφάνερα διακρίνωμεν τήν, εἰς παγκόσμιον κλίμακα, προγραμματισμένη προδοσία τῆς πίστεως. «Μετά τήν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων μεταξύ Κωνσταντινουπόλεως καί Ρώμης καί τὰ διάφορα «συλλεΐτουργα», τό Φανάρι προχώρησε καί στήν ἀναγνώρισιν τῆς ἱερωσύνης τῶν παπικῶν καί κατ' ἀκολουθίαν τῶν μυστηρίων των, τήν πρωτοκαθεδρίαν τοῦ πάπα ἐν τῇ πενταρχίᾳ τῶν πατριαρχῶν καί συνεπῶς τήν πλήρην ἐξίσωσιν αὐτοῦ πρός τήν Ὁρθοδοξίαν!¹⁰⁸ Ὅλα δέ αὐτά τά ἐπισφράγισε πανηγυρικῶς ἡ Μ.Σ. τῆς Κρήτης!

Διερωτᾶται ὁ καλοπροαίρετος ἀπλός πιστός, πού δέν ἔχει πολύ γνώση ἐπί τῶν ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων, καλά πῶς φθάσαμε σέ τέτοια χάλια;

Πῶς νά μὴν φθάσουμε σ' αὐτά τά χάλια, ὅταν τό Ἅγιον Ὅρος εἶναι σέ θλιβερά χάλια; Ἄς τά δοῦμε αὐτά.

Τό 1967, εἰς τήν δραματικῆν ἐκκλησίαν τοῦ ἀνθροπικοῦ κυροῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Β', ὅστις βλέπων ὅτι ἀπειλεῖται ἐκ βάθρων ἡ Ὁρθοδοξία, ἐζήτησε τήν ἠθικὴν συμπαράστασιν τῶν Ἀγιορειτικῶν ἀρχῶν ἢ **Ι. Κοιότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους παραμένει τελείως ἀδιάφορος.**

Αὐτή ἀπευθύνει γράμμα πρός τόν ἐκάστοτε πατριάρχη, πρός διαμαρτυρίαν δῆθεν τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ, στήν οὐσία δέ γιά νά κατηγορήσῃ καί ταπεινώσῃ τήν Ὁρθόδοξον Ἀγιορειτικὴν συνείδησιν, ἥτις ἄνευ ἐνόχων συμβιβασμῶν καί πολιτικῶν ἐφαιμάρτων καί κατακρίτων, κατηγορεῖ τήν αἰρετικὴν αὐτοῦ διαγωγὴν. Ἐνδιαφέρεται κυρίως διά τόν σεβασμὸν τοῦ ἐκάστοτε πατριάρχου, καί δέν ἐνδιαφέρεται διά τὰς τόσας προσβολὰς αὐτῶν κατὰ τῆς πίστεως, καί μὴ ἐπιτρέπουσα ἀντιδράσεις κατ' αὐτῶν τῶν πατριαρχῶν.

Τό Ἅγιον Ὅρος ἐπί εἰκοσιπενταετία τώρα ἀκολουθεῖ καί ὑποστηρίζει τόν κακόδοξο πατριάρχη Βαρθολομαῖον. Οἱ Ἀγιορεῖτες, ὅταν ἐπί ὀλόκληρον δεκαετίαν ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας δέν ἄφησε τίποτα ὄρθιο οὔτε ἱερόν Κανόνα, οὔτε δόγμα, ἐλιβάνιζαν αὐτόν, ὁμοίως λιβάνιζαν καί τόν διάδοχό του Δημήτριο. Διώκουν τοὺς συμμοναστάς των, ἐπειδὴ τηροῦν τὰς Ἱεράς Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας καί προτιμοῦν νά τοὺς ἐπισκέπτεται ἓνας αἰρετικὸς καί ὄχι ἓνας Ὁρθόδοξος ἐπίσκοπος. Ἐπικροτοῦν τήν ἀθλίαν πολιτικὴν τῶν πατριαρχικῶν ἐξαρχειῶν πού κατὰ καιροὺς ἀπελαύνουν μοναχοὺς καί μέ βάρβαρον τρόπον, ἐπειδὴ δέν μνημονεύουν λατινόφρονα

πατριάρχη. Καί ὅλα αὐτά διότι ἀσπάσθησαν τοὺς ἐνόχους συμβιβασμούς διὰ νά τά ἔχουν καλά μέ ὅλους!

Ζώντες αὐτήν τήν κατάσταση τοῦ Ἁγίου Ὁρους οἱ ἀληθινοί Ἁγιορεῖται ἀναφωνοῦν· «πῶς ἄσωμεν τήν ὠδήν Κυρίου, ἐπί γῆς - Οἰκουμηνιστικῆς- ἀλλοτρίας»;

Πῶς νά μή φθάσουμε σ' αὐτά τά χάλια ὅταν ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία ἔχει κακά χάλια; Ἄς τά δοῦμε.

Οἱ ποιμένες της ἐν συγκρίσει πρός τοὺς παλαιούς, ἀποτελοῦν παρωδίαν ποιμένων. Ὅχι μόνον ἀφήνουν ἀνενόχλητη τήν αἵρεση, ἀλλά καί τήν συνδράμουν νά ἐνεργεῖ τό ἀνόσιον ἔργον της. «Σήμερον ἐνώ “πορθεῖται σύνολος ἢ τῶν Πατέρων διδασκαλία καί τά περί τήν πίστιν ναύαγια πυκνά, σιγᾶ τῶν εὐσεβούντων τά στόματα”». (Μ.Βασ. ἐπ. 92) Ἡ τῶν ποιμένων παρρησία, πλήν ἐλαχιστοτάτων ἐξαιρέσεων, οὐδέ ἴχνη διασώζει ἀγωνιστικῆς διαθέσεως τῶν ἀρχαίων πατέρων· τά τῶν αἱρέσεων κύματα δεινά καί πολλά καί “βράχος” οὐδεῖς..

Σήμερον ἀρκεῖ νά ὑψώση τις φωνήν διαμαρτυρίας, ἔστω μοναδικήν καί εἰλικρινῆ ἐντός τῆς δαιμονιώδους χορωδίας τῶν Οἰκουμηνιστῶν καί τῶν ἐπικροτούντων ἀνακαινιστῶν, διὰ νά ἐλεγχθῆ πάραυτα ἀπό τοὺς ἰδίους αὐτοὺς ποιμένας, καί τοὺς συντηρητικούς εἰσέτι, ὡς μή ὀπαδός τῆς ἀγάπης, ὡς “ἔξτρεμιστής” καί “ὑπερορθόδοξος”...»¹⁰⁹

Ἄν οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί μάλιστα αὐτοὶ πού φημίζονται γιά τό ἦθος τους, εἶχαν σχέσι μέ τό ἀγωνιστικό πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας καί «εἶχαν διακόψη κοινωνίαν ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ἀθηναγόρου, δέν θά εἶχαμε φθάσει στά χάλια τῆς σημερινῆς ἀποστασίας .. Αὐτό εἶναι τό ὀλέθριο ἔργο τῶν ἀνωτέρω ἐπισκόπων .. Ἐχουν καταστήσει τροχοπέδη ἀληθινή γιά τίς ἀγαθές ψυχές πού τοὺς ἀκολουθοῦν, ψυχές πού μέ ἄλλο γνήσιο ποιμένα θά εἶχαν ὁμολογήσει πρό πολλοῦ.»¹¹⁰

Οἱ ἀνωτέρω εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητοι διότι γνωρίζουν «τά κακουργήματα» τοῦ κ. Βαρθολομαίου. Καί ἐάν ὁ Ὁρθ. Τύπος ἔγραφε στό παρελθόν (25.6.1982) ὅτι οἱ πατριάρχαι τοῦ Φαναρίου «ξεπουλοῦν τήν Ὁρθοδοξία σέ τιμή εὐκαιρίας», σήμερα λέμε πῶς ἡ γενομένη Μεγάλη Σύνοδος τῆς Κρήτης καί ὅσες τέτοιες ἀκολουθήσουν σκοπό ἔχουν νά καταργήσουν τήν Ὁρθοδοξία.

«Είναι θλιβερώτατο τό φαινόμενο τῆς σχιζοφρενικῆς διαγωγῆς τῶν λεγομένων “«συντηρητικῶν” ἐπισκόπων τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι τήν Δευτέραν χαρακτηρίζουν παναίρεσιν τόν Οἰκουμενισμόν, τήν Τρίτην συλλειτουργοῦν μέ κορυφαίους ἐκπροσώπους του καί τήν Τετάρτην ἐπιθυμοῦν “ἐπιστροφῆν εἰς τό παλαιόν, τήν πρό τοῦ 1923 τάξιν”!

Καθ’ ἡμᾶς ἡ ἀνωτέρω τακτική εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀσυνεπείας βίου καί λόγου καί τῆς ὑπερηφάνου διαθέσεως, ὅτι δῆθεν αὐτοί ἐνεργοῦν διακριτικώτερα τῶν παλαιοημερολογιτῶν, μέ ἀποτέλεσμα νά κολυμβοῦν εἰς τήν αἵρεσιν πού καταδικάζουν προφορικῶς.»¹¹¹

Ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία ἐξ ἄλλου, διά τοῦ προκαθημένου της, ὄχι μόνον ἔφερε τόν Πάπα εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί τόν ἔστειψε διά χρυσοῦ στεφάνου μεγάλης ἀξίας, γεγονός ὑπενθυμίζον τās στέψεις τοῦ Νέρωνος ὑπό τῶν θαυμαστῶν, δι’ ἀνυπάρκτους ἀρετάς»!¹¹²

Ὡς ἀποδεικνύεται ἀπό τήν πορείαν τῶν πραγμάτων, ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία ἀπό τό 1924 μέχρι σήμερα πορεύεται ἀπό πτώσεως εἰς πτώσιν, ὅσον ἀφορᾷ τήν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν καί τήν τήρησιν τῶν ἱερῶν Παραδόσεων. Ἔχουν παραλύσει τά ἠθικά καί πνευματικά ἀνταντακλαστικά της, καί γι’ αὐτό σχεδόν ἄφωνη καί οὐσιαστικά ἀδιάφορη παρακολουθεῖ τά προδοτικά γεγονότα.

«Ἐπικρατεῖ σήμερα στήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία καί τό Ἅγιον Ὄρος .. φοβερή ἀφασία στά θέματα τῆς πίστεως, ἀφασία πού χρόνια τώρα ἔχει περάσει στήν περιοχὴ τῆς ἀποστασίας. .. δέν ἐνδιαφέρονται νά ἐλέγξουν διά λόγου καί πράξεως, σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη παράδοση, τοὺς κακοδόξους προϋσταμένους τους ἢ καί συναδέλφους τους, οἱ ὁποῖοι δεκαετίες τώρα κηρύττουν τό αἰρετικό πιστεύω τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἔτσι κατ’ αὐτούς ἡ πίστη τῶν ὀρθοδόξων δέν εἶναι μοναδικός δρόμος σωτηρίας· ὑπάρχουν καί ἄλλοι δρόμοι πού ὀδηγοῦν ἐξ ἴσου μέ τήν Ὀρθοδοξία πρὸς τόν Θεόν καί τήν σωτηρίαν.»¹¹³

Μετά τήν προσκύνησι τοῦ ἀντιχρίστου Πάπα, ὑπό τῆς ἱεραρχίας τῆς κρατικῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας τό 2001, δέν ἀπέμεινεν εἰς αὐτήν ἴχνος τῆς ἀληθινῆς Πατερικῆς ὁμολογίας! Ἔτσι ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ θριαμβεῖ, καί ὀδηγεῖ μέρα μέ τήν ἡμέρα τήν Νεοσημερολογικὴ Ἐκκλησία στήν ἀπώλεια! Τό φοβερότατον πνεῦμα τῆς δειλίας ἔχει αἰχμαλωτίσει ὅλους αὐτούς τοὺς ἱεράρχας, οἱ ὁποῖοι ἄφησαν τό Ἄρνιον καί συνετάχθησαν μέ τό Θηρίον. Πολύ σωστά εἶπε

ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός μετά τήν επίσκεψη τοῦ Πάπα, ὅτι «τά πῆρε ὅλα καί ἔφυγε».

Ὁ Θεός λέγει στήν Νεοσημερολογητική Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πού ἔχει πολλούς «κρατοῦντας τήν διδαχήν» τῶν Οἰκουμενιστῶν· «Μετανόησον οὖν· εἰ δέ μή, ἔρχομαί σοι ταχύ καί πολεμήσω μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ρομφαίᾳ τοῦ στόματός μου». (Ἄποκ. β',16)

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης πού κατήντησε νά κάνει μνημόσυνα στόν ὑβριστή τοῦ Κυρίου μας Καζαντάκη, ἀποκαλῆ αἰρετικούς τά γνήσια τῆς Ἐκκλησίας τέκνα! Τό 1994 ἐξέδωκε Ἐγκύκλιον ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν στήν ὁποία συμπεριλαμβάνει ὡς πρώτους καί καλύτερους τοῦς Παλαιοσημερολόγους!

Δικαίως καί μέ ἱερή ἀγανάκτηση ὁ κ.Νικ. Ψαρουδάκης σχολίασε τότε· «Ὅταν, Σεβασμιώτατοι, ἀνάμεσα στους αἰρετικούς καί τοῦς σατανοκίνητους, ἀναφέρετε, μάλιστα πρώτους, τοῦς “ζηλωτές” παλαιοσημερολόγους, τότε εἶναι φανερό ὅτι ἡ κρίση στήν σημερινή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἀρχίζει νά γίνεται σχεδόν ἀγεφύρωτη, καί τό ἐρώτημα· “ἐάλω ἡ ὀρθοδοξία”; γίνεται ἐφιάλης»!¹¹⁴

Εἶναι μεγάλη δυστυχία σήμερα γιά τοῦς ὀρθοδόξους ἡ ἀπουσία Ἀρχιερατικῆς πρόνοιας γιά τήν λογική ποίμνη, ἀπό τοῦς λύκους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πού ἀπό παντοῦ ὠρμοῦν νά τήν διασπαράξουν. Καί ὄχι μόνον ἀπουσία, ἀλλά καί τό χειρότερο συνεργασία μέ αὐτούς νά ἐκτελέσουν τό ψυχοφθόρο σκοπό τους!

Οἱ ποιμένες τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί οἱ Ἄγιορεῖται, «.. μισοῦν θανάσιμα τοῦς πιστούς τοῦ πατρῶου ἑορτολογίου, διότι ἡ στάσις τους ἀποτελεῖ ἔλεγχο τῆς προδοτικῆς των πορείας, μιᾶς πορείας πού καταλήγει στόν Οὐνιτισμόν. Προτιμοῦν Οὐνῖται παρά Παλαιοσημερολόγους! Ἐάν δέν ταπεινωθοῦν ἐνώπιον τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας καί ἐν πιστότητι ἀκολουθήσουν τήν Ἱεράν της Παράδοσιν νά εἶναι βέβαιοι ὅτι θά κλαύσουν πικρά ἐπί τῶν ἐρειπίων πού δημιουργεῖ καθημερινῶς ἡ ἀντορθόδοξος πορεία τους. Ἡ “Ὄρθοδοξία” πού ἀκολουθοῦν ἠνώθη μετά τοῦ Παπισμοῦ καί τῆς Οὐνίας (Ἀπόφασις Λιβάνου 1993), καί αὐτοί ἀντί νά ἐλέγξουν τοῦς ὑπευθύνους τῆς προδοσίας, ἀποκαλοῦν Ἐκκλησία τοῦ Διαβόλου τό παλαιόν!»¹¹⁵

Πῶς νά μή φθάσουμε σ' αὐτά τά χάλια ὅταν οἱ θεολόγοι μας εἶναι σέ δεινά χάλια; Ἄς τά δοῦμε.

Ἡ ἐπιμόρφωσις αὐτῶν ἀντί νά γίνεται στό Πανεπιστήμιο τῆς Ἐρήμου στό ὁποῖο, ἀρίστευσαν ἑκατοντάδες ἅγιοι μαθητεύοντες στά ἅγια βιβλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, γίνεται κυρίως εἰς τήν Δύσιν, “φροντίδι καί ἀναλώμασι” τοῦ διαβολικοῦ Π.Σ. Ἐκκλησιῶν, μελετώντας τά συγγράμματα ὄλων τῶν ταλαιπώρων αἰρετικῶν, προτεσταντῶν καί παπικῶν!

Ὁ συναγελασμός τῶν Ὁρθοδόξων μέ τούς αἰρετικούς τῆς Δύσεως, ἐπιφέρει ἀλλοίωσιν τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος, ἀνεπαισθήτως καί βαθμιαίως. Ἦδη οἱ σπουδές κοντά σ’ αὐτούς, καθῶς καί οἱ διαθηρσκειακές ζυμώσεις **ἔχουν μολύνει τούς πλείστους τῶν θεολόγων καί κληρικῶν** καί ἔχουν διαβρώσει τό Ὁρθόδοξον φρόνημα των.

Ἔτσι ἱκανοί Ὁρθόδοξοι θεολόγοι, συγχρωτισθέντες μετά τῶν προτεσταντῶν εἰς τήν οἰκουμενικήν κίνησιν, ἐμφανίζονται ἐλευθεριάζοντες καί ἀποκλίνοντες ἀπό τῆς αὐστηρᾶς ὀρθοδόξου γραμμῆς καί αὐθαδιάζουν ἐναντίον της. **Εὐκόλως διακηρύττουν πολλά φαιδρά**, ὅπως ὅτι ὁ Θεός τῶν τριῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν, Χριστιανισμοῦ, Ἰουδαϊσμοῦ καί Μουσουλμανισμοῦ, εἶναι ὁ ἴδιος! Ἔχουν μετατραπεῖ σέ τέρατα ἀναισχυντίας καί θρασύτητος, ἐπειδή ἐναγκαλίσθηκαν τίς πλάνες τῶν Δυτικῶν καί ὡς τιμαλφέστατον ἐγκόλπιον τίς περιφέρουν στά συνέδρια πού γίνονται .. κατά τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ἔτσι νέοι, πνευματικοί αὐτήν τήν φοράν «**γενίτσαροι**», προστίθενται εἰς τόν θεολογικόν κορμόν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκ τῆς πλειονότητος τῶν ἐπιστρεφόντων, ὧν πρῶτος καί καλύτερος ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος!

Πολλοί Θεολόγοι συνεξετάζουν τά ἀπόκρυφα βιβλία, μέ τά Κανονικά βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Συνεξετάζουν βαβυλωνιακές ἢ ἄλλες παραδόσεις μέ τά χριστιανικά κείμενα. Καί ὅλα αὐτά τά βλέπουν σάν ισόκυρα. Βρίσκονται σέ μιά διαδικασία συνεχοῦς ἀμφισβήτησης καί συνήθως ἀναζητοῦν ἀντιθέσεις στά ἀγιογραφικά καί πενα.

Αὐτοί διοργανώνουν πληθώρα θεολογικῶν συνεδρίων. Σ’ αὐτά κατά τήν διάρκειαν τους ἀναλύονται τά πάντα, πλήν τοῦ ἐνός, «οὐδ’ ἐστί χρεία», τοῦ θέματος τῆς αἵρέσεως! Κληρικοί καί θεολόγοι γράφουν καί ὁμιλοῦν ὡσάν νά μήν ὑπάρχη ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού ἔχει ἀλλοιώσει δόγματα καί παραδόσεις! Τό

θέμα είναι τεράστιον καί ἀλγεινόν, διότι ἀναφέρεται εἰς τήν ἐσωτερικήν ἀλλοίωσιν τῶν ὀρθοδόξων κληρῶν καί λαοῦ.

Αὐτοί γράφουν· «δέν θά πρέπει νά ὑπαγορεύεται (ἢ προσπάθεια ἐνώσεως μέ τούς Μονοφυσίτας) ἀποκλειστικά ἀπό τά δεδομένα τοῦ παρελθόντος ἢ ἀπό τίς φανατικές ἰδεοληψίες ὀρισμένων θρησκευτικῶν ὁμάδων, πού ἀγνοώντας τήν ἐπίσημη θέση καί τήν κοινή βούληση τῆς καθολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας παριστάνουν τούς ἀμύντορας τῆς Ὁρθοδοξίας, χωρίς νά σκέπτονται ὅτι μέ τόν φανατισμό τους συνεχίζουν νά πληγώνουν τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ»!¹¹⁶

Ἐνῶ ἐκφράζουν μέ ψηφίσματα τήν ὀλόψυχη συμπαράσταση τους εἰς τό Φανάρι διά τās κατά καιρούς διαφόρους δοκιμασίας του, διά τās δοκιμασίας πού προξενεῖ τό ἴδιο εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν καί τās συνειδήσεις τῶν ἀπανταχοῦ πιστῶν .. τσιμουδιά, δέν ὠμιλοῦν περί τῆς αἰρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἀγνοοῦν περί τίνος πρόκειται! Παρατροπή μεγίστη, μοναδική ἀλλά καί κυριολεκτικῶς ἀπελπιστική!

«Δυστυχῶς .. ἔχουν πάρει διαζύγιο ἀπό τήν Παράδοσι τρέμουν κυριολεκτικῶς μήπως τούς τιμωρήσουν ἢ ἀφορίσουν! Ποῖοι; αὐτοί πού εἶναι πρό πολλοῦ ἀφωρισμένοι καί καθηρημένοι ὑπό τῶν ἱερῶν Κανόνων διά τά ἀνορθόδοξα ἔργα των! Ὅντως σχιζοφρενική θεολογία μή ἔχουσα τίποτα τό κοινόν μέ τό ἔνδοξο παρελθόν τῶν ἁγίων πατέρων μας».¹¹⁷

Γράφτηκε ὅτι· «Οἱ Θεολογικές μας Σχολές .. ἔγιναν “κερκόπορτες”, μέσω τῶν ὁποίων εἰσέρχεται στήν Ἐκκλησία ἡ πλάνη .. νά διδάσκουν στούς φοιτητές μας τήν πλάνη καί τήν αἵρεση». (Ο.Τ. 8.5.2015, σ.1) Ὅντως αὐτά εἶναι τά χάλια αὐτῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν μας! Ἐτσι ἐξηγεῖται ἡ παραγομένη ποιότης τῶν νέων θεολόγων. Ἡ Ἀποκάλυψις τούς συμβουλεύει νά ἀγοράσουν «κολλύριον», γιά νά χρίσουν τούς ὀφθαλμούς των! (Ἄποκ. γ'18)

Σύγχρονες ἀντιπατερικές θέσεις πάντος εἴδους θά λέγαμε, δημοσιεύονται σέ διάφορα θεολογικά περιοδικά καί μάλιστα στό ἐπίσημο περιοδικό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Θεολογία», τό ὁποῖο τελευταίως συνεχῶς ἐμπλουτίζεται σέ πνευματικό ἐπίπεδο, μέ τήν κόπρον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ νέου αὐτοῦ Αὐγείας! Ποικίλες εἶναι οἱ βλασφημίες τῶν υἱῶν τῆς πλάνης πού περιέχονται σ' αὐτά.

Πῶς νά μή φθάσουμε σ' αὐτά τά χάλια, ὅταν τά Κανονικά χάλια τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου ἦταν ἀπερίγραπτα; Ἄς τά δοῦμε.

Αὐτός κατά τό 1970 μέ σαθρά ἐπιχειρήματα προσπάθησε πάση θυσία νά πείσει τούς Ἀγιορείτας ὅτι δέν πρέπει νά διακόψουν τό μνημόσυνο. Μέ τίς γνωστές περί μνημοσύνου διατριβές του **προκάλεσε ικανήν σύγχυσι**ν εἰς τούς ἀναγνώστας των, οἱ ὁποῖοι εὐκαιρίαν ζητοῦσαν γιά ν' ἀποφύγουν «τό πικρόν ποτήριον».

Ἐπί δεκαετίες οἱ «παλαιοημερολογῖται», τά ἥρωικά τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, φώναζαν γιά τίς ἀλεπάλληλες καταπατήσεις τῶν παραδόσεων, τίς παραβάσεις τῶν ἱερῶν Κανόνων, καί τίς ποικίλες προδοσίες πατριαρχῶν καί ἐπισκόπων πού εἶχαν πλούσια οἰκουμενιστική πολιτική. Οἱ διάφοροι ὅμως **ὑπασπισταί αὐτῶν**, τύπου ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, πού νόμιζαν ὅτι ἀντιδροῦν ὑγιῶς κατά τοῦ ἐπαράτου οἰκουμενισμοῦ, ἐνῶ συγχρόνως κοινωνοῦσαν μέ τούς πρωταγωνιστάς καί συμμάχους τῆς ἀνωτέρω αἰρέσεως, ἀμνήστευαν ἀφ' ἐνός μέν **μέ σοφιστείες καί διαβολές** τίς κατάκριτες πράξεις τους-καί συνεπῶς ἀθῶναν τούς ἑαυτούς τους διά τήν ἔνοχον σιωπήν των-ἀφ' ἑτέρου δέ μέ τίς νέες θεωρίες των καί ἐπιχειρήματα.

Αὐτά ἦταν τοῦ τύπου, α) ψιλοπράγματα, ἐγένοντο καί ἄλλοτε αὐτά, β) τά ἀποτελοῦντα κοινωνικάς ἐκδηλώσεις τυγχάνουν ἀνάξια ὁποιασδήποτε προσοχῆς, γ) ὑπακοή στήν ἐκκλησία καί δ) νά μήν σχίσουμε τήν Ἐκκλησία ε) ὁ 15^{ος} Κανών τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου εἶναι δυνητικός καί οὐχί ὑποχρεωτικός, δίδει τό δικαίωμα διακοπῆς μνημοσύνου, δέν ὑποχρεώνει νά γίνει αὐτό, στ) δέν ὑπάρχει κίνδυνος νά μολυνθῶμεν, οὔτε μνημονεύοντος τοῦ πατριάρχου ἀφού ἀκόμη δέν καταδικάσθηκε, οὔτε πολύ περισσότερο δεχόμενοι εἰς κοινωνίαν τούς μνημονεύοντας αὐτόν καί τούς ἄλλους οἰκουμενιστάς, ζ) δέν ὑπάρχει οὐδεὶς κίνδυνος νά μολυνθῶμεν κοινωνοῦντες τῇ αἰρέσει διά τοῦ μνημοσύνου τῶν σατανοκινήτων καί ἐπαράτων αἰρετικῶν οἰκουμενιστῶν η) τόσους νέους χάνουμε, μ' αὐτά τώρα θ' ἀσχολούμεθα; θ) ἔχουν γνώσι οἱ φύλακες.

Ἔτσι ὄχι μόνον δέν ἐβοήθησαν τήν πολεμουμένην Ὁρθοδοξία, ἀλλά στήν ἐναγώνια προσπάθειά της ν' ἀποφύγη τόν θανάσιμον ἐναγκαλισμόν τοῦ παπικοῦ πτώματος, μέ σαδισμόν θά ἔλεγε κανεῖς, τῆς ἀπαντούσαν κάθε φορά· Ὑπομονή, ὦ Μήτηρ, **ἄχρι καιροῦ, ἄχρι** τοῦ κοινοῦ Ποτηρίου, καί τότε θά ἴδης ὁποῖα ἥρωικά τέκνα ἔχεις. Μέ αὐτήν τήν τακτικήν τους σταματοῦσαν κάθε μελετώμενη ἀντίδραση εἰς τό Ἅγιον Ὄρος καί ἄλλοῦ, διαστρέφοντες κατά κυριολεξίαν χειροπιαστές ἀλήθειες καί γεγονότα.

«Ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος μέ τό ἔργο του “Τά δύο ἄκρα” ἔγινε ὁ ἰσχυρότερος βοηθός τῶν οἰκουμενιστῶν, ὁ καλλίτερος δικηγόρος τῶν “χλιαρῶν” καί ἀδιαφόρων “συντηρητικῶν”, ὁ λαμπρότερος ὑπογραμμός τῶν ὀρθολογιστῶν θεολόγων καί παρερμηνευτῶν τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας καί τῶν Ἱ. Κανόνων».¹¹⁸

«Τά δύο ἄκρα», δίκη ψυχοναρκωτικοῦ δηλητηριάξουν τās συνειδήσεις πολλῶν ὀρθοδόξων πιστῶν καί ταρασσούν αὐτάς, «οὐχί διά τήν ἐν αὐτῇ κειμένην ἀλήθειαν, ἀλλά διά τήν ἀληθοφάνειαν, καί τήν ἀκροβατικήν ἐρμηνείαν τῶν ἀναφερομένων, ἵνα μή εἴπω, ἀληθεύων, ὑποκειμενικήν-δικολαβικήν καί ἐν πολλοῖς ἐμπαθῆ καί ἀναληθεύουσιν!..

Ὅποیان εὐθύνην ἔχουν σήμερον οἱ προσφέροντες εἰς τήν νεότητα τά πορνό καί τά ναρκωτικά, ὑπέχει καί ὁ π. Ἐπιφάνιος ὡς καί οἱ διακινουῦντες ΤΑ ΔΥΟ ΑΚΡΑ, ἀναφορικῶς πρός τήν ἐξάπλωσιν τῆς αἰρέσεως εἰς τόν Ἑλλαδικόν χῶρον!»¹¹⁹

Τό σύνθημα του, «ἄχρι καιροῦ», κνήθει τās ἀκοάς πολλῶν ὑπευθύνων ἐπί δεκαετίας τώρα, καί δέν παραχωρεῖ τήν θέσιν του εἰς τήν ἀντίδρασιν, δηλαδή δέν ἔχει τέλος! Αὐτά τά συνθήματα τῶν διαφόρων Ἐπιφανίων μᾶς ἔφεραν στό σημερινό χάλι!

Πῶς νά μήν φθάσουμε στά σημερινά χάλια, ὅταν ὁ π. Παῖσιος μιλώντας γιά τόν πατριάρχη Βαρθολομαῖο (μέ τόν ὁποῖο καμάρωνε στόν φωτογραφικό φακό), εἶπε ὅτι «ὁ Θεός οἰκονόμησε αὐτά τά δύσκολα χρόνια τόν **καλύτερο πατριάρχη**»; (Καθημερινή 27.11.93) Ὅταν ὁ ἴδιος προσπαθοῦσε νά δικαιολογήσῃ τὰ ἀδικαιολόγητα, καταφεύγοντας σέ ἐπιχειρήματα ἀφελῆ καί ἐπιπόλαια ὅπως τά κάτωθι:

α) “Ὁ πατριάρχης Δημήτριος εἶναι ἕνα ξερό κλῆμα, βαστάζει ὅμως τήν ἄμπελον, δηλαδή τήν Ἐκκλησίαν”!

β) “Ἄν δέν μᾶς ἀρέσει ὁ Παπανδρέου θά φύγωμεν ἀπό τήν Ἑλλάδα; Τό ἴδιο, ἂν δέν μᾶς ἀρέσῃ ὁ Δημήτριος, θά φύγωμε ἀπό τήν Ἐκκλησία;” Σύμπασα ὅμως ἡ ἀγία Παράδοσις τονίζει, ὅτι ὁ ἀπομακρυνόμενος ἐκ τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν καί διακόπτων τήν μετ’ αὐτοῦ κοινωνίαν δέν φεύγει ἀπό τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά «διασώζει» αὐτήν ἀπό σχισμάτων καί μερισμῶν!

γ) “Ἐγώ φωνάζω· ὅποιος ἔρχεται εἰς τό κελλί μου διαμαρτύρομαι. Ἄν φωνάξω περισσότερο, θά μέ διώξουν ἀπό τό Ἅγιον Ὅρος. Δέν καταλαβαίνεται;” Τόν καταλαβαίνουμε, ἀλλά

αὐτός δέν καταλαβαίνει. Τί; τό πατρικόν λόγιον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου· “Ἄλλά τί ὅτι προτιμώμεθα μᾶλλον Θεοῦ τά Μοναστήρια, καί τῆς ὑπέρ τοῦ ἀγαθοῦ κακοπαθείας τήν ἐντεῦθεν εὐπάθειαν; Ποῦ ἔστι τό· “ἐλάουν ἐναντίον βασιλέων καί οὐκ ἠσχυνόμεν;” Ποῦ ἔστι τό· “Ἰδοῦ τά χεῖλη μου οὐ μή κωλύσω, Κύριε, σύ ἔγνωσ’;” Ποῦ ἔστι τό κλέος καί ἡ ἰσχὺς τοῦ καθ’ ἡμᾶς τάγματος;” “P.G. 99, 1120D”»¹²⁰

Πῶς νά μή φθάσουμε σ’ αὐτά τά χάλια ὅταν· **ἀνθρώπους πού διδάσκουν**· ὅτι προαπαιτούμενο γιά τήν ἐπιλογή τοῦ ἐπισκόπου εἶναι νά μήν εἶναι νόμιμα ἔγγαμος καί ἄς πορνεύει στά κρυφά· ὅτι ἡ ὑπακοή μᾶς ἔχει πάει πολύ πίσω· ὅτι ἡ ἐξομολόγησις ἀρρωσταίνει τόν ἄνθρωπο, κ.λ.π., ἡ **Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν** τούς ἐπιλέγει ὡς **ἐπιμορφωτάς τῶν κληρικῶν!**¹²¹

Ὅταν, «οὐδεὶς ἐμφανίζεται ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῆς βαλλομένης εὐσεβείας, οὐδεὶς ἀνατέμνων ὀρθοδόξως καί ἐν ἀληθείᾳ τὰς ποικίλας βλασφημίας τῶν ‘υἱῶν τῆς πλάνης’, οὐδεὶς δημοσίᾳ ἀποδυρόμενος τόν θανάσιμον τραυματισμόν τῆς παραδοθείσης κληρονομίας τῶν Πατέρων, πλὴν εὐαριθμοτάτων ἐξαιρέσεων»;¹²²

Ὅταν, ἐπί δεκαετίες ἀπό τούς Νεοημερολογίτες χύνεται ἄφθονον δηλητήριον ἐναντίον τῶν Ὁρθοδόξων χριστιανῶν (παλαιοημερολογιτῶν) μέ πρόφασιν κυρίως τίς διαιρέσεις, πού αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πέτυχαν ὑπογεῖως δουλεύοντας;

Οἱ ἀντιδρῶντες εὐσεβεῖς **Νεοημερολογίται** βλέποντες ὅλα αὐτά, **κάπου κάπου, ὑποδεικνύουν τήν ὀρθή ὁδόν τῆς σωτηρίας.** Ἔτσι·

Στήν «Προκήρυξη τῶν Ἀγιορετῶν πατέρων» (23.1.1964) διαβάζουμε· «Ποιοῦμεν ἔκκλησιν πρὸς τόν Οἰκουμενικόν πατριάρχη νά παύσῃ ἐξακολουθῶν τὰς φιλενωτικὰς του ἐνεργείας, καθ’ ὅσον, εἶναι συνεχίσῃ, θ’ ἀποκηρύξωμεν καί αὐτόν.»¹²³

Στήν «Διακήρυξη Κληρικῶν καί Μοναχῶν», διαβάζουμε· «Οἱ αὐτουργοὶ τῆς πανθηρησκείας ὀδηγοῦνται μόνοι τους στήν ἀποκοπή τους ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας μας, .. **Εἶναι ἀδύνατον** πλέον οἱ ὀρθόδοξοι Ἱεράρχες, πρεσβύτεροι, διάκονοι καί ὁ λαός τοῦ Θεοῦ **νά πείθονται** εἰς ἡγουμένους πού ὄχι μόνον δέν ἀγρυπνοῦν γιά σωτηρία, ἀλλά ὀδηγοῦν στήν ἀπώλεια.»¹²⁴

Στόν Β’ τόμο τῶν Πρακτικῶν (σ.1029) τοῦ συνεδρίου, «Οἰκουμενισμός, Γένεση-Προσδοκίες-Διαφεύσεις, Θεσσ. 2004, διαβάζουμε· «**Νά διατρανωθεῖ πρὸς τίς ἐκκλησιαστικὲς σέ περίπτωση πού ἐξακολουθήσουν νά συμμετέχουν καί νά ἐνισχύουν τήν παναίρεση**

τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκευτικοῦ, Ὁ ἐπιβεβλημένος σωτήριος, κανονικός καί ἀγιοπατερικός δρόμος τῶν πιστῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν, εἶναι ἡ ἀκοινωνησία, ἡ διακοπή δηλαδή τοῦ μνημοσύνου τῶν ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι καθίστανται συνυπεύθυνοι καί συγκοινωνοί τῆς αἵρέσεως καί τῆς πλάνης. Δέν πρόκειται περί σχίσματος, ἀλλά θεαρέστου ὁμολογίας..»

Ὁλόκληρες δεκαετίες παρήλθαν ἀπό τότε, τά πράγματα χειροτέρευσαν κατά πολύ, **μέ ἐπιστέγασμα** τήν «ἐπίσκεψη» τοῦ κ. Βαρθολομαίου εἰς τήν Ἑβραϊκή Συναγωγή καί κανείς δέν προέβη σέ θεάρεστο ὁμολογία! Δυστυχῶς ὅμως μένουν μόνο στά λόγια, **δέν ἔχουν παρρησία Πατερική** νά προχωρήσουν στήν πρέπουσα ἀντίδραση, τήν διακοπή τοῦ μνημοσύνου, λυπηρόν! **Εἶθε** ὁ Θεός νά τοὺς φωτίσει νά τό πράξουν τώρα, ἔστω καί τήν ἐσχάτην. Ἡ ἐσχάτως γενομένη ληστρική Σύνοδος τῆς Κρήτης τοὺς δίδει ἀκόμη μία εὐκαιρία πρὸς τοῦτο.

Ἐχουν ἐγκλωβιστεῖ γιά τά καλά ἀπό τό πνεῦμα καί τήν γραμμὴ τοῦ Ἀθηναγόρου καί δέν τολμοῦν νά τήν παρακάμψουν. Αὐτὴ τοὺς ὠδήγησε στήν βαβυλώνια-Οἰκουμενιστικὴ αἰχμαλωσία, πού ὅπως φαίνεται εἶναι ἀνυπέρβλητη!

Ἐχουν χάσει πλέον τήν αἴσθησιν τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ χρέους τῶν ἀπέναντί της. Τό νά διαγράφετε ἡ μοναδικότης της καί νά ἐξισοῦται τό φῶς μέ τό σκότος τοὺς ἀφήνει ἀσυγκίνητους! Γιατί λησμονοῦν ὅτι ἡ κοινωνία μέ τήν αἵρεση συνιστᾶ προδοσίαν πίστεως καί ἔνταξιν στό στρατόπεδο τῆς αἵρέσεως;

«Ἐάν δέν ἀντιληφθοῦν, ὅλοι αὐτοί πού μέχρι σήμερα θεωροῦν “ἐκτός Ἐκκλησίας” τοὺς Παλαιοημερολογίτας, ὅτι αὐτοί ἀποτελοῦν τά γνήσια τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνα (ἀνεξαρτήτως τῶν ὠρισμένων λαθῶν καί ὑπερβολῶν, λόγω ἀκαταλλήλου ἐν πολλοῖς διοικήσεως) καί ἂν δέν μετανοήσουν ἐμπράκτως διὰ τοὺς διωγμούς πού τοὺς ἔκαναν ἀπό τό 1924 μέχρι σήμερα, εἶναι ἀδύνατον νά ἐρμηνεύσουν ὀρθῶς καί νά ἀντιμετωπίσουν πατερικῶς τήν σύγχρονη ἐκκλησιαστικὴ τραγωδία. Πρέπει ν’ ἀρχίσουν ἀπό τά θεμέλια! Ἐάν ἐκεῖ ἀριστεύσουν, αὐτομάτως **θά εὐρεθοῦν στό αὐτό μέτωπο!** Μιά ζωή καί μιὰ ψυχὴ ἔχουμε. Κάθε μέρα καί ὥρα πού περνᾶ μέ τήν κοινωνία τῆς αἵρέσεως, μᾶς φέρνει καί πιό κοντά στήν ἀβεβαιότητα γιά τήν ψυχικὴ μας σωτηρία.»¹²⁵

Ἡ Ὁρθοδοξία δικαιούται, ἐντός τοῦ κήπου τῆς Γεσθημανῆ εὐρισκομένη καί ἐπιδεικνύουσα τά αἵματα τῶν ἀρχαίων καί συγχρόνων μαρτύρων της, νά στρέψει τήν προσοχήν ὄλων τῶν πιστῶν τέκνων της, πρὸς τό **Οἰκουμενικό πατριαρχεῖο** ἔνθα **συντελέσθη ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα** καί νά ἐπαναλάβει τό παράπονον τοῦ Θεοῦ Δομήτορός της· «Καθεύδετε τό λοιπόν καί ἀναπαύεσθε .. Ἰδοὺ ἤγγικεν ὁ παραδιδούς με»!

Ἐκκλησις πρὸς ἐγγήγορσι

Οἱ παρακολουθοῦντες τά ἐκκλησιαστικά γεγονότα στόν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας καί διακρίνοντας μέ ὀρθόδοξα κριτήρια τά πνέοντα σήμερα θεολογικά ρεύματα, μετά πολλῆς θλίψεως διαπιστώνουν ὅτι κατά τίς τελευταῖες δεκαετίες σημειώνεται μία ἀλλαγὴ-ἐκ βάθρων θά λέγαμεν- θεολογικῆς κατευθύνσεως, μία ἀποστροφή εἰς τὰς Ὁρθοδόξους Πατερικὰς πηγὰς μας, μία κατεδάφιση πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀρίων, κυρίως ἀπὸ ἐπισκόπους καί καθηγητὰς τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, πού εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τήν διαμόρφωσι Ὁρθοδόξων συνειδήσεων! Βομβαρδίζουσι αὐτοὶ κέραιες θέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας γιά νά τήν κατεδαφίσουν. Ἀλοίμονον σέ ὅσους ἀπὸ ἄγνοια ἀκολουθοῦν καί ἔχουν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτούς τοὺς πλανημένους.

Εἰς τὰς πονηράς ἡμέρας πού διερχόμεθα, οἱ Οἰκουμεισταὶ ἐπίσκοποι καί θεολόγοι καθηγηταί, παρασύρθησαν σάν ἄχυρο ἀπὸ τόν ἄνεμο τῆς μεγάλης ἀποστασίας, καί πιάσθησαν στήν θανατηφόρο παγίδα τῶν αἰρετικῶν διδαγμάτων καί κηρυγμάτων τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμεισμοῦ. Εἰς τό προσκλητήριον τῆς Ἐκκλησίας νά ὁμολογήσουν τήν καλήν ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ὄχι μόνον δῆλωσαν «ἀπών», ἀλλά αὐτομόλησαν στήν αἵρεσι! Ἄντί νά στηλιτεύουν αὐτήν μετά παρρησίας, ἔκυψαν τόν αὐχένα τους ἐνώπιον της, καί ὑψωσαν τό ἀνάστημά τους ὑπέρανω τῆς μητρὸς των, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Πολλή λάσπη ἔχουν ρίξει ἐναντίον τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἕως τώρα οἱ ἐχθροὶ τῆς Πίστεώς μας. Ἐγραφε ὁ Κόντογλου· «μέ τή συναίσθηση τῆς κατωτερότητος πού ἀποχτήσαμε, φοβόμαστε σάν τό διάβολο μήπως μᾶς ποῦνε “παλιά μυαλά, παλαιοημερολογίτες, καθυστερημένους”».¹²⁶

Πρέπει καλά νά τό καταλάβετε ἐσεῖς οἱ εὐσεβεῖς Νεοημερολογίται, ὥστε νά δώσετε τά χέρια σ' αὐτούς. Προσευχηθεῖτε νά σᾶς ἐνισχύσει ὁ Θεός ν' ἀκολουθήσετε τήν γραμμή τῶν ἁγίων Πατέρων μας, διότι εἶναι πολύ θλιβερόν, ν' ἀγωνίζεσθε μιά ζωή κατά τῶν διαφόρων αἰρετικῶν, καί τελικῶς νά εὐρίσκεσθε σέ κοινωνία μετά τῆς «παναιρέσεως» τοῦ αἰῶνος μας, τόν Οἰκουμενισμόν! Οἱ Ρωμιοί μείναμε ἐλάχιστοι, ἄς μή τρωγόμαστε, νά ἔχουμε ὁμόνοια, ὅπως μᾶς συστήνει ὁ ἅγιος Κοσμάς, ἀκολουθώντας «τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τό ἀγαθόν καί εὐάρεστον».(Ρωμ.ιβ', 2)

Μεγάλη ἡ εὐθύνη τῶν τολμούντων νά δικαιολογοῦν ἀκόμη τόν κ. Βαρθολομαῖο καί τούς συνοδοιπόρους του. Οἱ πονηρές «οἰκονομίες», τό δηλητηριῶδες τοῦτο ζαχαρόπηκτον μέ τό ὁποῖο ἀγρεύονται οἱ ψυχές τῶν ἀφελεστέρων, νά σταματήσουν πλέον! Ὁ καιρός τῆς οἰκονομίας καί ἀναμονῆς ἔχει παρέλθει ἀμεταστρεπτί πρό δεκαετιῶν. Ὅσοι πιστοί ἐπιθυμοῦν τήν ψυχικήν των σωτηρίαν δέν πρέπει νά ἔχουν οὐδεμίαν σχέσιν πλέον μετ' αὐτῶν.

«Καθημερινῶς λυπούμεθα πληροφορούμενοι τίς ποικίλες προδοσίες πίστεως καί τάξεως πού ἐνεργοῦν οἱ φύσει καί θέσει φρουροί τῆς Ὁρθοδοξίας ὅλων τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν! Πιό πολύ ὅμως λυπούμεθα διά τήν ἀπαθῆ καί σιωπηρά ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνωτέρω ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, κληρικούς καί λαϊκούς, καί ἰδιαιτέρως ἀπό τούς Μοναχοῦς.»¹²⁷

Ὅλες αὐτές τίς προδοσίες ἀπό δεκαετίες τώρα δέν τίς στηλιτεύανε τόσοι καί τόσοι πιστοί, ὡς ὁ αἰείμνηστος ἀγιορείτης ἱερομόναχος π. Θεοδώρητος μέ τά συγγράμματα του, τό ζωντανό αὐτό κύτταρο τῆς Ὁρθοδοξίας, τήν φωνήν τοῦ ὁποῖου ἐδῶ μεταφέραμε; Πλήν ὅμως κληρικοί καί μοναχοί ἀπαντοῦσαν, «ἀγρόν ἠγόρασα»!

Ἔως πότε λοιπόν, ἀδελφοί **ρασοφόροι** τοῦ νέου ἡμερολογίου, **κληρικοί καί μονάζοντες**, θά ἐμπαίζεσθε καί θά ἐμπαίζετε ἑαυτούς καί τά ποιμνιά σας; Ἴδού, ἦλθεν πλέον ἡ ὥρα νά ἀντιληφθῆτε καί ἐσεῖς, ἔστω πολύ καθυστερημένα, ὅτι τό πατριαρχεῖον δέν γυρίζει πίσω ἀπό τήν πρός τάς ἀγκάλας τοῦ Παπισμοῦ πορεία του, καί ὅσοι τό ἀκολουθοῦν θά γίνουν ὑποχρεωτικῶς Οὐνῆται! Καί αὐτό θά εἶναι θανατηφόρο καί ἄδικο γιά τίς ψυχές σας, διότι γνωρίζουμε πολλούς ἀπό σᾶς, ὡς καί ἀπό τό τάγμα τῶν μοναζουσῶν, ὅτι δέν

ἐπιδοκιμάζετε τὰς προδοτικὰς αὐτὰς ἐνεργείας. Ναί, ἀλλά ἀρκεῖ αὐτό; Οὐδέποτε, οὐδαμῶς!

Πάντοτε στό παρελθόν, μόνον ἡ πρᾶξις διέσωσε τὴν ἀλήθειαν, ἡ πρᾶξις τῆς ἀντιδράσεως καὶ ἀρνήσεως νά κοινωνήσει ὁ ὀρθόδοξος ρασοφόρος ἢ λαϊκός μέ τὴν αἵρεσιν. **Οἱ λόγοι ἔχουν τὴν θέσιν τους σάν διαμαρτυρία στήν ἀρχή τοῦ κακοῦ**, μήπως καί οἱ κακοδοξοῦντες συνέλθουν, ἢ πλανώμενοι νά γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια καί μετανοήσουν. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἔχουν παρέλθει δεκαετίες καί ἡ κακοδοξία προάγεται καί θριαμβεύει μέ ποῖο δικαιολογητικό θά συνεχίσετε νά διαμαρτύρεσθε μή ἀκουόμενοι; Διατί λησμονεῖτε τό τοῦ ἀγίου Θεοδώρου τοῦ στουδίτου τοῦ «ἀτρομήτου ὁμολογητοῦ τῶν θεανθρωπίνων ὀρθοδόξων ἀληθειῶν» κατά τόν Ἰ. Πόποβιτς, ὅτι «Ἐχθρούς γάρ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλά καί τοὺς τοῖς τοιούτοις κοινωνοῦντας μεγάλη καί πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο»;¹²⁸

«Δυστυχῶς ἔχουν φθάσει εἰς τοιαύτην κατάπτωσιν τὰ σύγχρονα κριτήρια τῶν Ὁρθοδόξων, ὥστε ἀρκεῖ ἱεράρχης τις νά ὁμολογήσῃ καί ἀσπασθῇ δημοσίως ἀλήθειάν τινα τῆς ἱεράς μας Παραδόσεως, διά νά θεωρηθῇ τοῦτο μέγα γεγονός, ἐνῶ συγχρόνως θεωρεῖται μηδαμινόν καί ἐπιβαλλομένη διπλωματία «λόγω τῶν ἐπικρατουσῶν συνθηκῶν» ἢ ἀπεμπόλησις τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἢ ἐπικρότησις τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἢ πλήρης καταφρόνησις τῶν ἱερῶν τῆς Ὁρθοδοξίας παραδόσεων!!»¹²⁹

Ὅποιοι εἶναι ἀληθινά λυμένοι ἀπό τὰ δεσμὰ τοῦ κόσμου καί ἐλεύθεροι ἀπό σκοπιμότητες καί ὑπακοές στά ἀντικανονικά κελεύσματα τῆς ἐποχῆς μας, ὅποιοι ποθεῖ τὴν ἀλήθειαν καί ὑπακοήν στό λόγο τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀγίων του, αὐτός βλέπει καθαρά τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν. Ἀδελφοί ἂν θέλουμε νά γλυτώσουμε ἀπό τόν κατακλυσμό τῆς ἀσεβείας τοῦ οἰκουμενισμοῦ, νά σταθοῦμε μέσα στήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, νά μείνουμε στά ὅριά της, νά ὑπακοῦμε στά προστάγματά της, τὰς ἐντολάς της.

Καί μόνον γιά τὴν «ἐπίθεσιν» πού κάνουν οἱ Οἰκουμενισταὶ ἐναντίον τῆς νηστείας, οἱ πιστοὶ πρέπει νά τοὺς ἀποδοκιμάσουν καί νά τοὺς ἐγκαταλείψουν. Νά μὴν νομίζουμε ὅτι τηροῦμε τόν νόμο τοῦ Χριστοῦ, συμβιβάζόμενοι μέ τό κακό πού μᾶς περικυκλώνει. Ἐάν ὁ πιστός δέν ἔχει βαθύ πνευματικό βίωμα, εὐκόλα γίνεται ἀπό ὁμολογητὴς προδότης, ὅπως στό παρελθόν ὁ πατριάρχης Βέκος.

Ἡ κατάληξις ὄλων ἐκείνων πού περιφρονοῦν τά δῆθεν μικρά τῆς Ὁρθοδοξίας (π.χ. ἀλλαγὴ ἡμερολογίου) εἶναι «νά καταπατοῦν μετ' ὀλίγον ἀνερυθριάστως καί τά μεγάλα, φρονοῦντες ὅτι διακονοῦν οὕτω τήν ἀλήθειαν. Δέν ἀπομένει παρά ἡ ἀποδοκιμασία τοῦ ὀρθοφρονοῦντος εὐσεβοῦς ποιμνίου, ὥστε νά μή γίνη καί αὐτό συνυπεύθυνον διά τās κακοδοξίας τῶν ποιμένων του.»¹³⁰

Οἱ πιστοί πρέπει νά ἀντιληφθουν πλέον καλῶς, ὅτι μόνον μακράν τῆς ὀργανωμένης Ἐκκλησίας θά μπορέσουν νά ἀναπνεύσουν τόν γνήσιο τῆς Ὁρθοδοξίας ἀέρα· μακράν Βαρθολομαίου, Ἱερωνύμου καί τῶν ὁμοίων των, πού ἔχουν μείνει μέ τά σύμβολα μόνον τῆς Ὁρθοδοξίας, στήν δέ πραγματικότητα πορεύονται πρός Οὐνιτισμόν, διά μέσου τῆς κοινωνίας Ρώμης-Κωνλεως.

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὁ μέγας ὁμολογητής ἐπί εἰκονομαχίας, εἶναι πολύ σαφῆς ἐν προκειμένῳ· «Ἄλλοι μὲν ἐναυάγησαν περί τήν πίστιν τελείως· ἄλλοι δέ, καίτοι ἐσωτερικῶς δέν ἀσπάσθησαν τήν κηρυττομένην κακοδοξίαν, συναπωλέσθησαν ὅμως μέ τούς λοιπούς, λόγω τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας πού εἶχαν μαζί τους».¹³¹

Ὁ σπουδαῖος ζηλωτής τῆς Ὁρθοδοξίας φαίνεται στό κορύφωμα τῶν κινδύνων καί τῶν δυσκολιῶν, πάνω στήν προσπάθειά του νά σώσει ἀπό τήν αἰρετική ἀπειλή καί τόν ἑαυτόν του καί τούς ἄλλους. Ἄς χύσουμε καί τό αἷμα μας ἄν ὁ Θεός θελήσει. «**Ἄρδευέτω τοίνυν τό μαρτυρικόν αἷμα** τήν Ἐκκλησίαν· αὐξανέσθω ὁ χορός τῶν ὁμολογητῶν· τοῦτο εὐδοκία Θεοῦ· τοῦτο χαρά καί ἀγαλλίασις· κἄν διά τούς ἀπολλυμένους ἐλεεινότατον».¹³²

«Ἐχει γίνει πλέον σύνηθες ἐπιχείρημα στά χεῖλη τῶν Οἰκουμενιστῶν ἢ φράσις· «ὑπακοή σέ ὅτι πεῖ ἡ Ἐκκλησία». Καί λέγοντες **“Ἐκκλησία”** ἐννοοῦν τούς οἰκουμενιστάς ἱεράρχας Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἑλβετίας, Αὐστραλίας κ.λ.π. .. Ἄντί λέγοντες ὑπακοή στήν Ἐκκλησία νά ἐννοοῦν ὑπακοήν στήν διδασκαλίαν αὐτῆς, Δόγματα, Κανόνας καί Παραδόσεις, αὐτοί ἐννοοῦν τίς .. δικές τους ἀποφάσεις, τίς συνήθως ἀντορθόδοξες καί ἀντικανονικές. Καί πῶς νά μήν εἶναι ἀντικανονικές, ἀφοῦ γι' αὐτούς καί μάλιστα τόν ἀρχηγό τους, τόν κ. Βαρθολομαῖο, οἱ ἱεροί Κανόνες ἀποτελοῦν “τεῖχη αἵσχος”»!!¹³³

Διαγραφὴ λοιπόν συνιστοῦν οἱ οἰκουμενισταί παντός Κανονικοῦ ἐμποδίου προκειμένου νά ἐπιτευχθῇ ἡ τερατώτης ἔνωσις ψεύδους καί

ἀληθείας καί μάλιστα μέ τήν πρόφασιν, ὅτι αὐτό ἀποτελεῖ ἐπιθυμίαν τῆς Ἐκκλησίας, διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας! Καί ὅμως ὑπάρχουν ἀκόμη «συντηρητικοί» Ἱεράρχαι καί θεολόγοι πού θεωροῦν ἀναγκαίαν τήν ὑπακοήν καί συνεργασίαν μέ τέτοιους ποιμένας, φοβούμενοι μήπως εὐρεθοῦν .. ἐκτός Ἐκκλησία, ἐάν θά διακόψουν τήν μετ' αὐτῶν κοινωνίαν, τήν ὁποίαν διακοπήν ἐπαινεῖ ἡ Ἐκκλησία διά τῶν ἱερῶν της Κανόνων.

«Πρέπει τό ποιμνιον ν' ἀντιληφθῆ ὅτι δέν εἶναι ἀμέτοχον εὐθύνης, ὅταν ἐφησυχάζη καί ἀδιαφορῆ τήν ὥραν πού προδίδεται ἡ πίστις! .. Εὐχόμεθα τοῦ λοιποῦ οὐδεῖς νά εὐρεθῆ μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων “σιωπηλός καί ἀμέριμος”. Καί τοῦτο διότι ὁ κίνδυνος εἶναι μέγας διά τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, ἀφοῦ κατά τόν λόγον τῶν ἁγίων Πατέρων “ἡ μετά τῶν κακοδοξούντων κοινωνία δημιουργεῖ διακοπήν τῆς μετά τόν Χριστόν κοινωνίας”».¹³⁴

Κατόπιν τῆς παρατηρουμένης ἀδιαφορίας κληρικῶν καί θεολόγων ἐνώπιον τῆς συγχρόνου ἀποστασίας, ὁ κάθε πιστός πρέπει μόνος του πλέον νά λάβει τά μέτρα του, ὥστε νά μή παρασυρθεῖ καί αὐτός στήν δίνη τῆς αἵρέσεως. Ὁ καιρός τῆς ἀναμονῆς ἔχει πρό πολλοῦ παρέλθει.

Δέν βλέπεις ἀδερφέ «τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως» (Ματθ. κδ', 15) πού στέκεται στό νοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου; **Ἡ ψυχική σου σωτηρία ἀσφαλίζεται μόνον μέ τό ἀκοινώνητον τῆς αἵρέσεως, ἔστω καί ἂν ὁ ἴδιος προσωπικά δέν συμφωνεῖς μέ τήν κακοδοξίαν. Μή λησμονοῦμεν τό πατερικόν· «ἐάν συγκαταβῆτε Λατίνοις, Χριστός ὑμᾶς οὐδέν ὠφελήσει».**¹³⁵

Σήμερα ὄντως «ἄρχοντες λαῶν (πολιτικοί καί Ἐκκλησιαστικοί) συνήχθησαν» κατά τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας· δι' αὐτό, Στῶμεν ἀδελφοί, καλῶς!

Ἱερομόναχος Μελέτιος
400 05 Βερδικούσσα

Σημειώσεις

- ¹ π. Θεοδωρήτου μοναχοῦ(π.Θ), Διάλογοι τῆς Ἐρήμου .. σ.8
- ² Σπίθα φ.738, Μάρτ.-Ἀπρ. 2016, σ.3
- ³ Ἴστ. τοῦ Σχίσμ. ἀρχιμ. Ἄνδρ. Δημητρακοπούλου, σ.125, ἐκδ. Τῆνος
- ⁴ Ἀγιορείτης, Σεπτ. 1979, σ.4
- ⁵ P.G. 62, 482
- ⁶ π.Θ., Τό Ἀντίδοτον, σ.11
- ⁷ Καθ' Ὁδόν, περιοδ. «Θεολογ. συνδέσμου» Β. Ἑλλάδος, Νο 5, σ.87-90
- ⁸ Ο.Τ. 18-3-2016, σ.1
- ⁹ Πρωτ. ΙΩ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, Θεανθρώπινη Καθολικότητα ἢ ..., σ.103
- ¹⁰ μ. Θεοκλήτου Διονυσ., Ἀθωνικά Ἄνθη, τόμ. α', σ.125
- ¹¹ Ο.Τ. 1.5.2015
- ¹² Πρωτ. ΙΩ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, Θεανθρώπινη Καθολικότητα ἢ ..., σ.101
- ¹³ π.Θ., Διάλογοι τῆς Ἐρήμου, σ.13
- ¹⁴ Ἐκκλησία, Ἀπρ.2002, σ.250
- ¹⁵ Ἰ. Πρόποβιτς, Ἐπικίνδυνος ἢ σύγκλησις Οἰκ. Συνόδου, Ἀθήναι 1971, σ.13
- ¹⁶ π.Θ., Διάλογοι σ. 38
- ¹⁷ Σπυρ. Μπιλ. Ὁρθ. καί Παπισμός (Μπιλάλη) τ.Β' σ.392
- ¹⁸ Οἱ Διάλογοι χωρὶς προσωπέιον, π. Γ. Μεταλληνοῦ
- ¹⁹ Χρονικά, τ.205, Σεπ-Ὀκτ. 2006
- ²⁰ Ἐπίσκεψις, 15.6.'87
- ²¹ Θεοδρομία ΙΕ' τ.4^ο 2013, σ.516
- ²² Θεοδρομία ΙΑ', τ. 1^ο, 2009, σ.80
- ²³ Ἀγιορείτης, Μάϊος 1980, σ.4
- ²⁴ π.Θ., Διάλογοι., σ.38
- ²⁵ π.Θ., Διάλογοι., σ.38, 39
- ²⁶ Καθολική, 23.6.'87
- ²⁷ Μπιλάλη. τ.Β' σ.31
- ²⁸ Ἀρχ. Παῦλου Δημητρακόπουλου, Ἡ Ὁρθοδοξία στὴ θύελλα ..., σ.31
- ²⁹ Ὁρθοδ. καί Ἰσλάμ, Ι.Μ. Γρηγορίου, σ.6
- ³⁰ Θεοδρομία, τ. 1, 1999 σ.89
- ³¹ Ἀγιορείτης Ὀκτ. 1993, σ.4
- ³² Ο.Τ. φ.2013, 5-2-2016, σ.8
- ³³ Παρακαταθήκη, τ.106, σ.29
- ³⁴ Θεολογία, Ἀπρ.-Ἰούνιος 2014, σ.63--77
- ³⁵ ΤΟΛΜΗ, Ὀκτ, 2001, σ. 23-27
- ³⁶ Ὁρθοδοξία καί Ἰσλάμ, Ι.Μ. Γρηγορίου, σ. 17
- ³⁷ Κοινωνία 1999, τεύχη 2, 3, καί Χριστιανική 1999 φ.575-577
- ³⁸ Ἀρχιμ. Ἀνανίας Κουστένης, Λόγοι Β' σ.78
- ³⁹ Θεοδρομία ΙΣΤ', τ. 2^ο, 2014, σ.242
- ⁴⁰ Μπιλάλη τ. Β' σ.437
- ⁴¹ Μπιλάλη τ. Α' σ.246
- ⁴² Μπιλάλη, τ. Β' 646, 647
- ⁴³ Θεολογία, Ὀκτ.-Δεκ. 2013, σ.73
- ⁴⁴ Κοινωνία, τεύχη Δεκ. 90, σ.522-531 καί Ἰαν. 91, σ.83-98
- ⁴⁵ Ὁρθοδοξία καί Ἰσλάμ, Ι.Μ. Γρηγορίου, σ.9-10
- ⁴⁶ ΡG 61, σ.151

- ⁴⁷ Γάμος καί Άγαμία, σ. 109, 110, 167
- ⁴⁸ Ν. Έκλόγιον, σ. ιγ' Έκδόσεις Άσθήρ
- ⁴⁹ Θεολογία, Όκτ.-Δεκ. 2013, σ.61-78
- ⁵⁰ Όρθόδοξη Έκκληση. σ.241
- ⁵¹ Έκκλησία, 1976, σ.379-81
- ⁵² Θεολογία 1980, σ.689
- ⁵³ Άγιορείτης, Όκτώμβριος 1993, σ.3-4
- ⁵⁴ Θεολογία, Όκτ.-Δεκ. 2014, σ.45-55
- ⁵⁵ Θεολογία, Ίαν-Μάρτιος 2015, σ.7
- ⁵⁶ Μπιλάλη τ. Α' σ.372
- ⁵⁷ Άντιπαπικά σ. 37
- ⁵⁸ Έκκλησία, 11-Δεκ. 2012, σ.778
- ⁵⁹ Χριστιανική, φ. 963(1276) σ.10 και φ.964(1277) σ.10
- ⁶⁰ Άρσενίου Κομπούγια, Σημεία τής Συντελείας, σ.29
- ⁶¹ Παναγιώτου Σιμωνά, Ίουδαϊσμός καί Έλληνική Όρθοδοξία σ.11
- ⁶² Θεολογία, Ίαν-Μάρτιος 2015, σ.75-94
- ⁶³ Θεολογία, Άπρ.-Ίούνιος 2014, σ.63--77
- ⁶⁴ Θεοδρομία ΙΣΤ', τ. 2^ο, 2014, σ.242
- ⁶⁵ Παρακαταθήκη, τ.25, σ.30
- ⁶⁶ Άρχ. Παύλου Δημητρακόπουλου, Η Όρθοδοξία μπροστά.., σ.101
- ⁶⁷ Θεοδρομία ΙΖ' τ.3^ο 2015, σ.324, 331
- ⁶⁸ Ρ.Γ. 48, σ.845
- ⁶⁹ Ρ.Γ. 48, σ. 847, 849
- ⁷⁰ Ρ.Γ. 46, σ.685
- ⁷¹ Έπισκ. Αύγ. Καντιώτου, Κοσμῶς ὁ Αἰτωλός, ἔκδ. ιε' σ.196, 200
- ⁷² Διδαχές, σ.179, 180, 211 ἔκδ. Δ', ἔκδ. Τήνος
- ⁷³ Έρμ. εἰς Α' Κορ. ιε', 32
- ⁷⁴ Έπισκ. Αύγ. Καντιώτου, Κοσμῶς ὁ Αἰτωλός, ἔκδ. ιε', σ.79
- ⁷⁵ Σταυρός, τ.463, σ.173
- ⁷⁶ Θεοδρομία, ΙΕ' τ. 2^ο, 2013, σ.304
- ⁷⁷ Ί.Πόποβιτς Έπικίνδυνος.. σ.16, Άθήναι 1971
- ⁷⁸ Άγιορείτης, Ίαν. 1996, σ.1,2
- ⁷⁹ Αύγ. Καντ. Κοσμῶς ὁ Αἰτωλός, σ.312, ΙΕ' Έκδ.
- ⁸⁰ Άγιορείτης, Μάρτιος 1999, σ.2
- ⁸¹ Όρθ. Τύπος, 22.12.1995
- ⁸² Περί τήν κωδικοποίησιν τῶν ἱερῶν Κανόνων ...» Θεσσαλονίκη 1970, σ.73
- ⁸³ Θεοδρομία ΙΖ' τ. 4^ο, 2015 σ.508
- ⁸⁴ Ο.Τ. φ. 2104, 12-2-2016, σ.2
- ⁸⁵ Θεοδρομία ΙΖ' τ. 4^ο, 2015 σ.507
- ⁸⁶ Άγιορείτης, Μάρτ. 1996, σ.1
- ⁸⁷ Άγιορείτης, Μάρτ. 1996, σ.1
- ⁸⁸ Άγιορείτης, Νοέμβριος 1993, σ.1,2
- ⁸⁹ π.Θ., Όρθ. Πολεμουμένη. σ.9
- ⁹⁰ Άγιορείτης, Νοέμβριος 1993, σ.1
- ⁹¹ π.Θ., Διάλογοι τής ἐρήμου σ.241
- ⁹² π.Θ., Διάλογοι τής ἐρήμου σ.242
- ⁹³ π.Θ., Όρθοδοξία Πολεμουμένη, σ.96

- ⁹⁴ Θεοδορομία, *ΙΕ' τ. 2^ο*, 2013, σ.287
- ⁹⁵ Άγιορείτης, *Μάρτ. 1996*, σ.1
- ⁹⁶ Αντίπαπας, σ.329 *Ἑκδ. Ὁρθ. Κυψέλη*
- ⁹⁷ π.Θ., ἐπιμ., *Δήλωσις .. Ἀθήναι 1988*, σ.39
- ⁹⁸ π.Θ., *Ὁρθ. Πολεμουμένη* σ. 7
- ⁹⁹ *Ὁρθ. Τύπος, 1-7-2016*, σ.6
- ¹⁰⁰ *Θεολογία, 2015*, σ.213
- ¹⁰¹ Άγιορείτης, *Νοέμβριος 1993*, σ.1,2
- ¹⁰² Ὑπόμνημα, *Περί τήν Μεγάλην Σύνοδον, Ἀθήναι 1977* σ.7
- ¹⁰³ π.Φιλοθέου Ζερβάκου, *Τό νέον Παπικόν ἡμερολόγιον ..*
- ¹⁰⁴ Άγιορείτης, φ.22 *Μάρτιος 1984*, σ. 3
- ¹⁰⁵ *Παρακατ. τ.20*, σ.14
- ¹⁰⁶ π.Θ., *Διάλογοι τῆς ἐρήμου*, σ.13, 14
- ¹⁰⁷ Άγιορείτης *Μάρτ. 1999*, σ.1
- ¹⁰⁸ Άγιορείτης, *Νοέμβριος 1993*, σ.1,2
- ¹⁰⁹ π.Θ., *Διάλογοι τῆς Ἐρήμου*, σ.10
- ¹¹⁰ Άγιορείτης *Μάρτιος 1984*, φ. 22, σ.2
- ¹¹¹ Άγιορείτης, *Μάρτ. 1995*, σ.1
- ¹¹² π.Θ., *Ὁρθ. Πολεμουμένη* σ. 6
- ¹¹³ Άγιορείτης, *Ἰαν. 1996*, σ.1
- ¹¹⁴ Άγιορείτης *Μάϊος 1994*, σ.3
- ¹¹⁵ Άγιορείτης, *Φεβρ. 1994*, σ.2,4
- ¹¹⁶ Καθ' Ὀδόν, *περιοδ. «Θεολογ. συνδέσμου» Β. Ἑλλάδος, Νο 5*, σ.60
- ¹¹⁷ Άγιορείτης, *Ἰούλιος. 1997*, σ.1, 2
- ¹¹⁸ Άγιορείτης *Ἰούν. 1999*, σ.5
- ¹¹⁹ π.Θ., *Τό Ἀντίδοτον*, σ. 12, 147
- ¹²⁰ π.Θ., *Τό Ἀντίδοτον*, σ.10)
- ¹²¹ *Παρακατ., τ.102*, σ.23
- ¹²² π.Θ., *Διάλογοι τῆς Ἐρήμου*, σ.11
- ¹²³ π.Θ., *Διάλογοι τῆς ἐρήμου*, σ.21
- ¹²⁴ *Πρωτ. Ἰω. Φωτόπουλος, Θεανθρώπινη .., Ἀθήνα 2003*
- ¹²⁵ Άγιορείτης, *Φεβρ. 1994*, σ. 3
- ¹²⁶ *Μυστικά Ἄνθη*, σ.53
- ¹²⁷ π.Θ., *Ὁρθ. Πολεμουμένη* σ.5
- ¹²⁸ *P.G. 99, 1049A*
- ¹²⁹ π.Θ., *Ὀντας Ἄξιοκατάκριτος*, σ.9
- ¹³⁰ Άγιορείτης *Σεπτέμβριος 1982*, σ.2
- ¹³¹ *P.G. 99, 1164A* Άγιορείτης, *Νοέμβριος 1993*, σ.1,2
- ¹³² *Θεοδ. Στουδίτης P.G. 99, 1281B*
- ¹³³ Άγιορείτης, *Μάϊος 1996*, σ.4
- ¹³⁴ π.Θ., *Ὁρθ. Πολεμουμένη*. σ.7, 8
- ¹³⁵ π.Θ., *Μοναχ. καί Αἵρεσις*, σ.202